

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN
J. M. WESTERBRINK—WIRTZ

EEN PROTEST.

Hooggeachte Heeren.

Zooals ik bemerk, zal er volgende week een stuk geplaatst worden over coöperatie. Afgezien van 't voor of tegen dezer geschiedenis: is het Schouwvenster een vakblad? Zoo ja: bespreek dan ook den eerlijken winkelier. Zoo neen: zwijg dan s.v.p. over beiden. Er is toch in de betrokken vakbladen voldoende te lezen over coöperatie. Daar is voor ons blad (het Schouwvenster) wel wat anders te bespreken wat 't algemeen aangaat. 't Is toch niet de bedoeling om een zeker deel van uw lezers voor te lichten?"

Om het algemeen belang van de zaak geef ik bovenstaand protestschrijven in z'n geheel weer. Eigenlijk dacht ik, dat alleen een vrouw zoo impulsief zou kunnen zijn, om boos te worden over een artikel, dat nog niet eens geplaatst is. Zou de behandeling van dit onderwerp niet zoo objectief kunnen zijn, dat onze lezer, als hij 't onder de oogen heeft gehad, het woord mompelt, dat onze hedendaagsche jongelui gebruiken, wanneer ze je per ongeluk op de teenen trappen: „sorry“?

Ik zou me kunnen verschuilen achter het feit, dat een andere abonné speciaal mijn oordeel over deze zaak vroeg. En dat ik geen reden zag, hem een antwoord te weigeren. Waarom zou ik wel iemand ter wille zijn, die vraagt naar een recept voor kwetsen inmaken en niet een ander, die iets wil hooren over een onderwerp, dat toch wel zoo gewichtig is?

Ik zeg: ik zou me hier achter kunnen verschuilen. Maar ik doe dit niet, want ik wil deze gelegenheid aangrijpen om het heel nadrukkelijk te zeggen, dat ik vierkant sta tegenover inzender, wat zijn opvatting over het al of niet gewenschte van behandeling betreft. Daarbij moet hij in het oog houden, dat bedoeld artikel wordt opgenomen in de rubriek „Voor de Vrouwen“. Het stond er dezen keer niet boven, maar het was uit het eerste artikel toch heel goed op te maken, dat het bestemd was voor die rubriek. En nu weet ieder, die een weinig met de maatschappelijke toestanden op de hoogte is, dat de vrouw tegenwoordig inzake productie en verbruik een geheel andere plaats inneemt dan vroeger. Vóór de machine werd uitgevonden, was de vrouw degene, die produceerde hetgeen voor het gezin noodig was.

Zij moest dus weten, hoe *dit* op de best mogelijke manier te doen. Tegenwoordig is zij in de eerste plaats verbruikster. Zij moet op de best-mogelijke manier uitgeven, wat de man verdient. (Ik spreek nu van de getrouwde vrouw.) Maar juist daarom gaat het haar wel degelijk aan, welke pogingen worden aangewend door anderen, om de waren, die zij noodig heeft, zoo goed en tevens zoo goedkoop mogelijk te verschaffen. Daarom moet zij een eigen oordeel hebben over het cadeaustelsel, over het euvel der uitverkoop. En waarom dan niet over coöperatie? Waarom schreef de inzender geen protest, toen ik het had over eerstgenoemde zaken? Is coöperatie misschien voor hem, wat de roode lap is voor den stier? Of — las hij toevallig *dit* artikel, omdat er niet boven stond: „Voor onze Vrouwen“?

In Duitschland zijn geheele studies verschenen over de vrouw als verbruikster. Mogen dan onze Nederlandsche vrouwen niet af

en toe een heel klein ietsje hooren van wat mannen als Prof. Diepenhorst en Dr. Nederbragt zeggen over verschijnselen die wel degelijk voor de vrouw van belang zijn?

De boeken van deze mannen lezen de vrouwen niet; zij hebben er tijd noch lust toe. Vakbladen, zooals de inzender zegt — onze vrouwen hebben ze niet, en wat zij van deze zaken moeten weten moet anders worden gezegd dan wat de winkelier of de fabrikant er in zijn blad over wil vinden. Wat is dus natuurlijker, dan dat we in onze rubriek ook over dergelijke dingen — die evengoed het gezin betreffen als opvoeding, inmaak, mode — trachten in eenvoudigen vorm iets te zeggen?

Het lijkt me onmogelijk, steeds artikelen te schrijven, die alle lezeressen voldoen. Daarvoor zijn de belangen van b.v. gehuwden en ongehuwden, moeders met volwassen- en moeders met kleine kinderen te tegenstrijdig. Ik vind het al heel wat, wanneer ieder op haar beurt iets vindt dat haar interesseert.

J. M. W.—W.

P. S. Mochten anderen hierover hun meening willen zeggen, dan gaarne. Mits men niet rekent op opname. Voor „ingezonden stukken“ hebben we in 't algemeen geen plaats. Doch in het oordeel van lezers en lezeressen stellen we ongetwijfeld belang.

HANDWERKEN

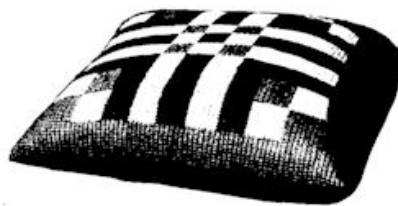
KUSSEN IN DEN TUNISCHEN HAAKSTEEK.

(Bij de foto en teekening.)

Twee dames vinden hiermede hun verzoek beantwoord. Mej. H. V. te W. vraagt om beschrijving van den Tunischen steek, dit kan hierbij meteen worden behandeld. Uw vraag betreffende den waaiersteek hopen we later te beantwoorden.

Het kussen is 50 c.M. in 't vierkant groot. De kleuren van de wol zijn bruin, paars, groen, beige en oranje.

Ter verduidelijking geven we hierbij een teekening van het kussen. Het aantal steken

en toeren is in cijfers aangegeven. De verschillende kleuren zijn door letters aangeduid: Br is bruin, P is paars, G is groen, Bei is beige en O is oranje.

We namen stevige 4 draads wol, en gebruikten hierbij een aluminium haaknaald no. 3½, van 24 c.M. lengte, met een knopje aan 't eind.

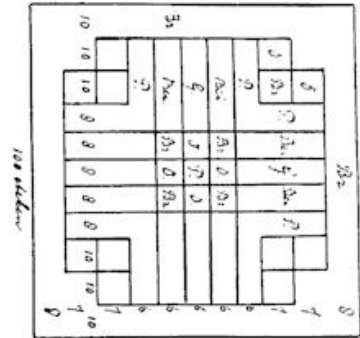
Hierop kunnen alle 100 steken gehaakt worden.

Zooals de meeste lezeressen wel zullen we-

ten, haken we bij den Tunischen steek in den heen-toer alle steken op de naald, om ze dan bij den terug-toer alle weer af te haken.

Voor dames, die den Tunischen steek niet kennen, volgt hier de beschrijving:

We beginnen met de bruine wol en haken

100 kettingsteken. Hierop worden dan de Tunische steken gewerkt.

Deze steek bestaat uit 2 toeren.

De 1e toer werken we alsof we vaste steken moeten haken, maar we gaan niet verder dan de helft van den steek. Deze toer luidt dus: insteken, de naald door 1 kettingsteek halen. We houden hierbij dus alle lussen, die we maken op de haaknaald. 't Verdient wel aanbeveling om de steken flink hoog op te halen.

Zijn we aan 't eind van de kettingsteken gekomen, hebben we dus 100 lussen op de haaknaald, dan werken we van links naar rechts den 2en toer.

Hierbij haken we de tweede helft van den vasten steek, d.i. omslaan, den draad door 2 lussen halen.

De 3e toer is gelijk aan den 1en, we nemen nu echter telkens in plaats van den kettingsteek de staande lus op.

Hebben we 8 toeren met de bruine wol gehaakt, dan komen we aan den toer waarin we bruin, oranje, paars, beige, groen, beige, paars, oranje en bruin moeten gebruiken.

Eerst haken we 20 steken met de bruine wol. Deze draad blijft aan 't werk hangen. Nu beginnen we met oranje. Hiervan haken we 10 steken, en laten dan den draad los om te beginnen met de paarse wol. Hiervan haken we 8 steken. Er volgen nu nog: 8 steken beige, 8 st. groen, 8 st. beige, 8 st. paars, 10 st. oranje en aan 't eind 20 st. bruin.

In dezen toer hebben we dus alleen de groene wol éénmaal gebruikt, van alle andere kleuren hebben we 2 kluwen noodig.

Bij het terughaken der steken gebruiken we bij de bruine lussen den bruinen draad, bij de oranje lussen den oranje draad enz. De draad behoort dus alleen te worden af- en aangehecht als de kleuren opnieuw verspringen, een enkele maal kunnen we met het haken den draad langs het werk leggen en inhaken, om hem op de bestemde plaats te brengen.

Is het haakwerk klaar, dan mogen we dit op den verkeerden kant uitstrijken. Vooraf leggen we er een natgemaakte doek op. Het wordt hierdoor plat, en 't ziet er na deze behandeling veel netter uit.

Onze gehaakte overtrek is op een kussen van paarse satinet genaaid.

A. BALDER.

Broek op Langendijk 424.

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN
J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

ONZE KLEEDING

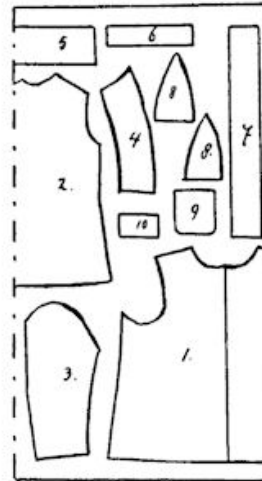
V. 149. JONGENSJAS
MET BIJPASSENDE MUTS, AFGEZET
MET BONT OF PLUCHE.

(Voor den leeftijd van 5 jaar.)

Hiermede behandelen we het verzoek van
Mej. K. te G. Wij hopen zeer, dat zij tot
heden heeft kunnen wachten.

Bij dikke stof, naaien we deze plooiën,
boven de ceintuur, als een gewone naad dicht.
De overtollige stof wordt dan weggeknipt, en
de naad plat open gestreken.
De kraag wordt gemaakt van stof en bont.

liggen. We sluiten den kraag door middel
van een knoop en een lus.

De muts bestaat uit een zesdeelige bol en
een rechten rand. Deze rand bestaat uit dub-
bele stof; de binnenzijde is van wollen stof,
de buitenkant van bont genomen.

Eerst naaien we de punten aan elkaar. Ver-
volgens worden de randen dichtgenaaid. De
rand van stof wordt nu aan den buitenkant
van de muts gezet, de bontrand aan de bin-
nenzijde. Daarna zoomen we den stoffen rand
tegen het bont. We slaan nu den rand bijna
geheel om. Hierdoor komt het bont aan den
buitenkant.

Normaalpatronen à f 0.60 franco p. p.

Voor een anderen leeftijd dan den vijf-
jarigen, is 15 cents meer verschuldigd.

We ontvangen dus graag opgaven van leef-
tijd, lengte van den jas, en wijde van de muts.

Deze laatste maat wordt genomen rondom
't hoofd, waar de rand van de muts komt.

GEZ. BALDER.

Broek op Langendijk 424.

HOEDENMODE

De vraag werd mij gesteld: „wat moeten
de jonge meisjes, die gewend zijn 's zomers
blootshoofds naar school te gaan nu dragen?
Daar ik weet, dat zij ook 's winters liefst geen

hoed opzetten en toch met het koude weer
een hoofdbedekking noodig hebben, lijkt mij
voor deze meisjes een muts wel het meest
practisch.

Een alpina is wel de eenvoudigste dracht,
maar men wil graag eens een verandering.
Een vorige maal gaven wij een baret van stof
gestikt; op verzoek zullen we nu het maken
van een chenielle baret beschrijven.

Men heeft hiervoor noodig dikke, genuan-
ceerde chenielle en natuurlijk ook een grove,
stalen haaknaald. Het haken moet los geschie-
den, zoodat de muts goed rekbaar is.

We beginnen de muts met het opzetten van
4 losse steken, deze sluiten we met één h.
vasten. Nu haken we 4 lossen, 3 ervan tellen
voor één dubbel stokje. Hierna komen 2 d.
stokjes in den ring, 1 l. en dan 3 d. st., zoodat
we in den ring 5 x 3 d. st. krijgen. De eerste
toer wordt nu afgemaakt met een halve vas-
te in de 3de losse van de 4 l. waarmee wij
de toer begonnen zijn.

De 2de toer: wij beginnen weer met 4 l.
dan 1 d. st. tusschen het eerste d. st. van de

Voor deze afbeelding, jas en muts, is noodig
1.30 M. stof van 1.40 M. breedte.

Een uitgewerkt patroon gaat hierbij.

- Fig. 1 is het voorpand;
- fig. 2 het rugpand;
- fig. 3 de bovenmouw;
- fig. 4 de ondermouw;
- fig. 5 de kraag;
- fig. 6 de ceintuur;
- fig. 7 de geheele rand voor de muts;
- fig. 8 is $\frac{1}{6}$ deel van den bol;
- fig. 9 en fig. 10 vormen samen den zak.

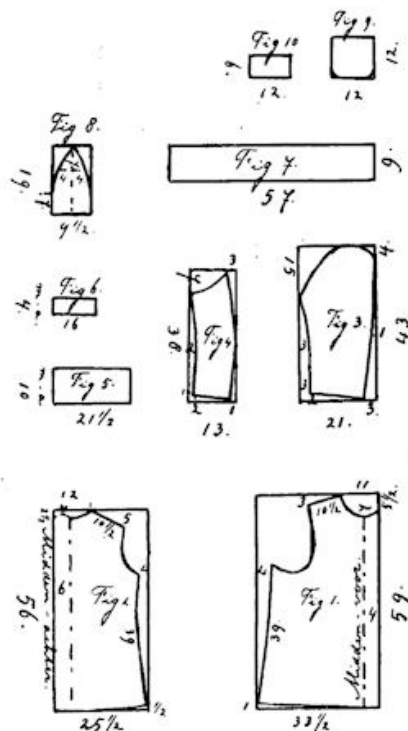
Al deze deelen vinden we op het knip-
overzicht terug. Fig. 7 wordt slechts éénmaal
geknipt.

De stof, die we hieronder overhouden ge-
bruiken we om nog twee punten voor de muts
te knippen.

Fig. 6 wordt tweemaal zoo lang en twee-
maal zoo breed geknipt als 't patroon aanwijst.

We knippen dit deel ook op enkele stof.
Bij zware stof, b.v. ratiné is het beter de cein-
tuur door de achterzijde met een reepje satinet
af te werken.

De jas heeft van achteren twee naar elkaar
toeliggende plooiën, die onder de ceintuur uit-
springen.

Behoud bij V 149.

De kraag van stof wordt tegen de rechte
zijde van de jas aangestikt. Dan leggen we
den bontkraag er op. Deze wordt langs den
binnenkant van de jas langs den hals opge-
zoomd. Daarna worden de buitenkant en de
zijdkanten van den stoffen kraag tegen den
bontkraag gezoomd.

Ten slotte leggen we den kraag dubbel,
zoodat de halve bontrand naar buiten komt te

overwerkte zenuwen
kalmereen en worden gesterkt door
Mijnhardt's zenuwtabletten
Buisje 75ct. Bij Apotheken en Drogerijen

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN
J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

VERBRUIKS-COÖPERATIE

WANNEER we over coöperatie spreken, moeten we onderscheid maken tusschen productie-coöperatie en verbruiks-coöperatie. Wij bepalen ons tot de laatste. De eigenlijke geboortestond dateert uit 1844, toen te Rochdale in Engeland acht en twintig arme flanelwevers een vereeniging oprichtten ter verbetering in den socialen toestand der arbeiders. Het hoofdprincipe was: de eisch van contante betaling. Er werd geleverd voor de gewone verkoopprijzen, en de behaalde winst werd later verdeeld onder de leden, naar gelang van de hoeveelheid van den inkoop. De macht berustte niet bij enkele leiders, maar bij al de leden. Er zijn ook coöperaties, die zooveel mogelijk leveren tegen inkoopsprijzen. In ieder geval gaat het bij een coöperatie in de eerste plaats om de belangen der leden, en niet om het maken van winst ten behoeve van een of meerdere ondernemers. Behalve dit ééne groote voordeel is er nog dat van den inkoop in 't groot, waardoor de waren voordeliger worden betrokken. Doordat men het aantal leden en, ten naaste bij, hun behoeften kent, is er geen of bijna geen waarde-verlies door het blijven-zitten met niet te verkoopen goederen.

De vraag van onzen inzender: „is het verkeerd van mij, als ernstig belijdend Christen, om die coöperatie met alle krachten te dienen?“, wijst er intusschen wel op, dat er ook principieele bezwaren worden ingebracht tegen de coöperatie.

Het eerste bezwaar is: „Coöperatie strijdt tegen de naastenliefde, want de winkeliers verliezen daardoor hun brood“. Prof. Aengenent zegt hiervan: naastenliefde verbiedt ons wel, om anderen positief schade te doen, maar ze gebiedt ons geenszins anderen winst te doen behalen, die men zelf behalen kan. Prof. Diepenhorst zegt: „de tusschenhandel is niet iets objectiefs, welks bestaan door hoogere wet wordt voorgeschreven. Het bestaansrecht van dien tusschenhandel reikt slechts zoover als hij diensten bewijst aan het geheel.“

In de tweede plaats wordt gezegd, dat de coöperatie in strijd is met de sociale rechtvaardigheid. Het algemeen belang moet gaan boven het belang der individuen. Dat algemeen belang zou het voortbestaan van den middenstand eischen, en dit voortbestaan zou bedreigd worden door de coöperatie. Hier tegen voert Prof. Aengenent aan: 1°, de winkeliers vormen niet den geheelen middenstand; 2°, slechts enkele bedrijven leenen zich tot coöperatie; 3°, de degelijke winkeliers zullen op den duur geen schade ondervinden van de coöperaties, omdat zij door hun vakkennis beter geschikt zijn zaken te doen dan de arbeiders; 4°, is zich een nieuwe middenstand aan 't vormen, n.l. van ambtenaren, ingenieurs en chefs in groote magazijnen.

In sommige van deze vier punten liggen ook

De Eerste Indruk

beslist. Onderschat niet de betekenis van een goed verzorgd uiterlijk. Dagelijks wordt de waarde daarvan in alle kringen opnieuw bewezen. Een onontbeerlijk middel om Uw toilet te voltooien is "4711". Talloos zijn de gevallen, waarin dit oud beproefde merk U van dienst kan zijn.

4711 Eau de Cologne

"4711" Eau de Cologne-Zeep — "4711" Mat-Crème en Cold Cream

reeds enkele bezwaren opgesloten tegen het praktische nut van coöperatie: 1°, niet alle bedrijven zijn ervoor geschikt. In hoofdzaak komen in aanmerking: het kruideniers-, het slaggers- en het bakkersbedrijf. Ook brandstoffen worden vaak coöperatief ingeslagen. Wanneer hierbij directe afneming eisch is, stuit men vaak op het bezwaar van gebrek aan een goede bergplaats. Artikelen, waarbij persoonlijke smaak en mode een stevig woordje meespreken, eigenen zich niet tot samenbrengen in een coöperatie.

2°, geldt het bezwaar van gebrek aan vakkennis. Vanzelf-sprekend kan dit worden ondervangen. Hoe beter zich echter de middenstand organiseert, hoe minder zij schade zal ondervinden van de coöperatie. Er zijn tegenwoordig ook wel winkels, die met elkaar een soort groote coöperatie vormen: in verschillende bedrijven koopen winkeliers gezamenlijk in, om goedkoop om te kunnen zetten.

Dan is er nog een bezwaar, dat vaak geuit wordt: „coöperatie zou zijn verkapt socialisme“. Toegegeven moet worden, ook volgens Prof. Diepenhorst, dat vele sociaal-democraten aan de coöperatie een socialistisch karakter geven en haar aanwenden tot verwezenlijking van socialistische doeleinden. Vooral in België is dat sterk. Naar ik meen, zijn er ook in ons land sociaal-democratische vrouwenclubs, die sterk ijveren voor coöperatie. Doch dezelfde Prof. erkent, dat dit karakter er wel kan worden ingelegd, doch dat men vergeefs in het beginsel der verbruiks-coöperatie eenige verwantschap met het economisch principe van het socialisme zal zoeken.

Natuurlijk kan ik een en ander hier maar

zeer beknopt behandelen. Het zal echter, dunkt me, wel duidelijk zijn, dat we, ook als Christenen, geen principieele bezwaren behoeven te hebben tegen coöperatie. Of op een bepaalde plaats en voor een bepaalde groep personen coöperatie gewenscht zal zijn, hangt mede van plaatselijke omstandigheden af. Goed toegepast, kan coöperatie zeer zeker een middel zijn om te zorgen, dat de huisvrouw niet meer geld voor haar waren besteedt dan noodig is. Het middel om in bestaande misstanden verbetering te brengen zou ik het niet durven noemen; ons economisch leven is zulk een ingewikkeld samenstel, dat een universeel middel tegen misbruiken en verkeerde toestanden niet te vinden is. In ieder geval beginne men met coöperatie slechts daar, waar men verzekerd is van bekwame, vakkundige leiding.

J. M. W.—W.

CORRESPONDENTIE

Een heele reeks van verzoeken wacht op behandeling. Hier volgen ze: Mej. J. te U. sportblouse 11 j.; S. B. te A. mantel 5 j.; J. S. te W. jurkje en nachtponnetje; F. de N. S. J. P. mantel en muts 3 j.; van G. japon 20 j. en meisjesjurk 12 j.; K. den Haag, kapmantel; Mevr. L. te W. mantel en muts 1½ j., jurkje 1½ j., damesjapon en damesmantel; D. C. pantoffel.

De overige, reeds eerder ingekomen aanvragen, zijn reeds persklaar ter drukkerij aanwezig.

Wenschen bovengenoemde dames nog be-

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN
J. M. WESTERBRINK—WIRTZ

Zieken
zijn zoo dankbaar

voor elken liefdedienst. Wanneer "4711" de door de koorts verhitte slapen afkoelt en een frissche geur de dampige lucht van de ziekenkamer verdrijft, dan ontwaakt in hen nieuwe levensmoed. De ervaren ziekenverpleegster kent de opwekkende kracht van "4711" en begroet haar als trouwe helpster op den weg tot herstel.

"4711" als attentie bij ziekenbezoek getuigt van tact en fijn gevoel.

4711. Eau de Cologne

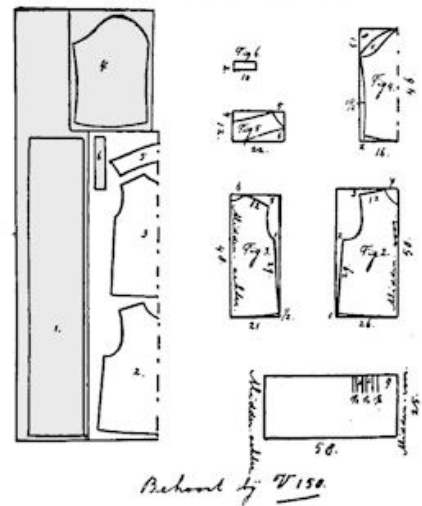
"4711" Eau de Cologne-Zeep - "4711" Mat-Crème en Cold Cream

een rand noodig, indien de breedte hiervan 90 c.M. bedraagt.

Hierbij gaat een uitgewerkt patroon.

Fig. 1 is de rok. Deze heeft van voren drie plooitjes; overigens wordt hij ingekort.

BOEKEN VOOR DE KLEINTJES

Nu de dagen kouder en korter worden, zorgt de firma Van Goor Zonen te Gouda, dat onze kleintjes zich niet behoeven te vervelen.

Want is plaatjes-kijken niet een heerlijke bezigheid voor hen? En geuren ze er niet mee, wanneer ze de versjes uit hun prentboeken van buiten kennen?

Bijzonder geschikt voor de allerkleinsten, die zich wel eens niet bepalen tot kijken, doch pas tevreden lijken, wanneer ze er in geslaagd zijn, een bladzijde te scheuren (al gebeurt het ook, dat ze daarna hun daad berouwen met luid geschrei) zijn: „Van tien kleine poesjes” en „Tien Kinderrijmpjes”. Beiden met versjes van David Tomkins. Het eerste is gebaseerd op de bekende tragedie van „Tien kleine negertjes”. Evenals daár eindigt het hier tenslotte in een blijspel. De tien kinderrijmpjes vind ik voor mij geestiger. Beide boeken zijn gedrukt op dik carton en kunnen dus tegen een min-voorzichtige behandeling.

Eenvoudiger van uitvoering en gedrukt op gewoon papier zijn de vier boekjes van S. Bouman van Terhollen met plaatjes van Adri Alindo. Ze heeten: De verjaardag van kleine Kootje; Uit varen; Het verloren klompje en Dat liep goed af. Ieder boekje geeft een verhaaltje in meest goede versjes. De plaatjes zijn heel mooi; modern van opvatting. In de verhaaltjes zit werkelijk eenige spanning.

Wie een meer artistiek uitgevoerd prentboek wenscht, kan „Het verzenboek van Lijse” nemen en als vervolg hierop: „Van vier vroolijke klantjes in het Zouteland”. De

versjes zijn niet beter dan in de pas genoemde kleine boekjes. Ik heb zelfs eenig bezwaar tegen de regels: „Van vlindertjes, die ze vangen zal om in een doosje te sluiten”, in „Het Verzenboek”, en tegen een vers als „Het Onweer” in „Van vier vroolijke klantjes”. Ook tegen het rijmwoord „o jeetje”. De uitvoering is echter bijzonder mooi.

Ten slotte kunnen ook zij, die liever knutselen dan lezen, of die beiden graag bij afwisseling doen, hun hart ophalen aan: „Op straat en buiten de stad”. Dit is een boek om te kleuren, te knippen en op te zetten. Allerlei voertuigen en menschen, die in een stad te zien zijn, tot zelfs een verkeersagent, — verder een locomotief, een station en wat meer bij het verkeer over groote afstanden te pas komt; — tenslotte zeeschepen en een vuurtoren, — ze kunnen worden gekleurd volgens het voorbeeld, netjes uitgeknipt en dan kunnen ze door middel van het er aan gelaten witte steuntje rechtop staan. Een heel aardig tijdverdrijf.

J. M. W.—W.

ONZE KLEEDING

V. 150. MEISJESJURK VOOR DEN LEEFTIJD VAN 9 JAAR.

(Halve bovenwijdte 39 c.M.,
lengte jurk 75 c.M.)

Met deze en de volgende afbeelding beantwoorden we het verzoek van mejuffrouw Van B. te M.

We hopen, dat zij, evenals wij, deze modellen mooi vindt.

Voor deze jurk is 1.70 M. wollen stof met

**ERASMIC
TANDZEEP**

Het goedkoopste
middel om het gebit
schoon en gezond te
maken en te houden.

MAK. F. B. MEINDERSMA - DEN HAAG

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN
J. M. WESTERBRINK—WIRTZ

WEEFFOUTEN

Neen, ik ga nu niet schrijven over het meer en meer in gebruik komende handweven. En ik ga niet vertellen van de dame, die ook weven leerde, en de fouten niet uit wilde halen, omdat ze vond: aan de fouten kan je juist zien, dat het handwerk is. — Ik ga nu heel praktisch praten over textiel-goederen, fabrieksgoederen dus, met weeffouten. Ieder onzer heeft wel eens die advertenties gezien: „aanzienlijke voorraad goederen met lichte weeffouten; zeer voordeelig.” Of: „grote partij badhanddoeken met lichte weeffouten tegen verlaagden prijs.” Dit zijn heel eerlijke advertenties. En het was te wenschen, dat iedere firma zoo open en bloot ervoor uitkwam, als er fouten zitten in de artikelen, die ze verkoopen. Het is hier wel de plaats, erop te wijzen, hoeveel waarde het heeft voor ons, huisvrouwen, wanneer de firma's, bij wie we koopen, op deze manier handelen, en niet de goederen met fouten mengen, b.v. bij een uitverkoop, onder andere artikelen, zonder waarschuwing. Wanneer je er dan inloopt, en het is niet je gewone winkelier, bij wien je altijd koopt, heb je in 't geheel geen verhaal.

Want — ondanks dit eerlijk uitkomen voor de fouten — is het toch mogelijk, dat we met die goederen bedrogen uitkomen. Wanneer we b.v. denken: och, zoo'n ongeregeld plekje, het staat niet zoo mooi, maar wat doet het er ten slotte toe.

De afdeling Den Haag—Loosduinen van den R. K. Nationalen Bond van Wasch-industriëelen wijst er in „De Christenvrouw” op, dat die foutjes meestal niet zoo onschuldig zijn. De praktijk in de waschindustrie heeft geleerd, dat goederen met lichte of bijna onzichtbare weeffouten, in een zeker stadium van het waschproces, kleinere of grotere gaatjes te zien geven.

Een met name genoemde wasscherij ontving een goedkope uitzet voor de eerste maal in de wasch. De bedrijfsleider constateerde met het

bloote oog tal van weeffouten, en merkte die vóór het wasschen. Tijdens het waschproces waren haast al die gemerkte plaatsen tot gaatjes of scheurtjes geworden. Gevolg hiervan is, dat althans de wasscherijen in Den Haag geen verantwoordelijkheid meer aanvaarden voor goederen met weeffouten.

Ik geef deze waarschuwing door in 't belang van mijn lezeressen. De verantwoordelijkheid ervan blijft voor rekening van de waschindustriëelen. Misschien zijn er onder degenen, die dit lezen, die zeggen: „ik heb nooit zulke ervaringen opgedaan.” Zooveel te beter. Ik zou het echter jammer vinden, als iemand wel schade leed, die door het verderbrengen van bovenstaande had kunnen worden voorkomen.

En dan is er uit dit schrijven van de wasch-industriëelen nog een les te trekken. Hun bestuur richtte zich tot de besturen der vrouwenorganisaties, met verzoek, of deze hun leden wilden inlichten. Ik kreeg het stuk onder de oogen als lid van den Ned. Chr. Vr. Bond, en was daardoor in de gelegenheid, de waarschuwing door te geven. Waaruit m.i. valt af te leiden, dat vrouwenorganisaties ook voor de heel gewone, praktische huishoudelijke besommeringen nog wel eenig nut hebben.

J. M. W.—W.

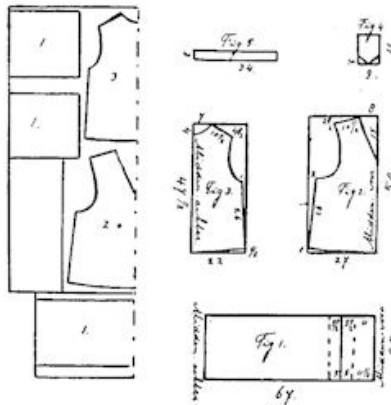
ONZE KLEEDING

V. 151. MEISJESSCHORT.

(Op dezelfde maten als de vorige.)

We nemen 1.35 M. geruit bont van 80 c.M. breedte.

De biezen maken we van een effen kleur of van de schuine ruit.

Bezoek bij V. 151.

De verschillende deelen zijn als volgt geteekend:

Fig. 1 is de rok; hierin worden de beide stippellijnen op de streep gevouwen; het overige rokdeel wordt gerimpeld of geplooid.

Fig. 2 is het voorpand;

fig. 3: het ruggand;

fig. 4: de zak;

fig. 5: de ceintuur.

We knippen eerst éénmaal de rok lengte af. Daarna vouwen we de stof zoover dubbel, als noodig is voor het voorpand.

Fig. 2 en 3 worden achtereenvolgens geknipt. Naast deze deelen knippen we twee banen, die aan weerszijden van de eerste rokbaan gezet worden.

Wie dit schort midden-achter sluiten wil, diene met het knippen hiermee rekening te houden.

Er wordt dan bij het ruggand een voorslag geknipt. Fig. 4 en 5 knippen we van de overgebleven stof.

Normaalpatronen à f 0.40 fr. p. p. Voor een anderen leeftijd f 0.50.

V. 152. MANTEL EN MUTS VOOR DEN LEEFTIJD VAN 1 JAAR.

Mejuffrouw V. d. D. te R. verzocht ons om de behandeling van deze kledingstukken.

Fransch flanel, reformstof, tressor of golf-ratiné kunnen hiervoor genomen worden.

Bij een stofbreedte van 80 c.M. is 1.20 M. stof noodig.

Wij kunnen mantel en muts versieren met nopjes; bovendien kunnen we langs den rand van de muts een kantje naaien.

Ter verduidelijking van het knipoverzicht het volgende:

Fig. 1 is het voorpand;
fig. 2: het ruggand;
fig. 3: de bovenmouw;
fig. 4: de ondermouw;
fig. 5 en 6: de beide kragen;
fig. 7: de manchet;
fig. 8 en 9 de bol en de rand van de muts.

National Mixed

Iedere eeuw bracht nieuwe uitvindingen. De onze gal een vervolmaking der techniek, welke ons in staat steide de National Mixed te fabriceren, lager in prijs, hooger in kwaliteit, lichter in gewicht, dan de tot nu toe gebrachte biscuits en wafels. Zoals Zeeland in De Gouden Eeuw de roem der zeeën voortbracht en daardoor aan de spits stond, zoo staat het thans door de National Mixed aan de spits.

VAN MELLE

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN
J. M. WESTERBRINK—WIRTZ

LECTUUR VOOR DE RIJPENDE JEUGD

De redacteur van het bekende blad „Het Kind” schreef een paar artikelen naar aanleiding van een enquête, gehouden onder H.B.S.-leerlingen. Hij zette er boven: „wat ze willen en wat ze mogen lezen.”

Hetgeen ze willen verdeelde hij in vier groepen:

I. Avonturiersverhalen — type Karl May.
II. Geschiedkundige verhalen — type Louwerse en Kievit.

III. Grappig bedoelde boeken over jongenslevens — type Kievit en Chris van Abcoude.

IV. Ernstig bedoelde boeken over jongenslevens — type De Vletter en Cor Bruyn.

Wanneer ik enkele dingen ga zeggen over mij toegezonden lectuur voor de rijpende jeugd, is het gemakkelijk wanneer ik me eenigszins aan deze indeeling houd. Onder III en IV leze men dan „jongens- en meisjeslevens”, want er zijn ook meisjesboeken bij.

In dit eerste artikel wensch ik me tot enkele algemeene opmerkingen te bepalen. In een volgend nummer hoop ik kort mijn oordeel te geven over enkele jongens- en meisjesboeken. Het onderwerp is een eenigszins breede bespreking waard, want veel te weinig wordt door heel veel ouders ingezien, welk een belangrijk hulpmiddel bij de opvoeding we hebben in goede lectuur; veel te veel ook wordt de invloed van *stechte* of ook maar onbeteekenende (in den zin van van zouteloze) lectuur onderschat.

Er zijn ouders, die een boek, dat tot rubriek I behoort, absoluut ongeschikt vinden. Hiermee kan ik het niet eens zijn. Ik stem met den red. van „Het Kind” in, als hij zegt, dat, wanneer we inzien, hoe vooral de opgroeiende jongen vóór alles actief is, we ook zijn verlangen naar het avontuurlijke kinderboek begrijpen. Hiermee is echter niet gezegd, dat we nu elk boek, dat avonturen geeft, maar goed moeten vinden. „We hebben te aanvaarden de boeken der avonturiers die hun leven in dienst hebben gesteld van een groote zaak”, aldus de schrijver. En het doet ons goed, dat hij in dit verband ook Penning noemt. En het doet ons evenzeer goed, dat hij beslist stelling neemt tegen een Pietje Bell. Dat is enkel brooddrunkenheid en baldadigheid; hiermee mogen we onze kinderen niet opvoeden.

Want — nog eens — een kinderboek moet litterair-goed zijn, maar het moet ook een opvoedende strekking hebben. Ik ben over 't geheel niet bang voor een boek met strekking; ik kan me eigenlijk niet voorstellen, dat ernstige menschen iets kunnen schrijven zonder strekking. Maar bij een kinderboek komt het wel heel erg op die strekking aan.

Daarom zijn ook alle meisjesboeken, die niets geven dan een reeks babbelpaatjes, o ja, wel natuurgetrouw, helaas, maar ook o zoo geesteloos; die de meisjes het leven niet doen zien als een heel ernstige opdracht, ook al

gunnen we hun wat graag hun levenslust en levensdurf, voor ons beslist contrabande.

Daarom — en nu wilde ik wel dat alle ouders even heel scherp toeluiserden — *daarom kan het neutrale kinderboek, al is het nog zoo goed, onzen kinderen nooit geven, wat zij behoeven.*

Er zijn heel goede neutrale kinderboeken, die wij kunnen aanvaarden, maar — als aanvulling.

Er zijn religieus-getinte kinderboeken, die, zonder positief te geven, wat wij verlangen, toch het lezende kind heffen boven de sfeer van het alledaagsche in die van het ideeële.

Maar vóór en boven alles zijn Christenouders geroepen aan hun kinderen in handen te geven het goede, positief-Christelijke kinderboek.

Het goede, Christelijke kinderboek. Ik verg niet van u, dat ge den smaak van uw kinderen zult bederven. Dat ge probeeren zult hen tevreden te stellen met Christelijk-getinte onwaarschijnlijkheden en onmogelijkheden.

Ik vraag allen, dat ge u zult doordringen van deze waarheid: er zijn positief-Christelijke kinderboeken, ook voor de rijpende jeugd, die de vergelijking met de neutrale lectuur voor dien leeftijd zoowel wat het uiterlijke als wat het innerlijke betreft, glansrijk kunnen doorstaan. En dat ge u niet door een boekhandelaar zult laten afschepen met de mededeeling: „ik weet niet, waar dat boek is uitgegeven”. Desnoods informeert ge bij den auteur-zelf. Zoiets is mij ook wel eens gebeurd, en ik was er dankbaar voor. Pas wanneer ge er zeker van zijt, dat ge als cadeaux voor uw kinderen, de Christelijke kinderlitteratuur hebt uitgeput, kunt ge overgaan tot de goede neutrale.

Voor bibliotheken staat het eenigszins anders. Doch ook voor de beheerders daarvan geldt de eisch: *eerst* de goede Christelijke lectuur, dan pas de andere. Want: lezen is opgevoed worden. Auteurs zijn, opzettelijk of onopzettelijk, opvoeders. Hieraan hebben de ouders te denken.

J. M. W.—W.

SCHAKEN

Oplossingen en correspondentie te richten aan de Redactie „Schaakrubriek van *Het Schouwvenster*, Postbus 291, Amsterdam.

HANDWERKEN

GEHAAKT TUSCHENZETSEL VOOR EEN KUSSENSLOOP.

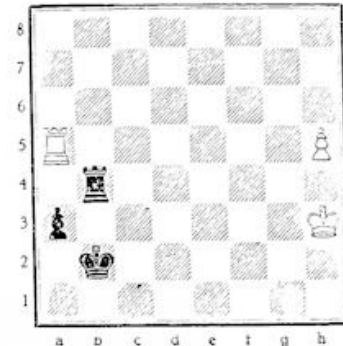
Op verzoek van Mej. d. L. te H. plaatsen we dit handwerk. De foto laat aan duidelijkheid niets te wenschen over, zoodat het haak-

SLOTSTELLING.

Een partij moet men niet te vroeg opgeven, hetgeen de volgende eindstelling leert.

In de partij Dr. Tarrasch—Blümich ontstond na den 81sten zet van zwart de volgende stand. Wit gaf toen op.

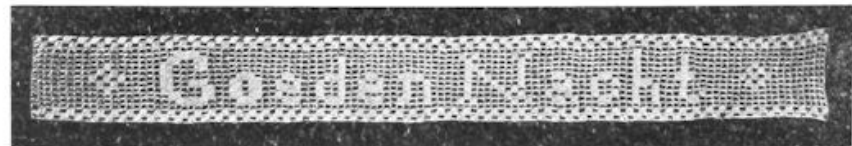
Zwart: Blümich.

meteen eens uitrekenen hoeveel toeren het haakwerk lang moet worden.

Als er eenige toeren gehaakt zijn, meten we hoe groot de ruitjes worden. Het kantje op de foto is in zijn geheel 118 ruitjes lang. Mocht dat te lang of te kort zijn, dan haken we minder of meer ruitjes aan 't begin en aan 't eind van 't tusschenzetsel.

Voor het laken kunt u hetzelfde patroon

werk heel gemakkelijk is af te zien.

Het wordt in tegenstelling met andere tusschenzetsels met letters, in de breedte gehaakt. Dit werkt veel plezieriger en we kunnen

nemen. Aan weerszijden van „Goeden Nacht” haakt u dan op gelijken afstand zooveel ruitjes als er noodig zijn. A. BALDER.

Broek op Langendijk 424.

MIJNHARDT'S

Hoofdpijn-Tabletten 60 ct

Laxeer-Tabletten . 60 ct

Zenuw-Tabletten 75 ct

Staal-Tabletten 90 ct

Maag-Tabletten 75 ct

Bij Apoth. en Drogisten

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

HANDENARBEID

periode begint te ontgroeien, voor de etalage van een speelgoedwinkel staat, ontdek je daar allerlei, dat je je baby wel zou willen geven, als hij of zij nog wat ouder wordt.

Later sta je meer kritisch die velerlei soorten speelgoed te bezien. O zeker, er zijn mooie dingen bij, maar als je gaat schiften, wat wel, en wat niet voldoet aan de eischen, die men aan een goed stuk speelgoed moet stellen, dan wordt de rubriek van het „niet“ ongetwijfeld langer dan die van het „wel“.

Er blijven oude bekenden, die iedere generatie opnieuw weer kunnen verheugen en bezig houden. De blokken- en mozaiek-doozen en daarnaast de nieuwere mecanodoozen. Ook onder het nieuwe houten speelgoed zijn goede dingen, al kan je die zelf wel veel voordeliger, zij het wellicht iets minder sierlijk, in elkaar timmeren. Zoo zag ik verleden jaar onder meer een doos met bosjes raffia en staal-draadvormen, om er mandjes van te maken. Een goed idee, maar al weer: het is niet noodig zooveel geld uit te geven.

Ik heb hier b.v. naast me liggen een boekje, dat nog geen gulden kost. En dat je leert met goedkoop materiaal alleraardigste mandjes, tafelmattjes, brievenhangers, stofdoektasschen enz. te vervaardigen. Jammer genoeg is het alleen in het Duitsch verkrijgbaar. Wie aardig goed met papiervlechten overweg kan, heeft aan de duidelijke afbeeldingen misschien wel genoeg. Daarom en voor haar, die wel Duitsch kunnen lezen, schrijf ik hier den titel af: „Das Spanflechten von M. Coppius“. Houtspaan is oorspronkelijk uit Zweden afkomstig, en wordt daar gebruikt om de bekende mandjes, waarin b.v. aardbeien ter markt komen, te maken. Door zijn duurzaamheid is het aantrekkelijker materiaal voor kinderen om mee te werken dan papierrepen. Wanneer meerdere abonné's, die het Duitsch niet genoeg machtig zijn om den tekst te lezen, maar die wel de voorbeelden uit dit boekje kunnen begrijpen, dit mochten wenschen, wil ik wel eens kort uiteenzetten, in welke opzichten het vlechten met houtspaan van dat met vlechtreespen verschilt.

Bij mijn opsomming van altijd-in-de-smaak-blijvend speelgoed noemde ik niet de kralen. En toch: wie reeg in zijn jeugd geen kraaltjes? Maar ook: wie zou het niet prettig hebben gevonden hiermee meer te kunnen bereiken?

Wie dezen wensch ook voor hare kinderen koestert, vindt de vervulling ervan in het (eveneens Duitsche) boekje van Kober: „Holzpeilarbeiten“. Het kost maar dertig cent, en hier heeft men den tekst nog minder noodig dan bij het boekje over houtspaan. Men bezie eerst nauwkeurig de voorwerpen op de verschillende „Tafeln“ en zoekte dan in den tekst naar de verklarende afbeeldingen. Ze spreken voor zichzelf. Kralenwerk blijft altijd min of meer eenvoudig. Het komt op de idee aan; de uitvoering volgt dan wel.

Alleen — men vrage tevens een prijscourant aan van de firma Alberts en Morel, Grootte Bickerstraat 46, Amsterdam, waar deze

Wanneer je als jonge moeder van een kindje, dat de wieg- en speelgoedwinkel

handleidingen te verkrijgen zijn, en men zie den prijs van de houten kralen, die zich bijzonder tot dat werk leenen. Ik denk, dat men dan voor z'n kinderen zich niet langer met de gewone kraaltjes van vaak ongelijke grootte zal willen behelpen.

Het loont trouwens toch de moeite, zulk een prijscourant aan te vragen, wanneer men van raffia-werk enz. houdt. De firma levert niet slechts pitriet en raffia, maar ook raffia-matten voor kussens, boekenomslagen enz., eveneens zijdestroo en zelfs gevlochten stroo voor 't vervaardigen van mandjes en dergelijks. Het zijn artikelen, die men op de meeste plaatsen niet in winkels kan krijgen; daarom geef ik hier het adres.

Verder vestig ik de aandacht op „Korbflechten für Kinder“. Voorbeelden om met gekleurd pitriet te werken. Ook hier zijn de afbeeldingen zeer duidelijk. Zoowel boekje als materiaal zijn verkrijgbaar aan bovenstaand adres.

Nadat ik de copy voor dit artikel had weggezonden, ontving ik nog ter recensie: „Holzpeilarbeiten aus runden und eckigen Perlen zur Beschäftigung für Kinder.“

In dit werkje, dat met heel duidelijke gekleurde platen is versierd, staan allerliefste kralenwerkjes. Ook de manier van werken is in onderdelen weergegeven, zoodat men slechts heel weinig van den (Duitschen) tekst behoeft te kunnen lezen, om er mee klaar te komen. Wie een beetje inzicht heeft redt zich wel zonder tekst. De ronde, ovale en vierkante kralen zijn, evenals het boekje, te verkrijgen bij de firma Alberts en Morel, wier adres ik reeds opgaf. Wat zullen de kleintjes het prettig vinden als ze van deze prachtige kralen een servetring voor vader, een kleedje voor moeder, een heel mooien ketting voor zichzelf mogen maken!

J. M. W.—W.

HOEDENMODE

HEEFT men voor een jongen zelf een jas genaaid of heeft men die laten maken, dan staat een pet van dezelfde stof hier wel 't netste bij. Het maken van een pet vraagt echter wel een handige naaistershand.

De hier afgebeelde pet is geschikt voor jongens van den leeftijd van 10 tot 12 jaar.

Het patroon van de pet bestaat uit 3 deelen:

- 1e. groote plak;
- 2e. voorrand;
- 3e. klep. (Zie voorb.)

Het patroon knippen we na van stof, van kleermakerslinnen en van voering.

Op het linnen rijgen we nu een laag watten, met 't model mee en naaien dan de schuine naden a—a, b—b en c—c tegen elkaar. Evenzoo stikken we den stoffen- en voeringplak in elkaar.

Aan den stoffenplak komt nu de voorrand, deze wordt ook gewatteerd.

RAJALAINEN
EDVARD WELLE-STRAND
Naar het Noorsch bewerkt door M. J. Molanus-Stamparius

5) „Waarschijnlijk, aangezien ze ons beschieten“, antwoordde Steinholdt. Eenige nieuwe granaten suldsen over het bosch; dan ontplofte eensklaps een salvo schrapnels, echter zoo hoog in de lucht, dat hun doodende inhoud als een ongevaarlijke metaalregen op de linie der Witten neerviel.

Het werd donker. Spaarzaam drong het daglicht in vale strepen door het woud; de boomen kregen reeds een blauwe, onwezenlijke kleur. Als de wind de zware kruiden bewoog, scheen het bosch te klagen — een zwaarmoedige, eentonige melodie.

Majoor Steinholdt wachtte op de aflossing. Hij had in deze vooruit geschoven stelling een dag en een

nacht gelegen, zonder een enkel bevel van den staf te ontvangen. Toen hij uitrukte, had hij de opdracht gekregen den bergkam te bezetten tot hij afgelost zou worden. Hij had zich zoo goed van zijn taak gekweten, dat de Rooden niet eens gemerkt hadden, dat de berg-rug bezet was. Den heelen dag had hij gewacht op het bevel tot oprukken, om het bosch tusschen Mesubyla en Tamerfors van vijanden te zuiveren. Het zou hem gemakkelijk gevallen zijn, de niets vermoedende Rooden te overrompelen, maar het bevel bleef uit en ten laatste had een der vijandelijke patrouilles hem ontdekt. Er moest bij den staf iets gebeurd zijn, dat zij hem een ganschen dag op zulk een belangrijk punt zonder verdere bevelen lieten.

Zijn manschappen zouden het niet lang meer uithouden — hongerig en verkleumd als ze waren. Het vuur der Rooden werd heviger; hun artillerie begon zich in te schieten.

Daar barstte op slechts een paar meter afstand van hem een granaat uiteen. De opstuivende sneeuw bedekte hem en eenige der mannen. Een vijandelijk machinegeweer, dat opnieuw ingesteld was, nam de stelling onder vuur. Het was, alsof er een zwerm bijen door de boomen gonsden. Doch majoor Steinholdt was onverschrokken. Hij wilde geen enkel schot aan de Rooden verspillen. Als ze het waagden te stormen, zouden ze aan de bajonetten geregen worden.

Het vuur nam af, toen de duisternis zich als een grauwe sluiter over het bosch legde. Nog steeds had Steinholdt geen aflossing gekregen. Hij begon ongeduldig te worden. Zijn mannen zouden doodvriezen, als ze nog langer in de sneeuw moesten liggen.

„Waarom wachten ze nu toch zoo lang bij den staf? Zijn ze er misschien aan 't fuiven en vergeten ze de Mesubyla-stelling? Dit is ja je reinste militaire dilettanten-gedoe, zoo lang te wachten. Ze kunnen wat mij betreft rond loopen.“

Plotseling kwamen eenige donkere gestalten tusschen de boomen te voorschijn.

„Werda?“ riep Steinholdt.
„Een patrouille van den staf“, werd geantwoord. De zwarte gestalten zochten hun weg naar majoor Steinholdt.

„Het hoofdkwartier laat weten, dat met een half uur de aflossing komt“, meldde de jonge officier der jagers, die de patrouille aanvoerde. „Doch de majoor moet voor heden nacht het commando over de stelling houden.“

„Waarom heb ik geen bevel gekregen, om het bosch te zuiveren?“ vroeg Steinholdt verbitterd. „Heeft de staf geslapen?“

MIJNHARDT'S

Hoofdpijn-Tabletten 60 ct

Laxeer-Tabletten . 60 ct

Zenuw-Tabletten 75 ct

Staal-Tabletten 90 ct

Maag-Tabletten 75 ct

Bij Apoth. en Drogisten

Doof? Si chho-renden, herp-ent toch Uwo rechtmattige plaate in het VOLLE LEVEN Dank zij de ACUSTICON kunt gij wederom elk normaal gevoerd gesprek, evenale muziek en zang, holder ZONDER INSPA NING horen. Het stoekje „Goed nieuws voor hen die doof zijn“ wordt U gratis toegezonden.
AMERICAN ACUSTICON COMPANY, ARNHEM.

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

HOE ZIJ ONS ZIEN

ER wordt door ons, ouderen, soms op ontstellend openhartige manier geschreven over „de hedendaagsche jeugd”, zooals wij die zien. Er wordt over gedelibereerd, of ze heusch slechter is dan vroeger, of enkel maar zoo schijnt. Of hun ruwheid moet doorgaan voor waarheidszin, dan wel is gebrek aan eerbied. Of..... Ach, wie af en toe iets leest van ouderen, die zich met de jeugd bemoeien, kan zelf wel invullen.

Natuurlijk gebeurt het alles met de beste bedoelingen. Wat niet verhindert, dat je een enkele maal wel eens denkt: als de jongeren dit lezen, wat zullen ze daar dan van zeggen. Wat zeggen en denken ze in het algemeen over ons?

Het lijkt me niet verkeerd voor ons, ouderen, wanneer we belangstellend nota nemen van althans één antwoord op die vraag. Wel betwijfel ik eenigszins de waarheid van het spreekwoord, dat een mensch nooit te oud is om te leeren: of, in ieder geval, betwijfel ik, of veel oudere menschen de praktische toepassing erop maken, maar 't kan geprobeerd. Om deze reden ried ik de ouders aan, de beide boeken: „Stans van de vijfjarige” en „Ons Honk” eerst zelf te lezen. Wellicht vinden ze er een zelfportret in. En anders: wie zich aan een ander spiegelt, spiegelt zich zacht.

Ik bepaal me tot „Stans”. Daarin is stof genoeg voor één artikel. Eerst het portret van Stans' vader: „Stans op den rand van de tafel gezeten, de plaid heel dicht om zich getrokken, overdacht den toestand ernstig. Ja, zoo helder had ze het eigenlijk nog nooit gezien. Ze zag nu ineens, Vader: die zich geen moeite gaf om hen te leeren begrijpen, die zich den tijd niet gunde, om naar hen te luisteren, en zodoende eigenlijk niets van hen afwist, en toch altijd weer nieuwe illusies maakte, nieuwe verwachtingen koesterde.

De nog heel jonge schrijfster van Stans teekent dan met een voor haar jaren verrassenden kijk op menschen en verhoudingen, hoe die vader door z'n drift z'n oudsten zoon van zich verwijderd, maar ze blijkt ook inzicht te hebben in den strijd, dien ouderen met zichzelf te voeren hebben, als ze later vertelt, hoe de vader een van z'n jongere zoons, die toch wel heel leelijk gedaan heeft, naar z'n moeder stuurt, want: „je moet altijd denken, altijd blijven denken, dat alles, wat

Moeder tegen je zegt, ook mijn woorden zijn. Maar ik kan het zóó niet uitspreken, begrijp je me, vent?” En met die eerlijke bekentenis wint hij z'n jongen.

Is dit ook niet een mooie illustratie van wat de verhouding tusschen een Vader en een Moeder moet zijn? Niet van dien vader een kleineerende verdenking, dat de moeder den jongen bederven zal, maar een eerlijk erkennen, dat zij hier beter begrijpt en beter de juiste woorden zal weten te kiezen.

Dan de typeering van den dominé, een zoon van vaders vriend. Als hij komt, en ze zijn stem hooren, zegt Bert: „Een echte stem om te galmen: „de waacaëreld. Hoor je wel?” Maar even later vertelt hij: „Zeg, Stans, een jongen bij mij uit de klas is van den zomer in een jongenskamp geweest ergens in Gelderland, en daar waren predikanten, die droegen gewoon puttee's en Schillerkragen..... en ze voetballen mee. Nou, zeg, bij zoo een zou ik wel op catechisatie willen.....”

Echt de hedendaagsche jeugd. Ja. Maar zou geen enkele dominé z'n voordeel kunnen doen met ook eens te luisteren naar deze uitspraak?

Dan nog tweeërlei oordeel over een moeder. Eerst dat van Jan Caspars: „Moeder?” lachte hij een beetje bitter, „of Moeder je ooit begrijpen zou? Moeder is zoo klein.....”

Daarnaast de overpeinzing van Stans' Moeder: „dan kwam de tijd, dat je voelde, hoe je te kort schoot met al je liefde en toewijding. Dat je ze niet meer helpen kon, omdat hun idealisme, hun plannen, hun gedachtenwereld boven je uitgroeiende. En dan moest je op zij kunnen gaan voor anderen, die beter begrijpen en beter leiden konden. Je moest de tweede plaats kunnen innemen. Het was moeilijk.”

Dat is niet klein. Maar van deze moeder, als ze ziek is, denkt Stans dan ook: „Mams konden ze niet missen, geen van allen.” En de schijnbaar stugge Bert kust haar op onstuimige jongensmanier: „dàar, fijne Mams!”

Misschien zijn er, die mompelen: „toch oneerbiedig, zoo over ouderen te schrijven.”

Och ja, 't is niet altijd prettig, jezelf bij 't volle licht in den spiegel te zien. Meestal val je jezelf tegen. Maar of het niet goed is, af en toe?

Een oneerbiedig? Nee, dat vind ik niet, want ik voel in 't gehele boek de liefde van de jongeren voor de ouderen. J. M. W.—W.

RAJALAINEN

EDVARD WELLE—STRAND

Naar het Noorsch bewerkt door M. J. Molanus-Stamperis

Ze hoorden, hoe eenige mannen de schuur inkwamen en het hooi begonnen om te woelen, echter zonder iets te vinden.

Ze meldden den uitslag hunner onderzoekingen den buiten staanden Rooden.

„Is er beslist niemand in de schuur?” vroeg een barsche stem.

„Neen, er is geen mensch.”

„Onderzoek het hooi zorgvuldig met de bajonetten”, luidde het bevel.

De Rooden soldaten staken hun bajonetten kris en kris in het hooi.

De soldaat der Witten had zich niet diep genoeg ingegraven. Hij kreeg een bajonetsteek in het been en begon luid te jammeren.

„Er zijn toch Witten, moordenaars”, riepen de mannen triomfantelijk naar buiten.

„Brenge ze hier.”

De soldaat werd uit het hooi gesleurd en buiten de schuur gebracht.

„Wel, en hoeveel kameraads hebben zich nog meer in het hooi verborgen?” hoorde Steinholdt vragen.

„Geen een”, antwoordde de soldaat.

„Dat moet vervelend wezen, zoo in je eentje doodgeschoten te worden”, lachten de Rooden ruw.

„Doorzoek de schuur nog eens”, werd bevolen. „Je zult wel niet diep genoeg gegraven hebben, makkers.”

Er gingen nog een paar kerels naar binnen en nu werd het onderzoek nog grondiger voortgezet.

Steinholdt begreep, dat hij ontdekt zou worden en stond op. De Rooden juichten van vreugde, toen ze hem zagen.

„Hier hebben we een officier”, brulden ze en dansten om hem heen.

„Brenge den officier naar buiten”, klom het bevel. Ze stooten hem met de geweerkolven voor zich uit, hem overlappend met scheldwoorden.

„Vilt de moordenaars bij levenden lijve”, schreeuwden ze.

Steinholdt behield zijn kalmte. De Rooden duivels zouden niet het genoegen hebben, hem te martelen. Hij zou sterk blijven.

Het was reeds zoo licht, dat de oogen hem pijn deden, toen hij uit de duistere schuur trad. Een nieuwe dag brak aan..... even bloedig als de vorige.

Hij werd tot voor een groep soldaten gestompt en er werd een officier geroepen — een jonge, slanke vent met een groote, roode kokarde op zijn grijze Russische pet.

Steinholdt schrok, toen hij het gezicht van den officier zag. Het was dezelfde, die bij Kangasala ont-snaapt was — die toen zoo plotseling zijn revolver had laten zakken en was gevlucht.

Hij was dus een gevangene van Rajalainen, den wreedaard van alle Rooden bandieten.

„Wie bent u?” opende de officier de ondervraging.

„Majoor Steinholdt, commandant van het derde Wasa-bataljon.”

„Bent u een Fin?”

„Neen, Noor.”

„U hebt echter tegen het Rooden leger gestreden?” vroeg de officier verder.

„Ja”, antwoordde Steinholdt; „ik was het, die Kangasala driemaal veroverde.”

„Snijdt 'm neus en ooren af”, brulden enkelen der soldaten. „Slacht 'm als een vet zwijn”, schreeuwden anderen.

De Rooden officier trad op Steinholdt toe.

„Herkent ge me?” vroeg hij in het Fransch.

Steinholdt keek in een paar zwarte, weemoedige oogen, waarin het vuur van de passie brandde.

„En weer ging er een schok door hem heen.

„Lylly Jukkohainen”, stamelde hij. „Moeten wij elkander zoo terug zien?” En nu wist hij ook de verklaring van het voorgevallene bij het station van Kangasala. Zij was dus de gevreesde Rajalainen.

De Rooden officier wendde zich tot de soldaten.

„Kameraden, ik wil zelf deze beide gevangenen naar de andere wereld helpen”, zeide hij ruw. „Ik heb iets nieuws uitgevonden. Ik ga ze levend verbranden in de schuur. Ik heb ook wel eens behoefte aan een kleine afleiding.”

De Rooden juichten geestdriftig en trokken dan het bosch in.

„Gaat in de schuur”, beval de officier Steinholdt en den soldaat en hij richtte zijn revolver op hun borst, terwijl zij gehoorzaamden.

Toen de deur dichtviel, greep Steinholdt Lylly Jukkohainen's hand.

„Vaarom heb je dit gedaan?” vroeg hij ontroerd.

„We hebben nu geen tijd voor ophelderingen”, antwoordde zij teeder en vol liefde. „Ik schoot je niet neer bij Kangasala, omdat ik je liefheb. En ik wil ook thans je leven redden, als je me je eerewoord geeft, het Witte leger te zullen verlaten, zoodra je in Vämoien terug zult zijn.”

„Dat beloof ik”, zeide Steinholdt. „Ik heb meer dan genoeg van dit moorden en slachten en m'n voeten zijn bevroren.”

„Maar jij, waar ga jij heen?” vroeg hij aangedaan.

„Je moet aan mij niet denken”, fluisterde zij. „Vergeet je achter de schuur, tot deze in brand staat. Als je mij hoort commandeeren: „Voorwaarts, marsch”, is alle gevaar voorbij. Dan kun je rustig naar je troep terug gaan. Vaarwel, voor altijd.”

Zij maakte haar hand los uit de zijne en duwde hem en den soldaat achter de schuur.

Toen de schuur begon te branden, juichten de Rooden.

„Het begint warm te worden bij de Witte moordenaars”, riep hun officier spottend.

„Voorwaarts marsch, kameraads.”

De Rooden trokken weg. Als een gouden Johannes-vuur stond de brandende schuur.

En majoor Steinholdt en de Witte soldaat daalden langzaam de helling af naar Vämoien.

Het eerste, wat Steinholdt deed, toen hij zich bij den generaal meldde, was zijn ontslag aanvragen.

„Mijn voeten hebben onherstelbaar geleden, door de vorst”, verklaarde hij.

„Het is jammer, zulk een bekwaam officier juist nu te moeten verliezen”, zeide de generaal, „maar een officier met bevroren ledematen kan het Witte leger niet gebruiken.”

(Slot volgt.)

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Hoe zij zichzelf zien

IN „Het Kind” vond ik een artikel over Jeugdorganisaties, waarin beweerd wordt, dat deze de jonge lui maken: 1° ijdel, waar ze meenen de waarheid te kennen en in zuiverheid van inzicht en bedoeling wanen uit te steken boven ieder, die moeilijk zoekend tot een levensbeschouwing kwam. 2° Onverdraagzaam, waar hun jeugd en gebrek aan ervaring het hun onmogelijk maken, de betrekkelijkheid van alle menselijke waarheden te beseffen en 3° Zelfgenoegzaam, waar ze elkaar onophoudelijk sterken in het besef, dat zij „de jonge garde” de wijsheid in pacht hebben en de wereld zullen redden.

Wellicht zijn er onder degenen, die mijn artikel „Hoe ze ons zien” doorlezen, enkelen, die dit oordeel zouden willen toepassen op de geheele tegenwoordige jeugd, georganiseerd of niet. Laat me hun zeggen, dat ik het met die mening evenmin eens ben als met die van het „ingezonden” in „Het Kind”.

En waar ik geloof, dat de schrijfster van „Stans” wel, o zeker, veel meer talent heeft dan de doorsneejongeren, maar verder toch wel degelijk is één der hunnen in haar uitingen, ga ik nu met u beluisteren, wat althans een deel dier jongeren, laat ons zeggen „de besten” of „de ernstigen” van zichzelf en hun kameraden denken.

‘t Begint al in het tweede hoofdstuk, als Stans, inplaats van te lezen, zit te peinzen.

„Hoe ouder je wordt, hoe meer er was om over te filosofeeren, meende ze. Dan kom je voor allerlei raadsels te staan, en problemen, waar je niets van begrijpt. Daar ging je dan in je eentje over zitten piekeren. Maar verrassend-gauw kwamen er dan weer andere, nieuwe gedachten, die je op een dwaalspoor brachten. Dan werd het een doolhof.....”

Dit is wel een beetje anders dan „ijdel, onverdraagzaam en zelfgenoegzaam”.

Dan later de scène over het spreken, waar de andere leerlingen den valschen Wilman letterlijk dwingen, de waarheid te zeggen. We mogen even glimlachen om het gebrek aan logica, waarmee wellicht sommigen van hen het spreken-zelf zoo erg niet vinden, maar toch — zijn ook daar die vaak opstandige jongeren niet sympathiek?

Ook Jan, een heel ander type, wordt juist weergegeven. Eerst teekent hij een zelfportret: „ik schilder een beetje, speel wel aardig viool, lees niet onaardig verzen, studeer een beetje..... ja, wat wil je nog meer. Bah, alles half. Ik heb geen wilskracht, geen doorzettingsvermogen.....”

Helaas, ook zoo zijn er. En ze hebben wel krachtiger steun noodig dan een Stans, bij wie Jan hulp zoekt, geven kan.

Later ziet Stans ook in, hoeveel egoïsme er schuilt in Jan. Hij kon zichzelf zoo goed ten voeten uit schilderen, omdat hij altijd bezig is met zichzelf.

En op een andere bladzijde Stans weer: „hier waren ze nu bij elkander, vier jonge menschen en twee ouderen. En al zat je ook heel dicht bij elkaar; al keek je elkander aan, dan wist de een toch eigenlijk niets van den ander.

Je kan je gelukkig voelen zoo, dat je het toch niemand vertellen kan en je kan je ook ongelukkig voelen zoo, dat je het niemand vertellen kan. Ieder is als een staatje, een republiekje op zichzelf.

Wat het godsdienstige betreft, zijn het bij Stans meest stemmingen. Kerststemming; in de kerk een vreemde ontroering, maar het eigenlijke, wat de dominé zegt, gaat haar voorbij: „Soms was er een, die andere woorden gebruikte, woorden, die zich aanpasten bij deze wonderlijke sfeer en omgeving. Dan luisterde ze wel.....”

En zeker: ook zóó zijn ze, de jongeren, heel dikwijls, in onzen tijd. Wat zullen we hun zeggen? Dat dit niet voldoende is? Zeker. Als we ‘t maar niet minachtend doen. Als we maar niet de stemming verstoren, doch door middel van die stemming trachten te komen tot het essentieele. Als we, vooral, hun maar doen zien de heerlijkheid van het in Christus geborgen te zijn.

Heeft het u verdriet, even te luisteren naar wat een jongere zegt van jongeren? Ik hoop van niet.

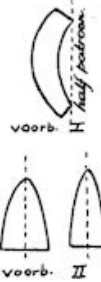
Het was maar iets. Ik hoop, dat ge iets van uw tijd zult willen geven, om boeken als „Stans” en „Ons Honk” te lezen. Dat ge niet zult zeggen „maar jonge-meisjes-lectuur”. Want, nietwaar, wanneer we de jongeren willen leiden, wat immers de taak is van ons, ouderen, dan moeten we toch beginnen met te probeeren, hen te begrijpen.

J. M. W.—W.

Hoedenmode

WIJ geven hier een aardigen meisjeshoed, die gemaakt kan worden van laken of peau de pèche.

Het randje loopt cloche en heeft vóór een breedte van 4 c.M., op zijde 6 en achter 2 c.M.; het moet volgens patroon geteekend worden (zie voorb. I). Het patroon knippen we 1 maal na van tarlatan en 2 maal van stof. We maken nu een staandertje (reepje gelaitonneerd

gaas) op de hoofdwijde, waaraan wij den tarlatan-vorm spelden. De 2 passen stikken we, met de goede kanten naar binnen, langs den omvang aan elkaar; keeren deze dan om en schuiven de stof nu over het tarlatan heen, waarna wij het glad langs de entree vastnaaien.

De bol bestaat uit 6 parten: 4 kleine en 2 groote zijparten (zie voorb. II). Eerst maken we een tarlatan bol

en daarna een van stof. Voordat we den stoffen bol in elkaar zetten, worden de zijparten bewerkt met stukjes gekleurd leer, zoo, dat ‘t geheel een aardig motief vormt. De stukjes leer worden eerst op de stof geplakt en daarna eenige malen met gouddraad doorgestikt.

Wanneer de bol in elkaar gezet is, schuiven we hem over het staandertje; het laiton kan er nu afgehaald worden. Hierna naaien we den bol met stevig garen op en trekken tot afwerking eenige smalle biesjes leer onder om den bol en strikken deze achter af.

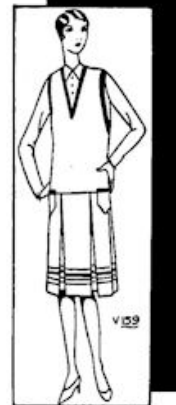
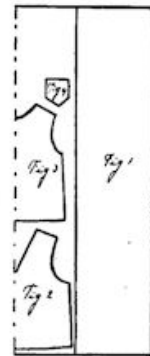
Van dezen hoed is à f 0.50 een patroon verkrijgbaar. S.v.p. hoofdwijde bij de bestelling opgeven.

Joh. Camphuysstraat 55, Den Haag. JEANNE ZWARTS.

Onze Kleeding

V. 159. SCHORT, GESCHIKT VOOR RANDSTOF.

Dit kleedingstuk behandelen we op verzoek van Mej. H. te J. We stellen de halve bovenwijde op 48 c.M., de schortlengte op 1.06 M. Dus is 1.80 M. stof noodig. De rok heeft van voren, op zij en van achteren plooiën.

‘t Model is zonder sluiting; ‘t schort wordt dus over ‘t hoofd aangehouden.

Wie het schort liever met knopen en knoopsgaten sluit, geve dit bij patroonbestelling maar op. De plooiën worden dan achter weggelaten, en ‘t schort dan ingehaald. Wie bovendien liever op zij ook geen plooiën heeft, melde dit. In dit geval worden de plooiën van voren onder den zak gemaakt. We hebben dan minder stof

noodig; 1.65 M. is dan, bij bovengenoemde maten, voldoende. Bijgaand knipoverzicht maakt ons duidelijk, hoe we de verschillende deelen uit de stof kunnen halen.

Fig. 1 is de rok. Deze wordt over de geheele lengte eerst afgeknipt. De overgebleven stof vouwen we dubbel. Hierop is: fig. 2 het voorpand; fig. 3 het rugpand; fig. 4 de zak.

‘t Is mogelijk, dat de stof niet breed genoeg is voor fig. 2 en 3. Er wordt dan op zij een gedeelte aangezet.

Hals- en armsgaten werken we af met een schuine bies. Normaalpatronen à f 0.50 franco p. p. Men gelieve bij bestelling even bovenwijde (gemeten onder de armen over rug en borst) heupwijde en schootlengte te vermelden.

Broek op Langendijk 424.

GEZ. BALDER.

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Boekbespreking

Gebr. Kluitman te Alkmaar zonden ons nog een serie mooi-uitgevoerde jeugdboeken, die we met het oog op de plaatsruimte echter niet uitvoerig kunnen bespreken. Van allen dus slechts een korte karakteristiek.

„Onze Nan is een beste”, door Felicie Jehu, is een jubileum-uitgave. Juist vijf-en-twintig jaar geleden verscheen het eerste meisjesboek van deze schrijfster. In dit boek behandelt ze de tegenstelling: moderne en niet-moderne jeugd. De laatste heeft haar sympathie. Een boek met goede strekking, een wat te gemakkelijke en vlotte oplossing, neutraal, doch wel geschikt voor onze jeugd ook.

Hetzelfde kan gezegd van „In het Gareel”, door Emmy Belinfante—Belinfante. Bewonderen doe ik de vocabulaire van Corry niet; ze is vaak niet eens beschaafd, en dus lijkt het nu niet zoo heel waarschijnlijk, dat Lodewijk juist op haar verliefd zou worden, maar ja, op dit terrein gebeuren veel onwaarschijnlijkheden. En er komen ook heel mooie figuren voor in dit boek.

„n Vroolijk viertal” vertelt, hoe het bij vier jonge meisjes kwam tot een verloving. Schrijfster is Nanda. Weinig diepgang, maar wel gezellig verteld.

In „Mies van Berkenhage” zit meer. Jac. Hazevoet heeft tenminste iets te zeggen tot wie haar lezen. Als maar niet degenen, die het in handen krijgen, gaan denken, dat iedere kinderjuffrouw gelegenheid krijgt zulk een invloed ten goede uit te oefenen, kunnen we de lezing wel aanbevelen.

Eveneens een heel goed boek is „In nieuwe koers”, door A. A. Sirks—Joustra. Ook hierin zit een paedagogisch element. Het laatste gedeelte is wat gerecht, hetgeen jammer is.

Geschied voor jongere kinderen (van 8-12) is „De Wesseltjes”, door G. A. Schouten—van Steenberg. Goede neutrale lectuur van opvoedkundige waarde.

„Van Apen en Beestjes en andere vriendjes”, door Greta W. van Rijn, geeft gezellige dierenverhalen voor jonge kinderen. Die hooren en lezen wel graag vertelsels, waarin hun vriendjes hetzelfde doen, op hún manier als de menschen. Het boek zou nog neutraler zijn, als het laatste versje over „Kermis in Berenstad” er niet in voorkwam.

Het is een beetje uit den tijd om nu nog te schrijven over een boek, dat heet: „Sint Nicolaasvertellingen”. Maar Jan Boer maakte er zulk een goed en gezellig werk van, en het is met zulk een duidelijke letter gedrukt, dat ik den ouders onder m'n lezers aanraad: no-ter het alvast vóór het weer Sinterklaas wordt. Misschien kom ik zelf er dan ook nog wel eens op terug.

Hebt u kleintjes, die pas de letters kennen? Doet u hun dan eens een plezier, en koopt voor hen één of meer deeltjes van „Ik kan al lezen”, door F. H. N. Bloemink. Het zijn zulke heel mooie boekjes, met leuke plaatjes, en als uzelf een beetje meehelpt, moeten de kinderen er wel haast een goeden leestoon door krijgen. Deze serie boekjes is een vervolg op: „Om te leeren lezen” van denzelfden auteur.

Zooewel de St. Nicolaasvertellingen als de serie leesboekjes zijn uitgegeven bij G. B. van Goor Zonen, te Gouda. J. M. W.—W.

Huis en School

BIJBELSCH ONDERWIJS.

(Vervolg.)

Te allen tijde en in den onzen hoe langer hoe meer, zag men en ziet men in, van hoe groote waarde voor de „karaktervorming” het is, de kinderen en jonge menschen in aanraking te brengen met de groote karaktervolle figuren der historie, met de helden (vooral niet uitsluitend in den krijg!) der menschheid.

Welnu, waar vindt men helden als in de bijbelsche verhalen? En waar vindt men ze zoo echt, zoo waarachtig geteekend? Waar vooral zulke geloofshelden? En daar immers alleen komen we in aanraking met den Grootsten aller helden, tot wien de dichter van Ps. 45 reeds profetisch sprak: „Gord Uw zwaard aan de heup, o Held! Uwe majesteit en Uwe heerlijkheid; en rijd voorspoedig in Uwe heerlijkheid, op het woord der waarheid en rechtvaardige zachtmoedigheid.....”

Wie kwam ooit met Jezus Christus in aanraking, zonder den invloed te ondergaan van Zijn eenige persoonlijkheid? En ging er ooit van iemand zoó gezegenden invloed uit op kinderen, als van Hem, den grooten Kinder-vriend?

En dan, behalve dat! Hoe noodig is het bijbelsch onderwijs voor die veelgetoemde „algemeene ontwikkeling”? Letten we maar alleen op de kennis onzer taal, die wemelt van woorden en uitdrukkingen, aan den Bijbel ontleend!

Hoevele zijn de klachten over verregaande onkunde in dezen bij de jonge menschen, die nooit anders dan een „neutrale” school hebben bezocht! Bij habéssers en gymnasiasten, ja zelfs bij candidaten op hulp- en hoofdakte-examens! En is er wel goede historie-kennis mogelijk zonder goede bijbelkennis? Hoe brengt deze de kinderen in aanraking met allerlei volken en wekt hun belangstelling ook voor de ongewijde geschiedenis en voor historisch onderzoek! Hoe verruimt ze hun blik op menig gebied van aardrijks- en land- en volkenkunde!

Inderdaad, het praattie raakt wel zoeties aan de wereld uit, waarmee vijandschap tegen het Chr. Onderwijs zoo velen bedotte: dat de kinderen op de Chr. School wel minder moesten leeren, omdat er zooveel tijd „verloren” ging met lezen en vertellen uit den Bijbel.

Integendeel, die kinderen zijn met dat bijbelsch onderwijs in allerlei opzicht bevoorrecht!

C. K.

Handwerken

KLEED VAN GUIMPE-HAAKWERK MET FRANJE.

Eindelijk is de beurt aan Mej. de B. te E.. Uw geduld is wel lang op de proef gesteld. Maar, door de vele aanvragen kon dit verzoek niet eerder geplaatst worden.

Het kleed is gemaakt van roode en grijze kunstzijde. De randen zijn door middel van een gehaakten toer aan elkaar gezet.

Op een vork van 3 c.M. breedte werken we 5 reepen galon.

1e rij (rood) 42 lussen.

2e rij (grijs) 84 lussen, verbinding 3 met 6 lussen.

3e rij (rood) 168 lussen, verbinding 3 met 6 lussen.

4e rij (grijs) 224 lussen, verbinding 3 met 4 lussen.

5e rij (rood) 296 lussen, verbinding 3 met 4 lussen.

Bij dezen laatsten verbindingstoer haken we 1 2 met 4 lussen te samen.

De verbinding geschiedt door één gehaakten toer. We haken in de lussen steeds 1 vaste steek, en tusschen elke vaste steek 3 kettingsteken.

Aan 't eind van 't werk haken we nog drie toeren: 6 kettingsteken afgewisseld door 1 vaste steek. Met den 1en toer haken we elke vaste steek in 3 lussen met de volgende toeren

worden de vaste steken om de kettingsteken van den vorigen toer gewerkt.

Het kleed wordt als 't klaar is gespannen. Vooraf rijgen we door de lussen in 't midden van 't kleed een draad. Deze wordt zoo geknoopt, dat er een opening overblijft om een spin in te steken. We zorgen dat we de door te rijgen draad lang genoeg nemen, zoodat we er meteen de spin mee vast kunnen maken.

Zijn we hiermee klaar, dan wordt het kleed nat gemaakt. Als 't droog is mogen de spelden er uitgehaald worden.

Tijdens het drogen moet het kleed in horizontale richting blijven liggen: dit om te voorkomen dat de kleuren zouden doorloopen.

Nu rest nog het knoopen van de franje.

Soms wordt hiervoor de laatst aangehaakte reep galon gebruikt, waarvan dan de onderste rij lussen wordt doorgeknipt. Voor een klein kleedje op tafel kan dit dienst doen, voor een grooter kleed, dat over een tafeltje hangt, is apart aangeknoopte franje veel mooier.

Voor één bosje franje nemen we 6 draden van 28 c.M. lengte.

We leggen nu het kleed op tafel met den verkeerden kant boven, nemen de 6 draden dubbel en halen deze met een haaknaald van onder naar boven door een opening van de laatst gehaakten toer. De uiteinde der draden steken we nu door de verkregen lus, waarna ze stevig worden aangetrokken.

A. BALDER.

Broek op Langendijk 424.

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Onze Kleding

Correspondentie. Dames, de aanvragen om spreipatroon met rand worden op de beurt behandeld. Maar er zijn er veel! Er is dus geduld nodig!

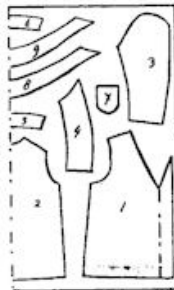
Mej. v. W. te N. V. 'k Wilde wát graag, dat ik aan uw verzoek voldoen kon! Zoo maar in 't eerstvolgend nummer plaatsn wat u vraagt! Maar het kan niet: ieder op zijn beurt. 'k Deel u evenwel mede, dat in „Het Schouwvenster“ van 9 Sept. '27 reeds een patroon voor een ondersprei voorkomt. Den rand vindt u in „Het Schouwvenster“ van 25 Mei '28.

Mej. H. te B. Is een kledingstuk gemaakt van sterk verzwaarde zijde, dan vergaat het „vanzelf“: de opgenomen metaalzouten tasten de zijdevezels aan; en daar is niets tegen te doen. Overigens raad ik u aan, japonnen van zijde nooit op te hangen aan z.g.n. hangers, dan slijten ze. U kunt ze beter, goed gereinigd, opvouwen in een doos.

V. 162. KINDERMANTEL (leeftijd 5 jaar.)

Mevr. B. te A. vindt hiermede haar verzoek behandeld. Benodigde stof is 1.10 M. van 1.30 M. breedte. De binnenbekleding langs den voorkant kan aangeknipt worden. De kraag wordt van dubbele stof gemaakt. Er behoeft geen linnen in genaaid te worden.

Op het knipoverzicht vinden we onder
fig. 1 het voorpand;
fig. 2 het ruggand;
fig. 3 den bovenmouw;
fig. 4 den ondermouw;
fig. 5 en 6 de beide manchetten;
fig. 7 den zak;
fig. 8 en 9 de beide kragen.

Normaalpatronen à f 0.60. Voor een anderen leeftijd dan de bovengenoemde is f 0.15 meer noodig. Wie liever een gewonen kraag op den mantel wil zetten, geve dit bij bestelling op.

V. 161. MUTS MET ZESPUNTIGEN BOL, ZONDER RAND.

Pluche is wel de meest geschikte stof voor deze muts. Voldoende is $\frac{1}{4}$ M. van 80 c.M. breedte.

Wie een ouden mantel van pluche heeft, kan deze heel goed voor dit doel gebruiken. 't Maken dezer muts valt erg mee.

Patronen à f 0.25 fr. p. p.

Bij bestelling even opgeven de hoofdwijde langs de lijn, waarlangs de onderkant der muts loopt.

Broek op Langendijk 424.

GEZ. BALDER.

Hoedenmode

Op 't gebied van de hoeden zijn we nu aan 't einde van het winterseizoen gekomen. Onze vilthoeden, die we steeds in regen en wind hebben gedragen, willen we nu zoo niet meer opzetten en het weer leent zich nog niet voor een nieuwen zomerhoed. Wat nu gedaan? We gaan onzen ouden vilthoed maar weer draagbaar maken, zoodat hij voor overgangshoed dienst kan doen.

De hoed moet eerst goed stofvrij gemaakt worden. Voor de nieuwe lezeressen willen we deze behandeling nog eens beschrijven:

We beginnen met de garneering van en de kap uit den hoed te tornen en borstelen hem dan, liefst met een staalborsteltje, in één richting uit, stevig schoon. Zijn er vlekken in, dan wrijven we deze er uit met benzine; den hoed moeten wij dan geheel droog wrijven, want anders laat de benzine een kring in 't vilt achter.

Om den hoed weer frisch van tint te maken, houden we hem even boven den stoom, doch niet te lang, want sommige kwaliteiten krimpen van te heeten stoom in.

Is de hoed schoon, dan kijken we of het model nog zoo te dragen is. Op 't oogenblik zijn de bollen niet hoog, daar de hoeden niet meer zoo diep over 't hoofd gedragen worden. De randen worden veel aan één kant breed gedragen, 't zij links of rechts, naar verkiezing. Is de bol te hoog, dan knippen we hem een c.M. boven de afscheiding van bol en rand af en schuiven hem dan over die c.M. vilt heen; den rand kunnen we ook naar eigen keus bijknippen.

Aan den binnenkant langs den omvang van den hoed naaien we nu een biais (strook) van stroo. Hebben we een goeden lichten stroo-hoed, die machinaal genaaid is, dan kunnen we hier b.v. een breede reep stroo van los trekken en naaien die dan met een klein onzichtbaar steekje tegen den viltrand aan, zoodat we een lichten inkijk in den hoed krijgen.

In den bol gaan we nu ook stroo werken, waar we maar een enkel strootje van een halve c.M. breedte voor nemen.

We teekenen met krijt nu 2 rijen van schulpen op den bol (zie teekening). Hierop kunnen we de schulpen inknippen en zetten uit het vilt het strootje en naaien den viltbol dan weer in elkaar.

Als garneering komt er aan den kant, waar de rand het breedst is, een klein geknoopt slijpe van vilt of stroo.

BOTERKUSSENTJES volgens een oud Zeeuwsch recept.

De bereiding van onze Boterkussentjes is van meer afhankelijk, dan alleen van superieure ingrediënten. Een overgrote rol in het productie-oversoort hierbij de juiste verhouding, waarin de grondstoffen worden toegevoegd, almede de juiste temperatuur, waaronder de samenstelling wordt getookt.

VAN MELLE'S
ZEEUWSCHE
BOTERKUSSENTJES

Vrouwenhanden
blijven ondanks alle huishoudelijke arbeid gaaf, zacht en blank door
PUROL.

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Over Vaders en Moeders

IN een bundel opvoedkundige opstellen las ik een schets over een broer en zus (hij achtien, zij zestien) die samen stilletjes naar een dansavondje gaan waarvoor je een introductie moest hebben. Van hun ouders mochten ze de moderne dansen, als de charleston, niet leeren, maar de jongen wilde toch wel eens zelf zien, wat voor kwaad erin stak. Bij het meisje ging het meer om het gedurfd van de zaak. Zij danst mee, hij ziet toe. En hij ergert zich aan de manier, waarop een gepommadeerde jongen z'n zusje aankijkt en vast houdt. Aan de gezichtsuitdrukkingen der aanwezigen. Hij voelt zich niet thuis. En dan ziet hij ineens z'n eigen moeder, dansend op die manier, die hij innerlijk verafschuwde, met een vreemde. En z'n zusje komt verschrikt bij hem, en zegt, haar vader gezien te hebben. Als hij weer z'n moeder opmerkt, en let op haar gezicht, wordt het hem te erg, en gaat hij naar haar toe, om haar weg te halen. In de garderobe treffen ze den vader, die z'n kinderen gezien had en, zich schamend voor hen, trachtte ongemerkt weg te komen met z'n vrouw.

Ik wil het nu niet hebben over de scherpe veroordeeling van dit soort dansen in een wel zeer hoogstaanden, maar toch neutralen bundel. „Ouders kunnen hun kinderen niet zien dansen, en kinderen niet hun ouders”, constateert de vader, die het „uitpraten” wilde met z'n kinderen. Wat hem met het nog kinderlijke meisje wel gelukt.

De jongen echter, rijper al, en dieper gekwetst, denkt op bed wanhopig: „nu heb ik enkel nog maar een vader, om mijn studie te betalen, en een moeder, om voor mijn eten en kleeren te zorgen”. Hij voelt, om steun, om raad, kan hij tot hen niet meer gaan. Het vertrouwen is weg.

En nu wilde ik vragen: passen wij, met onze even scherpe veroordeeling van veel mondain en modern gedoe, er wel genoegzaam voor op, dat we voor onze grootere kinderen méér blijven dan dat?

Want ook uit andere oorzaken dan uit gebrek aan achting kan zulk een toestand geboren worden.

Daar is een vader, die zó opgaat in z'n zakenleven, dat hij thuis liefst geen drukte meer om zich heen heeft. Hij kan er niet tegen. Z'n zenuwen zijn te gespannen. Voor spelen met de kleintjes, voor gezellig en vertrouwelijk omgaan met de grooten, geen tijd en geen lust. Er moet immers geld verdiend!

Er is een vader, die zit in tal van besturen en commissies. Ik hoorde laatst wel beweren, dat dezulken er niet meer zijn; dat de mannen 's avonds liever uitgaan voor hun eigen plezier, maar, hoe dan ook, ze zijn meer weg dan thuis. En ze stellen in allerlei andere kwesties: politieke, kerkelijke of wat dan ook, méér belang dan in de opvoeding van hun kroost. Ook dan hebben de kinderen enkel maar: „vaders, om hun studie te betalen”.

Er zijn moeders, die al leur kracht besteden aan het schoon- en op orde houden van leur huis. Aan de kleerenkwestie. En die er geen tijd durven afnemen, om zelf eens iets te lezen. Om eenigermate de ontwikkeling van hun kinderen bij te houden. Die zich niet op de hoogte stellen van wat er buiten de vier muren van leur huis in de wereld omgaat, omdat ze meenen er geen belang in te hebben. Met het gevolg, dat de kinderen haar ontgroeien. Dat zij zelve worden: moeders, die voor 't eten en de kleeren zorgen. Enkel maar daarvoor.

Zeg nu niet: „ja, maar.....” en verder tal van bezwaren. Ik weet heel goed, dat er geld moet worden verdiend; dat een man zich niet afzijdig mag houden van het maatschappelijk leven; dat veel moeders de handen vol hebben met het voorzien in de materiele nooden van 't gezin. Maar ik ken ook het oude spreekwoord, dat leert: „waar een wil is, daar is ook een weg”. En ik weet ook, dat die weg lang niet altijd gezien wordt, omdat de wil er niet is. Omdat men niet inzielt, van welk een groot belang het is, ook voor de maatschappij, dat de vaders en de moeders niet enkel zijn de verzorgers maar ook de leidslieden van de kinderen.

J. M. W.—W.

Onze Kleeding

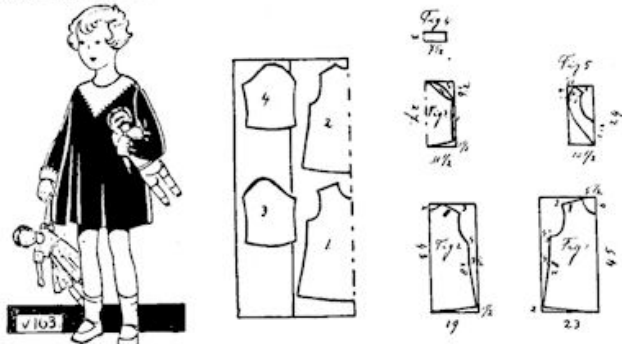
V. 163. KINDERJURK (leeftijd 1½ jaar).

Mevr. L. te W. vraagt om de behandeling van dit kleedingstuk. Onder V. 152 plaatsten we reeds een mantel en muts voor den één-jarigen leeftijd. Dit te herhalen is overbodig. Bovendien moeten we wekeren met onze plaatsruimte.

De andere twee verzoeken krijgen heel spoedig een beurt.

Voor nevensgaand jurkje is noodig 1 M. fluweel van 70 c.M. breedte.

Den kraag maken we van crème of beige tussor. We festonneeren den rand met de kleur van de jurk om, met een kleur zijde, die hiermede combineert.

Wie liever niet borduurt, naai op dit jurkje een kanten kraagje. De sluiting wordt „midden-achter” gemaakt. Hiervoor knippen we een klein split in de jurk. Dit split wordt rechts met boorlint, links met een biesje stof afgewerkt. Deze bies wordt aangezet en valt achter de rechterhelft van de jurk. Het patroon is uitgewerkt. Ook vinden we de verschillende deelen op de stof geteekend.

Fig. 1 is het voorpand; fig. 2 het rugpand; fig. 3 de mouw; fig. 4 de manchet; fig. 5 de kraag.

Voor den kraag en de manchetten nemen we 30 c.M. garneering. Een patroontje, kant en klaar, kost bij ons f 0.40 franco. Voor een anderen leeftijd f 0.15 meer.

Broek op Langendijk 424.

GEZ. BALDER.

Hoedenmode

Wij geven nu nog een vilthoed, dien we voor overgangshoed gaan veranderen. Het moet een groote cloche-rand zijn, vóór minstens 5 en op zijde 8 c.M. breed. Voordat we den hoed gaan moderniseeren, moet hij eerst goed schoongemaakt worden (zie hiervoor een beschrijving in een vorig nummer). Is de rand te plat van model, dan rekken we hem in den stoom bij den omvang, zoo, dat de rand breeder wordt en meer cloche gaat hangen.

De garneering van den hoed is van een met aardig gekleurd patroon bedrukte chantung. De binnenpas van den vilthoed wordt met deze stof bekleed. De stof moet geheel glad tegen den rand geregen worden, wat geschiedt op de volgende wijze: De schuine punt van de lap stof spelden we precies vóór op den rand vast, bij den omvang en entree. De stof leggen we nu, met 't model van den rand mee, glad op 't vilt tot midden achter. De overgebleven ruimte spelden we nu weg in een groote plooi, die we hierna in een naad laten vervallen. We knippen nu een ovaal uit in de stof, een 2 c.M. binnen de entreemaat. In deze 2 M. geven we nu knipjes, zoodat we de stof glad tegen den binnenkant van den bol kunnen naaien. De stof bij den omvang naaien we nu ook glad in de rafel af. De rand wordt hierna apart afgeboord met een schuin reepje chantung, dat eerst aan den bovenpas, langs den omvang aangehaaid wordt en daarna omgetrokken en aan den binnenpas met een onzichtbaar steekje wordt genaaid.

De rand wordt nu, op een kleinen c.M. afstand van elkaar, doorgestikt met naaizijde, in dezelfde tint als de hoed.

Van de chantung wordt ook de verdere garneering gemaakt. Hiervoor neemt men een breede, schuine baan van de stof. Een rechte baan kan ook wel, maar de plooiën in een schuine baan vallen lossere. Links opzijde, boven aan den bol, geven we 2 knippen in 't vilt, waardoor we de baan zijde schuiven, zoodat de bol daar dus een soort overknoop vormt, over de stof. De baan plooiën we nu tot rechts opzijde onder aan den bol, knopen hem daar éénmaal en trekken de stof dan door den viltrand heen, zoodat aan den binnenkant 2 kleine schuine puntjes van de stof komen te hangen. Tot slot wordt de baan zijde met onzichtbare tusschensteekjes gehecht.

J. Z.

VOOR ONZE VROUWE

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Handwerken

THEEKLEED VAN FILET.

Mej. V. te M. verzoekt ons bovengenoemd kleed te willen plaatsen in den doorstop- of kruissteek. Het patroon, hiervoor geteekend, kan in beide steken gewerkt worden. Wij verkiezen evenwel den doorstopsteek boven den kruissteek; op de foto zien we dan ook het kleed in eerstgenoemde steek gewerkt. Het is gemaakt van zwart vierkante tule, met twee kleuren kunstzijde: lila en goudbruin. Er zijn 4 strengen lila filetzijde en 2 strengen goudbruin gebruikt.

De lap tule was groot 1.30 M. bij 1.04 M. Deze tule is zeer breed, we kunnen dus de breedte van de stof voor de lengte van het kleed nemen. De ruitjes zijn fijn, 4 ruitjes zijn juist 1 c.M. groot. De zoom is 3½ c.M. breed genomen en het gedeelte tusschen den zoom en den doorgestopten rand 6 c.M.

Voor de beide buitenste lijnen van het patroon is lila gebruikt, voor de middelste lijn goudbruin.

We rijgen 1 op 1 neer, en nemen steeds dezelfde draden op.

Het patroon wordt in de lengte gestopt.

De zoom is met een lila draad op den rechten kant van het kleed vastgeregen, 1 op 2 neer.

Dit filet-kleed doet het buitengewoon goed, en wij geven in overweging bij het vervaardigen van zoo'n kleed het eens met het hier bedoelde te probeeren. Men zal de moeite en tijd ruim beloond zien door het mooie resultaat.

CORRESPONDENTIE.

1. Heel gaarne deelen we nog eens mede, dat bij ons knippatronen verkrijgbaar zijn van elk dames- en kinderkledingstuk van ieder model naar iedere maat.

2. Enkele dames, onderwijzeressen in de nuttige handwerken, vroegen ons patronen voor kledingstukken met het oog op het a.s. zevende leerjaar en het vervolgonderwijs. Bij bestelling gelieven de dames ons de maten even op te geven. De kosten zijn voor geen enkele school bezwaarlijk; ze zijn gering. Duidelijke inlichtingen gaan er bij.

3. We kunnen onmogelijk aan verzoeken voldoen, om iets in het eerstvolgend Schouwvenster te behandelen. We behandelen alles heel conscientieus op beurt.
Broek op Langendijk 424.
GEZ. BALDER.

Hoe spreken wij en leeren wij spreken

In een vakblad voor onderwijzers licht een leeraar Ned. Taal en Letteren zijn oud-collega's in over de eischen, welke gesteld worden aan een leerling, die de Middelbare school zal gaan bezoeken. Dat hij bij het vak lezen toort tegen het laten-hooren van eene, eenen, den, en tegen het zeggen van mijn als het m'n moet wezen, is zijn recht. Maar bij het verdere van z'n betoog heb ik toch even een vraagteeken gezet. Hij zegt: „tevéél komen er op de M. S. die lezen: „wat-doet-het-er-toe“ inplaats van het gemeenzaam-beschaafd Nederlandsch (w) (a) doeteretoe; en „ik-leef-daar“ inplaats van „kleeftdaar“ enz.

Onwillekeurig dacht ik aan de schetsjes, die je soms op de voor-pagina van de „N. Ov. Ct.“ vindt. Daar probeert de schrijver, de zinnetjes, die hij van de menschen op straat of in de tram hoort, precies in letters na te bootsen. Met

het gevolg, dat je eerst weet, wat er staat. Pas als je probeeren, het uit te spreken, achter, wat de betekenis is. Thield ik echter gezegd te bepaald voor beschaafd.

Ik laat het echter aan de menschen over, te beoordelen oud-collega, nu leeraar, gelijk ongelijk heeft.

Ik wil alleen even de invloede in hoeverre is met deze spreken, met onze manier van in 't algemeen, een vrouwenmoed. Hebben wij, als eigenlijk wel iets mee te maken.

Ik geloof zeer zeker. Immers: is er wel iemand, die invloed heeft op de manier, wat kind zich in woorden uitdrukt, de moeder? En weten niet alle die gewend zijn ook maar een letten op de manier, waarop men praten, niet heel goed, die waakzaamheid niet kunnen op, wanneer het kind eenmaal praten geleerd?

In den loop der tijden komen den dag met allerlei gekke aan, die moeten worden bestreden, met een grapje, dan weer met een beslist: „ik wil dat niet meer hooren“.

De ééne tijd moet je zeggen: „kind, schreeuw toch niet zoo“; in een periode: „praat als-je-blijft niet zoo lizig; of zoo zuerdig; schiet een beetje Heel dikwijls ook wennen de kinderen er zich aan, te stotteren in dien ze niet een letter, maar een woord, of een paar woorden, een paar keer herhaal. Eerste oorzaak is meestal, dat ze een zusje of broertje vóór willen zijn, verhaal, en dan niet zoo gauw de goete woorden kunnen vinden. Doch wordt dit gaan-spreken zonder eerst te hebben gedacht tot een gewoonte.

Ja, laten we maar heel eerlijk zijn! Ook op onszelf moeten we vaak nog in drukke, gespannen perioden wennen we ons soms, zonder het zoo meenen een ruzietoon aan, die niet steeds uit zichzelf verdwijnt, wanneer van overbelasting voorbij zijn.

En dan de stopwoorden, die we zonder het zelf meer te hooren, gekend is het versje van den zoon, die zich beklaagde, dat z'n vader altijd „mot-je-rekenen“, doch niet eens wist, dat hij 't zelf ook deed!

Ik praat nu nog niet van onze vaak „slappe“ uitspraak, die zinnen te voorbrengt als ik in 't eerst citeerde. M'n grootvader ging zeer zeker te ver, beweren: „men moet toch spreken, zooals men schrijft“, doch vooral tegenwaarslaat men wel eens te zeer naar den anderen kant door. Is „laten me gesprachafder en natuurlijker dan „laten we gaan“?

En dan zwijg ik ook nog over de vocabulaire van een zeker soort hedendaagsjeugd. Wie daar meer van wil weten, moet maar eens meisjesboeken van Belinfante of Felice Jehu lezen.

Misschien vraagt iemand: „hinderen al die eigenaardigheden wel zooveel, te neer we er ons toch allen aan schuldig maken“?

Een weer-vraag: hebt u er wel eens op gelet, hoeveel er bij den indruk, die bij een eerste kennismaking van iemand kreeg, afhang van de wijze, waarop iemand zich uitdrukte? Ik bedoel niet: de woorden, die hij of zij gebruikte, de de toon, de manier van spreken.

En nu wij, vrouwen, méér doen aan vergaderen, onze tantes en oud-tantes, mag er wel deze vraag, hebt u wel eens gemerkt, hoeveel verschil het maakt, of een opmerking, een kritiek desnoods, werd uitgesproken op een vriendelijke, beschaafde manier, of wel op een schreeuwerige ruzietoon? Er zijn menschen, die het werkelijk goed meenen; die ook wel iets te zeggen hebben, maar die je irriteren door de manier waarop ze dit doen.

We willen immers onze kinderen de best-mogelijke kansen geven in 't leven? Laten we dan, als moeder, vooral ook letten op hun manier van spreken. En laten we onszelf, ook in huis, vriendelijk en beschaafd uitdrukken. Wat iets anders is dan „gemaakt“.

J. M. W.-W.

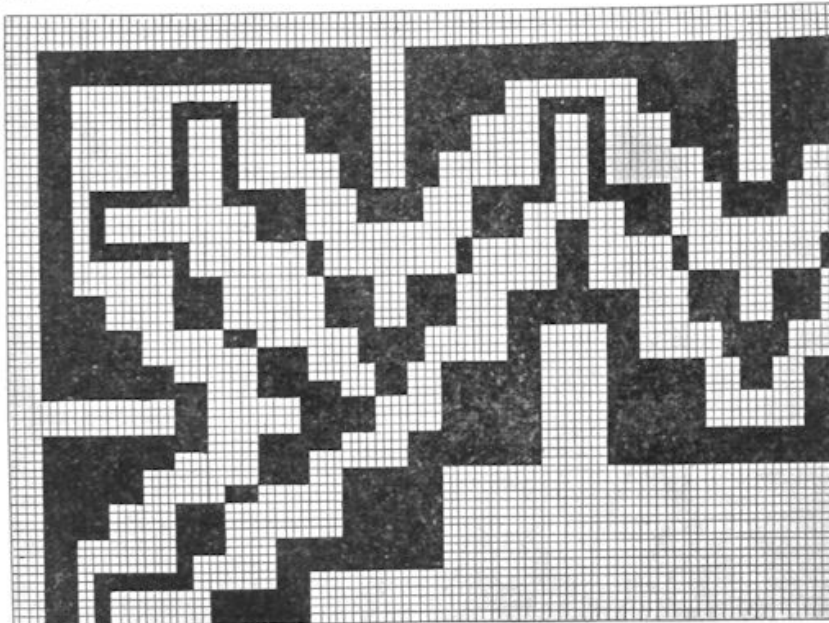
Onze Kleding

CORRESPONDENTIE.

Bij ons liggen nog verzoeken van de navolgende dames.

Mevr. L. te W. damesmantel; Mej. de V. te St. I. mantel en muts; Mevr. D. te M. pantoffels; Mej. van G. te 's-G. jurk; Mej. K. te 's-G. kapmantel; Mej. B. te B. pak voor jongen van 11 jaar; Mevr. W. te G. pyama; Mej. R. te V. jurkje, damesvest, fluwelen mantel, muts en dameszomermantel; Mej. G. te W. damesschoort; Mej. V. d. A. te Z. jas en muts; Mevr. N. te D. sportblouse en zomerjurk; Mej. S. te M. damesmantel; Mej. V. te Kr. a. d. IJ. pyama.

Nu komt evenwel de Lente; zij schept een andere sfeer en wekt nieuwe behoeften; inzonderheid geldt dit voor onze rubriek.

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Elkaar helpen

„Huize Onrust“ is een meisjesboek, waarin heel wat dingen staan, die ook voor volwassenen nog wel van belang zijn.

Voor ditmaal wil ik over één daarvan iets zeggen. Babs, het oudste meisje uit den huize Onrust, is bij een vriendinnetje op bezoek. Eerst zitten ze samen op de meisjeskamer. Later gaan ze naar boven, naar de linnenkamer, om een spelletje ping-pong te doen. Maar Babs loopt nog even terug, om het gaskachelkje uit te draaien. Als het vriendinnetje zich verwondert, dat ze daaraan denkt, zegt ze: „we zijn thuis allemaal erg vergeetachtig op dat punt. Maar we hebben een afspraak, dat ieder, die een lichtje ziet branden, of een pit van het gascomfoor of fornuis, ze uitdraait, zonder iets te zeggen en zonder iets te vragen, wie er zoo nalatig is geweest. Op die manier helpen we elkaar allemaal, en er is niemand, die den ander onattentheid of zoiets verwijt.“

Dat is één manier, om gemaakte fouten te verbeteren.

Een andere is, het heele gezin in opschudding brengen, tot de schuldige gevonden is: die van zijn werk of z'n liefhebberijtje afhaken, om de fout te herstellen, en hem dan nog een duchtige reprimande meegeven.

't Behoefte geen betoog, dat de eerste manier prettiger is.

Of ze daarom altijd de goede is? Dat zou ik nu weer niet durven beweren.

Wij, als ouders b.v., moeten onze kinderen wennen aan netheid, aan zuinigheid: we moeten slordigheid, onnadenkendheid, vergeetachtigheid bestrijden. Me dunkt, hiermee is ieder het wel eens.

En ook met deze andere stelling: we doen dit niet, als we maar steeds zonder iets te zeggen de gemaakte fouten herstellen. Het is soms noodig, een kind uit z'n werk of uit z'n spel te halen, om het alsnog te laten doen wat het eerst verzuimde.

Maar — we moeten dit doen op een manier, die niet verbittert. Het kind moet ook in de bestraffing (want het is immers een soort bestraffing) onze liefde voelen.

En daarbij: we moeten niet op alle slakjes zout leggen. Er zijn van die kleinigheden, die ieder wel eens vergeet. Hoeveel te eerder een kind, dat er nog absoluut geen weet van heeft, hoeveel schade de som van al die kleine vergeten en verwaarloosde dingetjes kan bedragen, en dat ook niet beseft, van welk een waarde voor z'n toekomst goede gewoonten, vroeg aangekweekt, zijn.

En dan voel ik toch ook wel weer veel voor de in Huize Onrust gevolgde manier. Daar zit in een erkenning: „och, ikzelf kom immers ook zoo vaak ergens in tekort! Waarom er dan dadelijk herrie over te maken, als een ander eens iets vergeet!“ Er schuilt onder dat zwijgend en onopgemerkt verbeteren van de fouten der anderen: liefde. En nu ben ik, waar ik wezen wilde.

Welke manier van handelen we als oudere, en dus voor de jongeren ten deele verantwoordelijke, personen of in een bepaald geval meenen te moeten volgen, altijd moet liefde tot die anderen de drijfveer wezen. Dan vinden we ook wel den goeden weg.

J. M. W.—W.

Hoedenmode

Uit de vele aanvragen naar het patroon van de jongenspet is gebleken, dat dit zeer in den smaak viel. Wij geven daarom nu een patroon van een matrozenbaret en wel voor den leeftijd van 7—8 jaar. De matrozenbaret wordt bij voorkeur gemaakt van marine blauw laken, maar bij een wit of blauw gestreept linnen pakje kan een baret van dezelfde stof ook netjes staan.

halve patroon

De baret bestaat uit 3 deelen, n.l.
1. de groote, ronde plak;
2. de plakrand;
3. de entreeband (zie bijgaande teekening).

Deze patronen knippen we eerst na van kleermakerslinnen en daarna van de stof. De plakrand moet

2 maal nageknippt worden, daar deze uit 2 helften bestaat; de naden komen hiervan op zijde. Bij den entreeband knippen we van de stof breede naden bij (voor 't instikken van de plooitjes).

Evenals de linnen plak met den plakrand, zoo kan ook die van stof aan elkaar gestikt worden. De naad van den stoffen bol wordt echter aan beide zijden, even naast het eerste stiksel, platgestikt.

De entreeband wordt gemaakt van karton of stevig gaas. Hierover spannen we de stof. Om dit bandje komt later het lint, dat iets smaller is dan de entreeband, daar aan iederen kant een heel smal oprijgje van de stof komt, zoodat we dikke randen krijgen. De stof spannen we aan den binnenkant van den entreeband met een groote spandraad aan elkaar.

Hebben we nu een laken-baret, dan vullen we den plak tusschen het linnen en de stof op met vellen watten, zoodat we een mooien, bollen kant in de baret krijgen.

Bij een linnen-baret is dit niet aan te raden voor 't wasschen. De stoffen- en linnen-baret rijgen we nu aan elkaar en naaien die aan den binnenkant van den entreeband.

Een eenvoudig rijslint komt nu om den entreeband en wordt op zijde met een paar kleine lussen en lange einden afgemaakt.

De baret wordt aan den binnenkant afgewerkt met een voering-baret.

Van deze muts is à f 0.40 een patroon verkrijgbaar met opgave van grootte van entree ook voor andere leeftijden.

JEANNE ZWARTS.

Den Haag, Joh. Camphuystr. 55.

Vrouwenhanden
blijven ondanks alle huishoudelijke arbeid gaaf, zacht en blank door

PUROL

MIJN HUWELIJK

DOOR
MARY POS

1)

Ik ben nu een oude vrouw geworden. Dat wil zeggen, dat ik aan den avond van mijn leven gekomen ben en binnen korten tijd voor God zal moeten verschijnen om rekenschap af te leggen van het leven, dat ik geleefd heb. Ik ben op het punt gekomen, waarop men alle aardse hoop moet laten varen. Een menschenleefijd ligt achter me en vele fouten, die ik gedurende die lange reeks van jaren gedaan heb, kan ik nimmer meer herstellen en mijn vele, vele zonden nimmer uitwischen. God zij dank echter, dat ik mijn moede, afgeleefde hoofd mag neerleggen in de vaste wetenschap, dat Hij ook mij om Christus' wil in genade zal aannemen, mij niet aanziende in mij zelf.....

Zwaar en moeilijk was mijn leven, doch niet door de vele krankheden en tegenspoeden waarmee God mij heeft bezocht, daar ik juist hiervoor zoo bijzonder gespaard bleef. Maar boven mijn leven vol groot ver-

driet en somtijds bange vertwijfeling moet ik schrijven: „Door eigen schuld.“

Och, mijn leven begon zoo zonnig. Opgegroeid in een groot gezin, omringd door de teedere zorg van een goeden Vader en een lieve Moeder, moesten mijn broers en zusters en ik ons wel gelukkig gevoelen. Niets was Vader en Moeder ooit te veel. Niettegenstaande de vele beslomeringen, waar inzonderheid Moeder onder gebukt ging, hadden zij nog altijd gelegenheid om met ons te spreken over hoogere dingen, dan die, welke alleen dit leven betroffen. Hoe heerlijk was het voor die beiden de zorgen van een groot gezin niet alléén, maar samen te dragen en ze iederen dag weer samen te brengen voor den troon van den Almachtige. Hoe gelukkig moeten die beiden zich gevoeld hebben, al waren de omstandigheden soms moeilijk, want wisten zij zich niet door God gedragen? Waren zij het niet in alle dingen eens, inzonderheid wat de Hemelsche dingen betreft? Mochten zij niet samen God loven voor de groote liefde, waarmee Hij hen omringde?

Wij werden grooter en groeiden op tot jonge mannen en vrouwen. Ons thuis werd steeds gezelliger, want mijn oudere broers en zusters brachten de een na de ander „hun liefste“ mee naar huis. En als ik dan de hartelijkheid zag, waarmee zij elkaar omringden,

hunkerde ik er naar, ook eens op een dag naar Vader en Moeder te gaan en te zeggen, dat ook mij iemand liefhad.

Toen maakte ik kennis met Karel en nog trilt er iets in mij, bij de herinnering aan die eerste maal, dat ik hem zag. Men zegt wel eens dat „trouwe, echte liefde op het eerste gezicht“ onmogelijk is, maar ik weet beter. Nóg heb ik hem lief, even sterk, neen, nog veel, véél sterker dan dien eersten keer, toen ik hem ontmoette. Wat vond ik hem knap en sympathiek! Hij was geen jongen, neen hij was een man, die veel dacht en weinig sprak, die het leven heel zwaar nam en voorbeeldig zijn plicht deed. En op dezen zwijgenden man, die mij met zijn blauwe oogen zoo vriendelijk aanzag, werd ik op datzelfde oogenblik zóó verliefd, dat ik wel had kunnen huilen van niet te vertellen geluk.

Maar met dat onuitsprekelijke geluk kwam tegelijkertijd het grootste verdriet in mijn leven. Want ik was streng orthodox en Karel was niets. Wat hebben Vader en Moeder mij vermaand en met tranen in de oogen gesmeekt met hem te breken, maar ik kón niet. Hoe meer mijn geweten sprak; hoe ongeduldiger de broers en zusters werden, omdat ik zooveel verdriet in huis bracht en dien jongen maar niet wilde laten

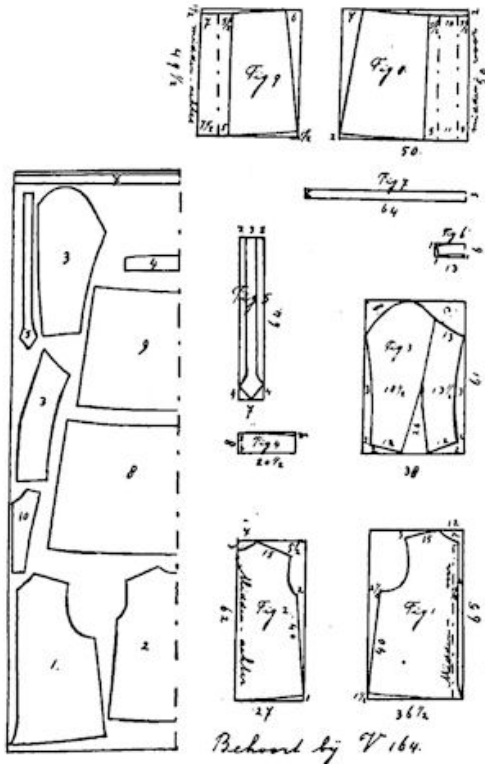
Onze Kleding

V 164. JAPON VAN WOLLEN STOF.

Vier dames verzochten ons geruimen tijd geleden eenige japonnen in *Het Schouwvenster* te plaatsen.

Mej. B. te G., die ons zeer kort geleden dit ook vroeg, krijgt hierdoor heel gauw een beurt.

We zullen keuze geven; één er van is met uitgewerkt patroon; deze japon, onder V 164, willen we eerst beschrijven.

Behouden bij V 164.

Benodigd is 2.25 M. stof van 1.30 M. breedte. We rekenen hierbij op een halve bovenwijdte van 51 c.M. en een lengte van 1.13 M.

Mej. K. te V. geeft een bovenwijdte van 52 c.M. en een lengte van 1.10 M. Deze dame zal wel zóó vaardig zijn, dat ze met ons patroon voor haar maten klaar komt.

Fig. 1 is het voorpand; fig. 2: het ruggand; fig. 3: de kraag; fig. 4: de kraag; fig. 5: de bies voor den voorkant; fig. 6: de manchet; fig. 7: de ceintuur; fig. 8: de voorbaan; fig. 9: de achterbaan van den rok.

In den rok vouwen we de stippelijnen op de streeplijnen. Genoemde deelen vinden we op het knipoverzicht terug. Hierop is fig. 10: de binnenbekleding langs de rever.

Kraag en manchetten maken we van een andere kleur. Den rok kraag kunnen we van stof maken. De bies voor den voorkant knipt we slechts één maal. Deze wordt alleen op het rechtervoorpand gebruikt. Normaalpatronen à f 1.— franco p. p.

Wie voor deze japon geruite stof heeft, geve dit bij de patroonbestelling op: We maken dan een rok zonder schuinen zijden. Inplaats hiervan krijgt de rok op zijn plooi.

In dit geval is 2.60 M. stof noodig; de mouw wordt dan boven den rok geknipt. Boven- en ondermouw blijven dan aanéén.

V 165. JAPON VAN GERUITE WOLLEN STOF.

Hiermede vindt mej. Van G. te 's-Gr. haar verzoek behandeld.

Voor deze japon is 3.05 M. geruite stof van 96 c.M. breedte noodig. Bovendien nog 40 c.M. effen stof voor het vest met front, de mouwbiezen en de ceintuur.

Voor u de japon knipt, legt u de stof geheel open neer, met de rechte zijde naar boven gekeerd.

Hierop is fig. 1 en 2: de voorbaan met het heupstuk;

fig. 3 en 4: de achterbaan met het heupstuk;

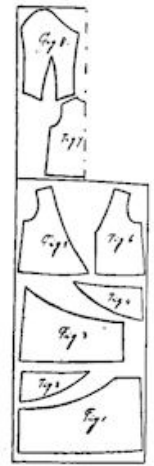
fig. 5 en 6: de beide voorpanden.

Op de dubbel gevouwen stof is fig. 7: het ruggand; fig. 8: de mouw.

Normaalpatronen à f 1 franco p. p.

Opgave van bovenwijdte, heupwijdte, lengte en mouwlengte is steeds noodig. Bij bovenstaande stofopgaven hebben we gerekend op 48 c.M. halve bovenwijdte en 1.10 M. lengte.

Wie op deze japon gaarne een kraagje maakt, geve dit bij bestelling maar even op.

Behouden bij V 165.

Broek op Langendijk 424.

GEZ. BALDER.

MANNBORG-ORGELS EN ANDERE BEKENE MERKEN BIJ W.A. HOUTMAN & CO

ORGEL- EN PIANOHANDEL, SCHIEDAM, SINGEL 114-116
VRAAGT PRIJZEN EN CONDITIËN - FRANCOLEVERING

lopen; hoe bedroefder Vader en Moeder zich gevoelden, hoe dieper en sterker mijn liefde voor hem werd. Was hij nu iemand geweest, die vijandig tegenover den Godsdienst stond, dan zou het mij niet zoo moeilijk gevallen zijn met hem te breken, maar dat was hij juist in het geheel niet en op mijn vraag, om mee naar de kerk te gaan, had hij gezegd, het terwille van mij te zullen proberen, maar dat hij nimmer, ook niet uit liefde voor mij, zou huichelen en blijven gaan, als hij voelde, dat hij er een tegenzin in kreeg.

Hierdoor suste ik mijn geweten en dacht: Drie maanden zal ik het met hem wagen, misschien heeft God mij wel op zijn weg gebracht..... misschien komt alles nog goed..... en mocht ik bemerken, dat hij een tegenzin in het kerkgaan krijgt, dan zal ik direct met hem breken.....

Vol blijdschap zag ik echter hoe aandachtig Karel elken Zondag naar de preek zat te luisteren en zich nauwelijks bewoog; doch toen ik eens bij het naar huisgaan met bloeiende wangen en stralende oogen zei: „O jongen, wat een heerlijke preek hè?“, antwoordde hij half treurig: „Het spijt me, dat ik het zeggen moet, maar ik heb er niets aan gehad. Ik verlies geen woord van al wat er gesproken wordt, maar het komt niet tot in mijn hart. Ik kan al die dingen niet vatten en niet beamen.....“ Toen troostte ik mij maar weer met de gedachte, dat het wel beter zou worden. Hij was er immers niet in opgevoed? Hoe kon ik nu eigenlijk verwachten, dat hij er, net als ik, in op zou gaan? Ik was er van mijn prilste jeugd af

in onderwezen, maar voor hem was alles nieuw. „Je moet maar veel bidden om licht, zooals ik ook altijd voor je doe; dan zal God zeker alles nog voor je duidelijk maken.....“

Toen Vader en Moeder zagen, dat ik hem toch niet wilde opgeven, niettegenstaande hun smeeken en vermanen, en ik telkens zei, dat zij heusch wel anders over hem zouden gaan denken, als zij hem eerst maar ontmoet hadden, vroegen zij mij, hem eens mee naar huis te nemen. Ik deed dat, half blij, half angstig en toen sprak Vader lang en ernstig met hem, wees hem op het verantwoordelijke van zijn daad en vroeg hem met mij te breken, omdat hij, als hij zoo bleef, mij nooit gelukkig kon maken en zelf ook ongelukkig zou worden. Doch tegelijkertijd, dat Vader deze woorden sprak, voelde hij een groote sympathie voor dezen stillen, ernstigen, jongen man in zijn hart opkomen. Hij was zoo geheel anders dan andere jongens, ja dan zijn eigen zoons. Ook Moeder, die eveneens bij het onderhouden tegenwoordig was, had Karel direct door zijn vriendelijkheid en eenvoud voor zich ingenomen.

Op Vaders vraag antwoordde Karel, dat hij me nooit zou opgeven als ik hem zelf niet zou loslaten, omdat hij voelde eindelijk een meisje gevonden te hebben, dat hem niet alleen liefhad, maar bovenal begreep. „Zonder het te willen werden wij tot elkander gebracht en op dat zelfde oogenblik voelden wij ons tot elkander aangetrokken niet alleen, maar tevens, dat wij bij elkaar behoorden. Meta heeft mij gezegd, dat er niets buiten geval gebeurt; misschien heeft dit alles wel zoo moeten

wezen, vooral, waar wij de kennismaking niet zelf gezocht hebben. U weet wat ik beloofd heb. Ik zal mee naar de kerk gaan, maar zoodra ik zou bemerken, er een tegenzin in te krijgen houd ik er mee op, want ik vind huichelen de vreeslijkste zonde van alle zonden.“

Toen stonden Vader en Moeder, die lieve, goede menschen, toe, dat ik hem mee naar huis nam, omdat zij aan zijn oprechtheid niet twijfelden en evenmin aan onze standvastigheid. Zij hadden ons zoovele malen vermaand en de gevolgen waren dus voor onze rekening. „Ik zal je toestaan hier in huis te komen, omdat ik weet, dat Meta en jij het anders op straat zullen zoeken, wat jullie tot dusver toch al steeds gedaan hebben en waardoor ons gezinsleven verbroken is en ons geluk verstoord. Maar ik zal God ernstig bidden of Hij, indien jij je niet in waar geloof aan Hem overgeeft, jullie liefde wil breken en jullie eer het te laat is, zult inzien, dat je je ongeluk tegemoet gaat.“

Vanaf dat oogenblik was Karel ook aanwezig op de avonden, waarop wij gezellig bijeen waren, en werd hij in den huiselijken kring opgenomen. Binnen enkele weken had hij alle harten voor zich veroverd. En waardoor eigenlijk? Niet door opzettelijk vriendelijk te doen, want daar had hij een hekel aan, maar zijn gansche persoonlijkheid nam nu eenmaal voor hem in en zijn eenvoud en oprechtheid waren misschien de grootste oorzaak.

(Wordt vervolgd.)

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Over kousenstoppen en nog wat

In „De Proletarische Vrouw“ is men bezig met een artikelenreeks, die licht wil geven over de vraag, op welke wijze we ons huishoudelijk werk, daaronder ook begrepen het naaien, breien en stoppen, kunnen vereenvoudigen, om meer tijd te winnen voor eigen geestelijke ontwikkeling en die van ons gezin. Een zeer loffelijk pogen, maar waarbij, gelijk blijkt uit het laatst verschenen artikel, overdrijving om 't hoekje van de deur loert. De schrijfster heeft het daar n.l. over het tijd-roovende kousenstoppen, en acht, dat dit *maatschappelijk* werk zal moeten worden, evengoed als het repareren van schoenen enz. Principieel heb ik hier niets tegen: er zijn ook nu wel huisvrouwen, die de kousen tegen betaling door een ander laten stoppen en waarom mag dit wel, als het met de hand gebeurt, en zou 't niet mogen, wanneer 't machinaal kon geschieden? Maar wanneer de schrijfster voortgaat en beweert: „De *eigenlijke, doeltreffende vereenvoudiging* zal pas komen, wanneer wordt ingezien, dat alle arbeid, thans door de huisvrouwen, ieder afzonderlijk in haar eigen huis verricht, *maatschappelijke arbeid* moet worden, indien de *voortgang der techniek* dit mogelijk maakt“, en wanneer ze deze uitspraak motiveert met te ver- volgen: „de vraag is gewettigd, of de huisvrouw in dezen tijd daar- door (n.l. door het zelf willen verrichten van het huishoudelijk werk, wijl ze meent daardoor man en kinderen in liefde te dienen) niet *ver- waarloost hogere plichten*, als daar zijn het scheppen van een gezell- ige sfeer, het zich bezig-houden met de kinderen, het meelevens met haar man en oudere kinderen“, dan gaat mij dat toch wel te ver. Heusch, ik wil van de vrouw geen sloofje maken. Ik vind het heerlijk, wanneer ze hulp kan vinden voor haar werk, *als dat noodig is*. Maar ik vraag me af: kan een vrouw dan niet op haar kleine kinderen letten, met haar man en de grootere kinderen meelevens, en *onderwijl* kousen stoppen, een jumper of zelfs een paar kousen breien, onder- of bovengoed, waaraan ze 't machinewerk overdag heeft gedaan, verder met de hand afnaaien? Is het niet veel gezelliger gedachte voor die anderen: „moeder is bezig voor ons, en luistert onderwijl naar ons, of denkt over ons“, dan dat moeder er met de armen over mekaar bij zit, omdat al het naai-, brei- en verstelwerk buitenshuis wordt gedaan? Ik voor mij vind een visite, waar je een handwerkje mag meenemen, altijd veel gezelliger dan een andere, waar je niets te doen hebt. En ik weet, dat er veel vrouwen zijn, die er zoo over denken.

Heeft ook de moeder, die bezig is de kapotte kousen te stoppen (om maar eens te blijven bij dit werkje, dat ik zelf nu ook heusch niet m'n prettigste bezigheid acht) terwijl niet heerlijk tijd, de kleinere kinderen ongemerkt in hun doen en laten gade te slaan? Die uiten zich veel vrijer, als ze moeders gedachten door iets anders in beslag genomen wanen, dan wanneer ze merken, dat moeder op hen let. Of ook: als moeder niets te doen heeft, komen ze veel gauwer met hun moeilijkheden naar haar toe, inplaats dat ze probeeren er zelf mee klaar te komen, wat toch méér karaktervormend is.

In dit verband zou ik alle moeders wel willen aanraden: went er uw dochters aan, niet leeg te zitten, doch altijd een breiwerkje of ander gemakkelijk op te nemen handwerk bij de hand te hebben. Probeert ook bij de meisjes, die studeeren, en dus weinig tijd over hebben, toch de liefde voor het handwerk aan te wakkeren. Later zullen ze er u dankbaar voor zijn. Want het spreekt wel vanzelf, dat hetgeen ik boven zei, enkel geldt voor die vrouwen, voor wie het naaien, breien of stoppen op zichzelf geen moeilijkheid oplevert.

Ik zou ook bang zijn dat de weg, dien de schrijfster in „De Proletarische Vrouw“ aanwijst, ten slotte zou leiden tot nog meer uithuiszig- heid. Als er in huis geen werk is, dat je bindt, waarom zou je er dan niet met man en grootere kinderen, of, nog liever misschien, ieder op eigen gelegenheid, op uit gaan?

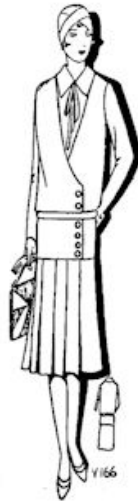
Neen, ook inzake het bezig-zijn met onze handen moeten we probeeren, den gulden middenweg te vinden. Een *te weinig* schaadst hier evenzeer als een *te veel*.

J. M. W.—W.

Onze Kleding

V 166. JAPON VAN EFFEN WOLLEN STOF.

Gerekend op een halve bovenwijdte van 51 c.M. en een lengte van 1.15 M., is hiervoor $2\frac{1}{2}$ M. stof noodig van 1.30 M. breedte. Voor het front en den kraag is 45 c.M. voldoende.

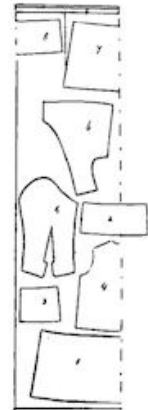
Op nevensstaand knipover- zicht vinden we onder fig. 1: *de voorbaan van den rok*; fig. 2 en 3 *vormen samen 't heupstuk voor den voorkant*; laatstgenoemde figuren knippen we op enkele stof.

fig. 4 is *het ruggand*; fig. 5 is *de mouw*; fig. 6 *het voorpand*.

Voor we fig. 7 en 8 knippen, vouwen we de overgebleven stof van weerszijden af dubbel.

Fig. 7 is *de achterbaan*; fig. 8 *het heupstuk*; fig. 9 *de ceintuur*.

Normaalpatronen à f 1 fr. p.p. Opgave der bovenwijdte, heupwijdte, lengte en mouw- lengte is steeds noodig.

Bekeerd by T. H.

V 167. JAPON VAN EFFEN WOLLEN STOF.

Gerekend op dezelfde maten als de vorige, hebben we 3.20 M. stof noodig van 1 M. breedte. 40 c.M. garneering is voor het vest, het front en den kraag voldoende.

Op bijgaande teekening is fig. 1: *de voorbaan v. d. rok*; fig. 2: *het heupstuk*.

De stofbreedte is op de teekening voor het grootste heupstuk niet voldoende.

Dit is echter geen bezwaar; we knippen het heupstuk dub- bel uit, leggen daarna de stof open neer, en knippen dan beide helften op de juiste lengte af.

We dienen hierbij goed op de rechte zijde van de stof te letten: een vergissing is hier zeer wel mogelijk.

Fig. 3 en 4 is *de achterbaan met heupstuk*;

fig. 5 is *het voorpand*.

Het linker voorpand kan smaller geknipt worden; hier geldt hetzelfde als wat wij zoo- even bij het heupstuk opmerk- ten. Denk ook vooral om de waarschuwing, die wij daarbij plaatsten.

Fig. 6 is *het ruggand*; fig. 7 *de mouw*; fig. 8 *de ceintuur*.

Normaalpatronen à f 1.— franco p. p. Wie den rok liever zonder heupstuk maakt, geve dit bij de patronen- bestelling op.

Als steeds is vermelding van bovenwijdte, heupwijdte, lengte en mouwlengte gewenscht.

Bekeerd by T. H.

VOOR ONZE VROUWE

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Hoedenmode

Aan het verzoek van Mevr. S. M. wil ik nu gaarne voldoen en beantwoord de vragen in dezelfde volgorde als mij gevraagd werd. U vindt dan 2 verschillende meisjeshoeden voor den leeftijd van 7 jaar. Deze kunnen gemaakt worden van laken of peau de pêche. Het eerste hoedje heeft een cloche randje en een partenbol van 6 deelen.

De breedte van 't randje is als volgt:

Voor 4 c.M., op zijde 5 en achter loopt het geheel in 't niet uit. Er kan een half patroon voor geteekend worden, omdat het hoedje simetrisch is (zie fig. I).

Het patroon wordt nageknippt van dubbel tarlatan (naad bij de entree aanknippen) en 2 maal van stof voor den boven-

en onderpas; hier knippen we langs den omvang ook een naad bij. Wij maken nu een staandertje (schuin reepje gaas) op de hoofd-wijde. De 2 stoffen passen stikken we aan elkaar en schuiven de stof nu over het vormpje heen, rijgen het glad en spelden dan den rand aan het staandertje. De rand wordt nu geheel in 't rond, vanaf den omvang, doorgestikt, de stiksels op een 1/2 c.M. van elkaar.

De bol heeft 6 gelijke punten (zie fig. II). Deze knippen we eerst na van tarlatan en daarna van stof.

De tarlatan en stoffen bol rijgen we nu in elkaar, terwijl van genoemden bol daarna de naden gestikt kunnen worden. De bol maken we 3 aan 3, zoodat we de 2 halve bollen met een langer aan elkaar stikken. De stoffen bol wordt nu over den tarlatanbol geschoven en op het randje over 't staandertje geplaatst en vastgenaaid. Als garnering komt er een smal ripslintje onder de bol, dat achter met een plat strikje is afgemaakt. Van binnen het hoedje met een kapje van mul, dat in parten gestikt is, afge-

Het 2de hoedje heeft een wat rond oplopenden rand, die en op zijde 7 en achter 5 c.M. breed is. We kunnen ook weer met 't teekenen van een half patroon volstaan (zie fig. III).

Het bekleeden van 't vormpje geschiedt op dezelfde wijze als bovenstaanden hoed. Dezelfde partenbol kan op dit randje geplaatst worden.

Hierom komt ook een een ripslintje, dat nu rechts opzijde met een strikje is afgewerkt. Aan dit hoedje komt nog een halsbandje, dat van stof gestikt wordt en met een lus vastgeschoven wordt.

Van beide hoeden is à f 0.50, met opgave van entree, een patroon verkrijgbaar.

JEANNE ZWARTS.

Joh. Camphuystraat 55, Den Haag.

MIJN HUWELIJK

3)

Zoolang het bij praten bleef of wanneer er een gezelschapspel gedaan werd, ging alles goed, maar zoodra iemand voorstelde nu eens wat te zingen, was mijn geluk opeens weg. Wij zongen altijd op stemmen, terwijl ik begeleidde en elk op zijn beurt een versje opgaf, maar Karel zat er bij zonder mee te zingen en bladerde soms met een terneer geslagen gezicht in een boek, dat hij toevallig zag liggen.

„Karel, toe, kom nu ook hier staan, dan kan je de woorden van het papier meezingen”, smeekte ik op een avond, terwijl ik mijn tranen haast niet bedwingen kon. Onwillig kwam hij, omdat een weigering de gansche stemming zou bederven. Ik zocht met bevende handen een heel bekend versje op, dat hij beslist moest kennen, al was het alleen maar van het hooren en smeekte intusschen of God hem in de ziel wilde grijpen, en hij nu op dit oogenblik, van harte mee mocht zingen. Maar Karel tuurde op het blad, zonder zelfs zijn lippen te bewegen..... Ik wist mij nog te bedwingen, zoolang wij in de kamer waren, maar buitengekomen, was het meteen met mijn zelfbeheersching gedaan, en brak ik in snikken los. „O Karel, Karel, hoe kan je toch zóó wezen! Is dát nu zoo erg om zoo'n versje mee te zingen? Je hebt er toch geen hekel of tegenzin aan?”

„Nee kind, dát niet, dat héusch niet”, zei hij hevig verschrikt door mijn wilde snikken, „maar als ik zoo iets zing, moet ik het voelen. Ik kan toch geen versje zingen, dat spreekt van verlangen naar den hemel of iets dergelijks, als ik het niet meen? Daarom kan ik in de kerk ook zoo dikwijls niet meezingen. Ik kan eenvoudig niet begrijpen hoe al die menschen daar vroom en ernstig kunnen zingen, dat zij even sterk naar God verlangen als een hert naar de waterstroom, terwijl misschien meer dan de helft er eenvoudig niet bij denkt en met haar gedachten heel ergens anders zit. Neem b.v. die dames, welke vorige Zondag voor ons zaten. Je hebt zelf gehoord, hoe zij de menschen om hen heen zaten te becritiseeren. Nu, zal je zeggen, dat is verkeerd van die menschen, maar zie dan eens om je heen. Haast alle menschen zitten voor den dienst over koetjes en kalfjes te spreken en maken nog haastig een gesprek af, terwijl het vers, dat gezongen moet worden, reeds voorgelezen wordt. En gaan dan al die menschen niet met ernstige gezichten dat mooie vers zingen? Hoe dikwijls komt er niet in het psalmvers iets voor of groote droefheid of een bange ziel en dan zie je aan zoo veel gezichten dat zij niets meenen van hetgeen ze zingen, of zachter gezegd het absoluut niet voelen. Zeg eens eerlijk, is

zoo iets goed te praten? Is zulk zingen dikwijls geen huichelen?”

„Ja, als zij niets meenen van hetgeen zij zingen is het huichelen”, zei ik. „En dat komt zeker voor hun verantwoording; maar stel je je eens voor, dat je alleen droeve liederen kon zingen als je verdrietig was, en vroolijke verzen als je je gelukkig gevoelde, dan zou er nooit een dienst zijn, waarin goed gezongen kon worden, want dan zou de eene helft weer zwijgen en dan de andere helft..... En we moeten juist eenparig zingen, om daarin God te eeren. Maar natuurlijk mag onze houding niet in strijd zijn met onze woorden.”

Doch mijn praten hielp zoo bitter weinig. Misschien lag de oorzaak wel hierin, dat Karel zich moeilijk liet overtuigen of misschien was ik wel geheel ongeschikt om hem iets duidelijk te maken of uit te leggen. Hoe langer wij met elkaar verloofde waren hoe meer ik inzag, dat ik, niettegenstaande al mijn liefde, geheel machteloos stond om hem ook maar één stap nader tot God te brengen. God alleen kan dit doen. Hij was machtig om de donkerheid in een menschenziel te doen opklaren door daarin Zijn Goddelijk licht te laten stralen en ik smeekte bij dag en nacht om Karel die genade te bewijzen. Doch wanneer zou dat gebeuren? Wanneer zouden die vele, vele gebeden door ons allen en ook door Karel opgezonden, verhoord worden? Ik wist het niet, en zelfs nu, in mijn oogenblikken van twijfel, moet ik zeggen: „Ik weet het nóg niet.”

Hoe vele, vele malen heb ik op het punt gestaan met hem te breken. Hoe dikwijls heb ik, hoewel in gedachten, maar dat niets af doet van de zwaarte van het offer, afstand van hem gedaan en hem dat gezegd, wanneer wij elkander weer ontmoetten, maar dan wist hij al mijn bezwaren weer te ontzenuwen en deed zijn liefde mij weer van mijn besluit veranderen.

Zooals ik zei, hadden wij alles klaar voor ons huwelijk, doch niettegenstaande ik de gedachte, nu altijd bij hem te mogen zijn, heerlijk vond en het denkbeeld voor hem te mogen zorgen, mij nu reeds kon doen zingen, kwam tegelijkertijd de angst en onrust in nog heviger mate mijn hart bestormen, want ik zag aan Karels gezicht, dat hij over iets liep te tobben en herhaaldelijk vroeg ik hem, wat hij toch voor mij verborg, doch telkens gaf hij een ontwijkend antwoord.

Maar op den avond, dat hij naar Vader en Moeder zou gaan om toestemming te vragen voor ons huwelijk, vertelde hij het mij opeens.

„Ja Meta, ik heb het huwelijksformulier gelezen, dat achter in het psalmboekje staat, maar ik kan daar onmogelijk „ja” op zeggen.”

„Karel!” zei ik vol grooten schrik, terwijl de angst en smart van den laatsten tijd mijn keel nu haast dichtknepen.

„Nee kindje, hoe vreeselijk ik het ook vind je ver-

driet te moeten doen, ik kán er geen „ja” opzeggen..... Er staat o.a. in, dat je, indien je kinderen krijgt, die moet opvoeden „in de waarachtige kennis en vreeze Gods, Hem ter eere en tot hun zaligheid”, en hoe kan ik dat beloven, terwijl ik zelf zoo twijfel en zoo zwak sta?”

„O Karel, is dan niets helderder voor je geworden?” vroeg ik vol diepe smart.

„Nee kindje, het spijt me, dat ik je het zeggen moet. Ik bid er voor, elken dag weer, maar.....”

„Maar je houdt intusschen je hart stijf gesloten”, viel ik hem in de rede. Hij antwoordde niet en ik zag aan zijn gezicht, dat hij mij gelijk moest geven; toen zei hij:

„Ja Meta, ik zal het je maar zeggen. Ik kan niet gelooven, dat jullie alleen het bij het rechte eind hebben. De Roomschen en Vrijzinnigen en alle andersdenkenden gelooven óók, dat zij het bij het juiste eind hebben en zouden die dan allen dwalen? Die lezen toch óók den Bijbel? Tenminste hun priesters en dominees. Zouden die allen dan nooit eens bemerken, dat zij zich vergissen in hun overtuiging?”

„Karel, ik heb je altijd gezegd, dat de orthodoxen en gereformeerden heusch niet alléén zullen zalig worden”, riep ik vol wanhoop. „Er zullen zelfs misschien velen onder ons zijn, die het niet worden en onder al die andersdenkenden velen, die het wel worden, indien zij niettegenstaande alles, God maar liefhebben boven alles en hun naaste als hunzelf. Dan zullen zij zeker zalig worden. Doch hoe meer je den Bijbel leest en hoe meer je bidt om wijsheid, hoe sterker je tot de overtuiging zult komen, dat zij, die het nauwste bij het Woord van God leven, het dichtste bij de waarheid zijn.....”

Ik wist hem ook niet beter te antwoorden. Ik voelde mij dikwijls geheel ongeschikt om iemand iets van de kennis van God en Zijn dienst bij te brengen. Gelukkig, dat ik een vromen Vader had, die veel wist en altijd een antwoord op de vragen gaf, die ik hem voorlegde en die ik dan later weer aan Karel overbracht.

(Wordt vervolgd.)

Vrouwenhanden

welke door de schoonmaak ruw, rood of beשאדלז zijn, worden weder gaaf, zacht en blank door

PUROL

Doos 80 en 60, tube 80 ct.

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Onze Kleding

CORRESPONDENTIE.

Om een lief ding wilde ik dat ieder dit goed in zich opnam, en er naar handelde.

Zoo pas ontving ik weer een brief met strafport bezwaard, want er zat geld in. Ditmaal kwam hij uit Abbenes. Ik heb hem maar aangestemd; ik ben misschien wel eens te bang om iemand teur te stellen.

De strafport bedroeg f 0.45; de inhoud, schuld voor een geleverd patroontje, f 0.40.

Verklaring is geheel overbodig! Mijn grootmoeder zou zeggen: Dat is broekklappen en het garen toegeven.

Sluit in uw brieven nooit geld; dit is wetsovertreding; en deze wordt gestraft; de geadresseerde moet, als hij den brief in ontvangst neemt, de boete betalen.

Heel wat dames vroegen ons om mantels. We behandelen al deze verzoeken om verschillende praktische redenen tegelijk. We geven twee modellen, waarvan één met een uitgewerkt patroon.

V168

V 168. MANTEL VAN EFFEN OF GERUITE STOF.

Hiervoor is 2.80 M. stof noodig van 1.30 M. breedte.

We rekenen op een halve bovenwijdte van 54 c.M. en een lengte van 1.15 M.

Eén van de dames gaf 51 c.M. op als halve bovenwijdte. Ik vertrouw, dat ze met ons uitgewerkt patroon heel gemakkelijk klaar komt; ze teekent den mantel op-zij, aan voor- en rugpand 1½ c.M. kleiner. Ze neemt den schoudernaad, de borst- en rugbreedte 1 c.M. smaller.

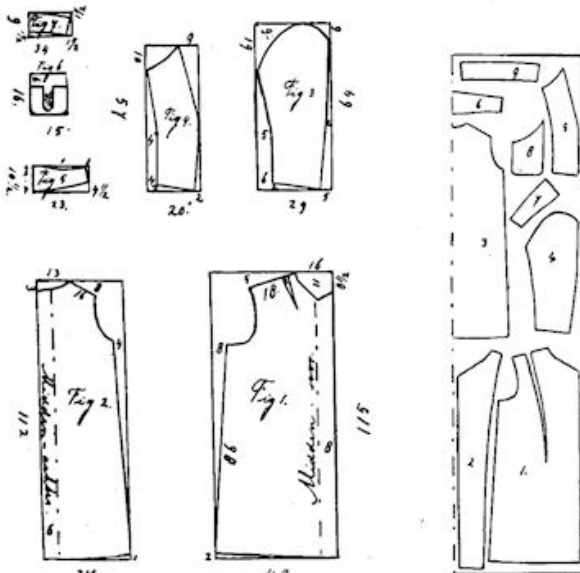
Fig. 1 is het voorpand; fig. 2: het rugpand; in dit pand wordt de stippellijn op de streep gevouwen. Wie den mantel liever zonder plooi in den rug maakt, knippe de aangegeven 6 c.M.

van het patroon af. Fig. 3 is de bovenmouw; fig. 4: de ondermouw; fig. 5: de kraag; fig. 6: de zak en fig. 7: de manchet.

Genoemde deelen vinden we alle op het knipoverzicht terug.

Normaalpatronen à f 1.— franco p. p.

Bij bestelling s.v.p. bovenwijdte, heupwijdte, lengte en mouwlengte opgeven.

Behoort bij V.168.

Behoort bij V.169.

V169

V 169. NOG EEN MANTEL VAN WOLLEN STOF.

Hiervoor is noodig 2.70 M. stof van 1.30 M. breedte.

Deze opgave baseerden we op een halve bovenwijdte van 50 c.M. en een lengte van 1.10 M.

Het rugpand is zonder plooiën.

Wie op dezen mantel liever een kraag wil maken als op de voorgaande afbeelding, geve dit bij bestelling van een patroon maar even op.

Op bijgaand knipoverzicht is:

fig. 1: het voorpand;

fig. 2: de binnenbekleding;

fig. 3: het rugpand;

fig. 4: de bovenmouw;

fig. 5: de ondermouw;

fig. 6 en 7: de beide kragen;

fig. 8: de zak;

fig. 9: de manchet.

Normaalpatronen à f 1.— franco per post.

We ontvangen heel graag de maatopgaven als bij de vorige afbeelding vermeld.

GEZ. BALDER.

Broek op Langendijk 424.

Nuttige Wenken

BLEEKWATER.

Men neemt 1 ons bleekpoeder, 1 liter koud water, 2 ons soda en 1½ liter lauw water en bij deze vloeistof voegt men de chloorkalk, die eerst is opgelost in het koude water. Dit mengsel laat men, onder af en toe roeren, 24 uur staan. Dan wacht men tot de kalk bezonken is, filtreert het nu verkregen water en doet het in flesschen. Het moet verdund gebruikt worden. Voor waschgoed, dat weinig geel is, neemt men 1 d.L. bleekwater op 5 d.L. schoon water. Als vlekkenmiddel moet het wat sterker zijn. Ook is de uitwerking grooter als men een scheutje azijn bij de vloeistof voegt en het waschgoed, dat te bleeken staat, in de zon zet.

BADTHERMOMETER.

Bij gebrek aan een badthermometer kan de elleboog gebruikt worden als betrouwbaar instrument van badwater mee te keuren.

DROOGDOEKEN.

Nieuwe „theedoeken” of „vaatdoeken” drogen veel beter als ge ze een nacht in koud water laat weken.

BOTERKUSSENTJES volgens een oud Zeeuwsch recept.

De bereiding van onze Boterkussentjes is van meer afhankelijk, dan alleen van superieur ingrediënten. Een overbrote rol in het productie-proces speelt hierbij de juiste verhouding, waarin de grondstoffen worden toegevoegd, alsmede de juiste temperatuur, waardoor de samenstelling wordt getoet.

VAN MELLE'S
ZEEUWSCHE
BOTERKUSSENTJES

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Vereenvoudiging, maar niet ten koste van...

REEDS eerder schreef ik in deze rubriek over een enquête, waarvan we de bijzonderheden kunnen vinden in de „Proletarische Vrouw”. Er is n.l. een commissie benoemd, die heeft te onderzoeken, op welk een wijze de huishoudelijke bezigheden van de vrouw kunnen worden vereenvoudigd, zoodat ze meer tijd vrij houdt voor haar geestelijke ontwikkeling. Die commissie zendt vragenlijsten rond en publiceert de antwoorden. Het is zeer interessant en leerrijk van een en ander kennis te nemen. Ongetwijfeld is het wenschelijk, dat het huishoudelijk werk wordt vereenvoudigd, wanneer dit mogelijk is, zonder schade te doen aan den welstand en het welzijn van het gezin. Op dit laatste moet alle nadruk vallen. Dat het gevaar niet denkbeeldig is, blijkt reeds nu. Het gevaar n.l., dat de vereenvoudiging zal gaan ten koste van hetgeen de hygiëne eischt; ten koste van de gezelligheid; of, wat erger is, ten koste van de saamhorigheid van het gezin.

Tegen het eerste: ten koste van de hygiëne, waarschuwde een inzender, leerares huishoudkunde, in dezelfde „Proletarische Vrouw”. Aangeraden werd n.l. door sommigen, zoo weinig mogelijk wit ondergoed te dragen. Liever alles gekleurd te nemen, omdat dit minder gauw gewassen moet worden. De inzender betoogde nu, dat gekleurd goed even spoedig vuil wordt; dat men alleen het vuil minder gauw ziet en dus de zindelijkheid lijdt onder deze vereenvoudiging. Bovendien kan gekleurd ondergoed minder grondig worden gereinigd; het is niet bestand tegen koken enz.

Nu er zooveel gekleurd katoen in den handel wordt gebracht voor lingerie, is het niet onnoodig, dit argument te overwegen. Natuurlijk maakt het verschil, wie het gekleurde ondergoed draagt. Bij de een wordt het, door den aard van het te verrichten werk, vuiler dan bij de ander. Veilig gaat men, wanneer men als regel stelt, noch door het verlangen, hoe gerechtaardigd overigens, naar minder werk, noch door de mode (want die spreekt hier een sterk woord mee) mag de zindelijkheid in het gedrag komen.

Een nog gewichtiger onderdeel van het gezinsleven werd getroffen door de idee, die een ander te berde bracht, om n.l. de maaltijden niet als gezin binnenshuis te gebruiken, doch als regel gezamenlijk naar een daartoe ingericht eethuis te gaan.

Betoogd werd, dat het schoonmaken van groenten en aardappelen, het gereedmaken van de maaltijden en daarna het afwassen van het vaatwerk zooveel tijd eischt van de huisvrouw, dat hierin allereerst verandering moet worden gebracht. Wanneer er eethuizen werden opgericht, die het niet te doen was om winst (hoewel ze zichzelf moeten kunnen bedruipen) en waar gerekend werd met de financiële draagkracht van een arbeidersgezin, zou de vrouw het oneindig gemakkelijker krijgen en veel meer tijd overhouden voor haar eigen geestelijke ontwikkeling; veel meer tijd ook om op de geestelijke vorming van haar kinderen invloed uit te oefenen.

Afgezien van de practische bezwaren, die men meende tegen het plan te moeten inbrengen, voelden vele lezeressen er niets voor uit ethische overwegingen. Men redeneert, en terecht, dat het etensuur een van de weinige gelegenheden biedt, waarop het geheele gezin bijeen is, en men oordeelt, dat het gezinsleven schade zou leiden, als men dit uur buitenshuis doorbrengt. Zelfs het ingebrachte argument, dat het gezamenlijk met anderen eten den gemeenschapszin zou aanvakkere, vond men niet zwaar genoeg wegen. Hierin is iets zeer verblijdends. Aan het socialisme wordt verweten, dat het gezinsleven niet veilig zou staan onder zijn regime. Indien dit theoretisch waar mocht zijn blijkt toch, dat althans bij een groot deel der vrouwen de natuur nog gaat boven de leer. En daarin verheugen we ons.

Er is echter nog een andere les uit deze discussie te trekken. Waar degene, die het plan opperde, betoogde, dat het gereedmaken der maaltijden bijna een geheelen dag vulde, kwamen sommige huisvrouwen hier tegen op. Zoo'n erg werk was het niet. En — ze deden het graag. Waaruit blijkt, van hoeveel belang het is, dat de aanstaande huisvrouw leert haar werk tot in de puntjes te beheerschen. Dan heeft ze er plezier aan; dan neemt het ook niet de helft van den tijd, dien het kost, als haar handen verkeerd ervoor staan.

Waarnee nu echter weer niet gezegd is, dat we afwerend moeten staan tegenover alles wat naar vergemakkelijking zweemt.

Daarover echter een andere maal.

J. M. W.—W.

V 170. KINDERJURK VOOR DEN LEEFTIJD VAN 5—6 JAAR.

We ontvingen van twee dames een verzoek om een kinderzomerjurk; de eene begeert er een voor een meisje van 5, de andere voor een van 6 jaar.

We zullen pogen de beiden tevreeden te stellen; voor die van 5 jaar geven we tevens een uitgewerkt patroon. Voor 't kind van 6 jaar zal dit met eenige vergrooting zeer goed van pas kunnen gemaakt worden.

We rekenden op 'n halve bovenwijdte van 36 c.M., en een lengte van 62 c.M.

Benodigde stof: 1½ M. van 70 c.M. breedte.

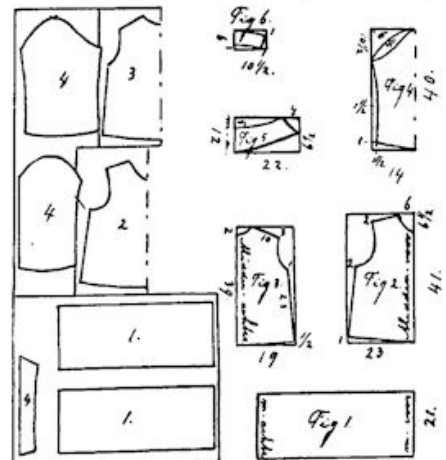
Wie den kraag en de mouwopslagen van dezelfde stof wil maken, neme 20 c.M. meer.

Hieronder de verklaring der teekening:

fig. 1 is de rok;
fig. 2: het voorpand;
fig. 3: het ruggand;
fig. 4: de mouw;
fig. 5: de kraag;
fig. 6: de manchet.

Op de opgelegde stof knippen we eerst tweemaal de rokbaan. De naden komen hierin op zij.

Nu vrouwen we de stof zoover dubbel als noodig is voor het voorpand. Hiernaast knippen we een mouw; het ontbrekende gedeelte knippen we naast de rokbanen. Vervolgens vouwen we de stof zoover dubbel als noodig is voor het ruggand. Hiernaast knippen we de tweede mouw. Normaalpatronen à f 0.50 franco p. p. Voor een anderen leeftijd f 0.15 extra.

Behoud bij V 170.

V 171. KINDERJURK VOOR DEN LEEFTIJD 5—6 JAAR.

Hiervoor is noodig ½ M. stof van 80 c.M. breedte.

Het rokje is op zij eenige malen ingehaald.

Om den hals naaien we een geplisseerd kraagje.

Deze plissees zijn tegenwoordig in allerlei tinten, met en zonder gekleurde randjes, te verkrijgen. Ze garneeren heel mooi. Een strik van lint of bandfluweel bedekt de sluiting.

Op bijgaand knipoverzicht is fig. 1: het voorpand;
fig. 2: het ruggand;

Vóór we deze deelen knippen, vouwen we de stof zoover dubbel als hiervoor noodig is.

Vervolgens knippen we op de enkele stof: fig. 3 en 4: de beide zijbanen van den rok; fig. 5 en 6: de beide mouwen.

Normaalpatronen à f 0.50 franco p. p.

Voor een anderen leeftijd f 0.15 meer.

Broek op Langendijk 424.

GEZ. BALDER.

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

„De denkende huisvrouw”

In boeken en in artikelen over de vrouwenbeweging en het vrouwenvraagstuk leest men nog al eens, dat het huishoudelijk werk van de tegenwoordige vrouw minder eischt dan het dit deed van onze oud-tantes en grootmoeders. Dit is echter maar weer ten deele waar. Want tegenover de vele werkzaamheden, die vroeger in huis werden gedaan en nu er buiten geschieden staat, dat men vroeger in het gezin veel gemakkelijker en veel goedkoper hulp kon krijgen.

Ook in een ander opzicht stelt de gezinstak aan de tegenwoordige vrouw andere eischen. Juist omdat ze niet alle grondstoffen zelf omzet in afgewerkte artikelen; omdat ze niet meer alle voedsel zelf bereidt, doch een gedeelte, als het brood, de kaas, de boter enz., door anderen wordt klaargemaakt, moet ze méér warenkennis bezitten, dan haar voorgangsters. En daarbij vraagt het gebruik van gasfornuizen, van stoomkokers, van elektrische apparaten, die uitgevonden werden om het huishoudelijk werk te vereenvoudigen, een zekere mate van zorg en bedrevenheid in het omgaan met dit nieuwe en ook een zekere mate van aanpassingsvermogen.

Het is dus wel noodig, dat de tegenwoordige huisvrouw zich goed rekenschap geeft van wat ze doet en waarom ze het op die manier doet.

Een boek, dat haar hierbij grooten dienst kan bewijzen, is dat, waarvan we den titel hierboven schreven: „De denkende huisvrouw”, door Christine Frederick, vrij vertaald door E. J. van Waveren—Resink en B. Muller—Lulofs.

De schrijfster is een Amerikaansche, die door haar geschriften en lezingen ijvert voor beter ingerichte woningen, invoering van elektrische apparaten als werk-bespaarders, meerdere kennis van voedingswaarde en een oordeelkundiger manier van huishouden.

In dit haar boek tracht zij het beginsel van Efficiency, dat tegenwoordig in fabrieken zooveel opgeld doet, toe te passen op de huishouding. „Efficiency” is niet precies te vertalen; het is zoo iets als wetenschappelijk beheer, praktische aanpassing, in zoo weinig mogelijk tijd met zoo weinig mogelijk moeite zooveel mogelijk doen.

Ze geeft daartoe o.a. de beschrijving van een gestandaardiseerde keukeninrichting (haar eigen keuken); ze schrijft over werkindeeling en schematisering bij huishoudtaken; over de opvoeding van het meisje en de ontwikkeling der huishoudwetenschap en nog veel meer.

Het boek is voorzien van heel wat foto's, terwijl achterin advertenties aan de Nederlandsche lezeressen den weg wijzen. Het gebeurt anders maar al te dikwijls, dat men bij het zien van een „werkbespaarder” denkt: die zou ik wel willen hebben, doch dan tot de ontdekking komt, dat men het in Amerika zou moeten bestellen.

Natuurlijk is het niet de bedoeling, dat we alles, wat de schrijfster zelf heeft ingevoerd, zonder meer zullen overnemen. Het boek heet niet voor niets „De denkende huisvrouw”. Allerlei omstandigheden spreken bij het verrichten van de huishoudtaak een sterk woord mee; het financieele vraagstuk weegt zwaar, als het gaat om aanschaffing van elektrische apparaten, van een „keuken-cabinet”; in huurhuizen moet men het doen met het verwarmingssysteem, dat men daar vindt enz.

Het groote voordeel van de lezing en bestudeering van dit boek ligt m.i. hierin, dat men zich weer eens frisch en onbevooroordeeld stelt tegenover de huishoudtaak; dat men de vraag overweegt: doe ik alles op de geschiktste manier? en dat men zodoende breekt met de sleur. Zelfs wanneer men betrekkelijk weinig in de werkwijze verandert, geeft dit overwegen en zich-op-een-afstand-stellen een zekere frischheid, die ons-zelf en ons werk ten goede komt!

J. M. W.—W.

P.S. „De denkende huisvrouw” is uitgegeven bij de firma H. D. Tjeenk Willink en Zoon te Haarlem.

Onze Kleeding

V 172. KINDERJURK VOOR DEN LEEFTIJD VAN 8 JAAR.

Halve bovenwijdte 39 c.M., lengte 72 c.M.

Benodigde stof: 1.70 M. van 0.96 M. breedte.

Wie voor deze jurk *geruite* stof heeft, geve dit in geval van patroonbestelling even op. In dit geval maken we een rechten rok. Deze wordt dan rondom, uitgezonderd het geplooidede gedeelte, een weinig ingehaald.

We vinden op de *dubbelgevouwen* stof onder:

fig. 1: de voorbaan van den rok.

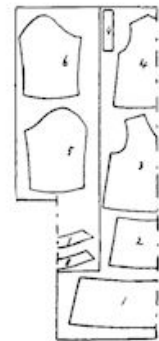
We vouwen nu van de stof 29 c.M. *dubbel*. Hierop zien we:

fig. 2: de achterbaan;

fig. 3: het voorpand;

fig. 4: het ruggand;

fig. 9: de manchet.

Ontworpen by F. J.

Naast deze deelen knippen we fig. 5 en 6; dit zijn de beide mouwen; en fig. 7 en 8: de beide kragen.

Voor deze laatste deelen vouwen we de overgebleven stof dubbel. Normaalpatronen à f 0.60 franco p. p. Voor een anderen leeftijd 15 cents extra.

Broek op Langendijk 424.

GEZ. BALDER.

Recepten

Schotelje van rijst, uien en kerry. 150 gr. rijst, 2½ d.L. water, waaraan wat bruin van jus of een maggiblokje oegevoerd is, een ui, kerry naar smaak. Bereiding: De ui heel fijn snipperen en smoren in de boter. Dan de goed gewasschen en uitgelekte rijst toevoegen en al roerende met de kerry even roosteren. Daarna in het water mooi droog laten koken. Een pannetje met dikken bodem (geëmailleerd gietijzeren pannetje) gebruiken en de rijst heel zachtjes gaar laten worden. Overdoen in kleine kopjes, die met warm water omgespoeld zijn, keeren op een verwarmde schaal, garneren met peterselie en presentieren met wat gebruide boter.

Condérijst. 50 gr. rijst, ¼ d.L. melk, ½ d.L. room, vanille, 60 gr. suiker, 10 gr. gelatine, ½ blik abrikozen, 2½ d.L. slagroom. Bereiding: Van melk, room, rijst en vanille rijstebrij koken. Hierdoor de geweekte gelatine roeren en dan den stijfgeklopten room. In een puddingvorm, die met eiwit omgespoeld is, een laagje van het rijstmengsel plaatsen, hierop de goed uitgelekte doorsneden abrikozen, dan rijst, abrikozen en nog een laagje van de rijst. Het mengsel koud laten worden en keeren op een glazen puddingschaal. Het sap van de abrikozen binden met iets aangemaakte aardappelsago en op smaak afmaken met de suiker. Een klein gedeelte van de saus over den pudding gieten en de rest er afzonderlijk bij presentieren.

367

**Daar wordt gewerkt
maar hier niet minder**

... om edele tarwe te verwerken tot delicatessen; om vruchtdrops aan fruit gelijk te maken.

VAN MELLE
BRESKENS (HOLLAND)

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Fruco-pan

LAAT me beginnen met eerlijk te erkennen, dat ik niet weet, waarnaam kozen.

Het doet er ook niet toe.

Hoofdzaak is, dat de Fruco-pan een zeer typisch bewijs ervan is, dat men tegenwoordig almeer tracht bepaalde natuurkundige wetten en krachten te annexeren ten bate van het gezin.

Het zal mijn lezeressen minder interesseeren te weten, welke wetten precies de werking der Fruco-pan beheerschen als wel, welke het nut en het voordeel van deze pan is in het gebruik.

Als ik u vertel, dat we dezen winter verscheidene malen heerlijke erwtensoep aten, die niet langer dan 40 minuten op het gas stond, en waarbij ook verder geen kookkist of hoorkist te pas kwam, valt het u misschien even moeilijk, mij te gelooven. En toch is het zuivere waarheid. En dan had ik het vleesch nog eerst getrokken. Anders was ze met twintig minuten klaar geweest. Capucijners — twintig minuten koken. Aardappelen, een pan vol voor een gezin van acht personen — een kwartier. Gedroogde appelen en peren, vooraf geweekt, eveneens een kwartier. Zomergroenten nog korter. En dat alles groote porties. Heeft men een klein gezin, zoodat men het kleinste nummer pan kan nemen, dan gaat het nog gauwer.

Nu moet men niet meenen, dat na die twintig minuten of dat kwartier het eten gaar is. Er gaat dan een signaalfluit, die men gezet heeft op 1, 2, of 3 naarmate de spijs langer of korter moet koken. Men verschuift dan een knopje naar 0, zoodat het fluiten ophoudt, en wacht, tot er bij het oplichten van de fluit geen geluid meer wordt gehoord. Dit duurt meest net zoolang als de kooktijd was. Pas dan kan men de pan open doen.

Uit bovenstaande blijkt wel, dat de Fruco-pan een groote gasbesparing geeft. Daarbij heeft men het gemak, dat men om zoo te zeggen niet naar het eten om behoeft te zien. De fluit waarschuwt,

als de vereischte temperatuur is bereikt, aanbranden of overkoken is uitgesloten. In de keuken heeft men geen stoom en zoo goed als geen etenslucht. Het aroma van de spijsen blijft veel beter bewaard en ze verliezen minder van de voor het gestel zoo noodige vitamines.

Wij gebruiken in huis de Fruco-pan al langer dan een half jaar, en zouden niet graag tot de gewone manier van koken terug keeren.

De pan is zoo geconstrueerd, dat springen, wanneer b.v. niemand op het gefluit komt toelopen, uitgesloten is. Vergeet men af te sluiten, dan ontsnapt de stoom naar beneden: slaat dus nooit iemand in 't gezicht.

De eerste aanschaf is nog al duur, hoewel lang niet zoo hoog als b.v. van een stoomkoker. En door de gasbezuiniging haalt men die uitgave er weer uit. De Fruco-pannen zijn daarbij van een zeer solide makelij.

De Fruco-pannen zijn verkrijgbaar bij de firma Fritsch en De Kruyff, Zaagmolenstraat 30, Amsterdam.

Wanneer men over aanschaf denkt, kan men met een paar kennissen een huisdemonstratie aanvragen, die tot niets verplicht. Men behoeft dus niet enkel af te gaan op wat ik vertel, al spreek ik uit ondervinding.

Alleen deze waarschuwing: als bij een eersten keer, dat men de pan gebruikt, de aardappelen b.v. eens wat te nat blijven, geve men niet dadelijk de schuld aan de pan. Ook hier geldt het: al doende leert men. Op de aanwijzing staat b.v. dat men bij het koken van aardappelen de fluit stelt op 2. Maar wanneer men een groote hoeveelheid heeft (ik denk tenminste dat het hierdoor komt) is bij de meeste soorten het stellen op 1 voldoende. Dat zijn van die dingen, die men zelf gauw genoeg merkt.

Behalve de Fruco-pan brengt de firma in den handel een Fruco-eierklopper, waarmee men in een minimum van tijd stijf eiwit heeft; waarmee men prachtige mayonnaise kan maken en die ook dienst kan doen voor 't maken van ijs. Ook deze wil de vertegenwoordiger der firma gaarne demonstreeren.

J. M. W.—W.

„Eië regter wees”

Die natuurkunde-les in die Middelbare Skool in Rietfontein was aan die gang.

Die „science-mester”¹⁾ probeer om die seuns en meisies duidelik te maak, hoe die termometer gemaak word.

„Hoekrij ek dit in hul harde koppe”, dink die meester, 'n jong Engelsman, wat pas 'n paar maande in Suid-Afrika is. Met vyandige oë kyk hy na sy klas.

„Eselkoppe”, dink hy, as hy sien, hoe baie min belangstelling op die gesigte van die gemingte „boers” te sien is.

Nie vir 'n ontblik nie, sien die meester in, dat dit nie die kinders se fout is nie, maar sy eië fout.

Dis nie die kinders nie, wat dom is en nie geïnteresseer in sy termometer, maar dis hy, wet dit nie interessant kan maak nie. Maar om so te dink, is hy nog te jonk en te onervare en..... te baie²⁾ „engelsman”.

Gert en Martiens, wat langs mekaar sit in die agterste bank, let glad nie op nie.

Hulle het wel wat anders om oër te dink, as die simpel termometer van Mr. Cowey.

Vóór skooltyd het Gert aan Martiens 'n boek ge-wys³⁾, hulle het 'n paar blaie gelees en dis die boek, wat hulle gedagtes besig hou.

Dis 'n engelse boekie, wat stories⁴⁾ bevat uit die boer-oorlog en van die lewe⁵⁾ in die konsentrasiekampe vertel, die verskriklike lewe, wat nog vars in die geheue van die seuns lê, omdat dit pas ag maande is, dat hulle met hul moeders, boeties en sussies uit die kamp hystoe gekom het.

Dis voornamlik die kampstories in die boek, wat die bloed van die boerseuns laat kook.

Die vrouens en kinders, wat in die kampe die „beskerming” van Engeland „geniet” het, word in die boekie swartgemeser; hulle word aan die lesers voorgestel as lui en vuil en ondankbaar; die skrywer sê, die onbeskaafde boervrouens is te dom, om die beskerming te waardeer en die seuns en dogters is al

net so sleg.

En die skrywer van die boekie? „A. Cowey, B. Sc.”⁶⁾ staan op die omslag gedruk en dis ook die naam van die „science-mester” van Rietfontein se skool.

Gelukkig, daar lui die klok⁷⁾ vir speelyd.

Gert en Martiens is net so bly as die meester, dat die gepraat om die termometer nou op 'n is.

„Kom saam, Gert”, sê Martiens, „dan lees ons verder.”

Die twee maats gaan in die koelte⁸⁾ sit en lees.

„Man, ek word vuurwarm, as ek dink, hoe ons moeders en ons self gely het in die kamp en so'n bogterige⁹⁾ engelsman durf ons boënop nog swart-smeer”, sê Gert.

„Sou jy regtig dink, Gert, dat hy dit geskrywe het?” nu Martiens. „Dis dalk¹⁰⁾ 'n oom of 'n neef van hom, wat dieselfde naam het. Ons moe nie te haastig wees nie.”

„Glo vir my, dis hy en niemand anders niet”, meen Gert. „Maar kom, ons sel 'n plan maak en kom no.”

Die klok lui weer om in te gaan; die boekie word veilig in Gert se baatjesak gebêre en eers in die agtermiddag kry die seuns 'n kans om die saak te bespreek en planne te beraam. Vóór hulle die aand gaan slaap, is die plan agtermekaar.

.....

Vroeg, die ander oggend, is Gert en Martiens saam op die pad.

Hul weet, die meester bly op 'n plaas¹¹⁾ en ry leder oggend in sy „trap”¹²⁾ skooltoe.

Hulle ken die

De natuurkunde-les.

pad goed en hulle plan is, om die meester op te wag en hom rekenschap te vra.

Daarna — sal hulle verder sien. — Die seuns het nie te lang gewag nie, of hul skerp oë gewaar die „treppie”. Die meester sit ewe omgekummer sy pypie en rook¹³⁾.

„Dis amper jammer, om hom te laat skrik”, lag Gert.

Die „trap” is nou nabij en terwyl Gert sy hand opsteek, stap Martiens vóór die perd.

Verbaas hou die meester die perd in.

„Wat wil julle hê?” vra hy kortaf.

„Môre, Mr. Cowey, sê Gert beleef, en dan kortaf: „Klim af, ons wil jou sien¹⁴⁾”.

„Is jy mal?” skree Mr. Cowey, en teen Martiens: „Staan op sy!”

Hy vet die peits¹⁵⁾ maar Gert ruk dit uit sy hande en Martiens staan, so as 'n paal.

„Klim af, of ons sal jou dit maak doen”, sê Gert, wat nou ook warm word.

En die arm engelsmannetjie sien, dat hy moet ingee. Hy spring uit die „trap” om te wys, dat hy nie bang is nie en vra toe weer op hoë toon: „Wat wil julle hê?”

Martiens lei die perd op sy van die pad en die perdjie was geduldig, tot sy baas klaar gesels is.

Gert trek die boekie uit sy sak en hou dit onder die meester se neus.

Martiens staan nou langs sy maat en hou die meester dop¹⁶⁾.

„Is dit jy, wet die boekie geskrywe het?” vra Gert.

Mr. Cowey word asvaal.

„En wie gee jou die reg, om dit te vra?” sê hy op nog hoër toon.

Gert koin 'n stappie nader.

„Het jy dit geskrywe, of het jy nie? Net „ja”, of „nee” asseblief.

„Nou ja dan, ek het”, skree die meester woedend, „en wat raak jou dit?”

„Kyk hier, Mr. Cowey”, sê Gert bedaard, „moe nou nie astrant word nie. Jy erken, jy is die skrywer van daar die uit boekie.

VOOR ONZE VROUWEI

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Hoedenmode

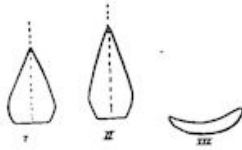
Wij geven op verzoek 2 jongenspetten voor den leeftijd van 5 tot 7 jaar.

De eerste bestaat uit 8 parten en een klep en kan van wollen jassenstof gemaakt worden.

Van de parten hebben we 2 verschillende modellen noodig; de vier voorsten zijn n.l. verschillend van de andere helft (zie fig. I en II).

De entree is berekend op 52 c.M. De lengte van de voorste parten is 16½ c.M., van de anderen 17½ c.M. Deze punten worden 2 aan 2 aan elkaar gestikt en

daarna de 4 dubbele parten, zoodat we een zuiver kruispunt krijgen. De klep van de pet is 4½ c.M. breed en 16 c.M. lang (fig. III) en wordt geknipt van karton; deze wordt natuurlijk aan beide zijden overtrokken met stof. De stof van den bovenkant wordt aan een spandraad genaaid en daarna naaien we de stof van den binnenkant met een tusschensteek langs den kant van de klep vast. De pet wordt met kleermakers-

watten van binnen bekleed en met doorgestikte voering afgewerkt. Op de kruin komt een overtrokken knoop.

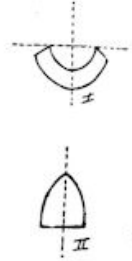
De 2de pet is een zg. jockey-pet. Deze wordt gemaakt van fluweel en bestaat uit 6 gelijke parten en een ronde klep. Deze parten zijn 16 c.M. lang en breed 6½ c.M. (zie fig. IV). De klep is 5 c.M. breed (zie fig. V).

Op bekende wijze kan deze pet in elkaar gezet worden. Van beide petten is à 40 centeen patroon verkrijgbaar.

Wij geven ook op verzoek een paar jongenshoeden. Beide kunnen van peau de pêche of linnen vervaardigd worden. De eerste is voor den leeftijd van 3 jaar. Het hoedje bestaat uit een clocherandje en een partenbol van 4 deelen. We kunnen voor 't randje een half patroon teekenen, n.l. een vóór- of achterhelft, daar aan beide kanten een naad kan komen.

Het randje heeft in 't rond een breedte van 4 c.M. (zie fig. 1). Het patroon knippen we nu na van tarlatan; langs de entree knippen we een breedtenaad aan, waarin kleine knipjes gegeven kunnen worden. Hieraan wordt het staandertje (een

reepje gaas van een paar c.M. breedte, dat op hoofdwijde is dichtgemaakt) bevestigd.

Nu knippen wij het patroon 2 maal van stof na voor den onder- en bovenpas en zetten het randje, evenals in een vorig nummer beschreven is, in elkaar.

Voor den bol knippen we 4 gelijke parten van stof, tarlatan en mul, die een hoogte hebben van 17 c.M. en een breedte van de entree-maat gedeeld door 4 (zie fig. II) en stikken deze 3 verschillende stoffen bollen in elkaar. De stoffen- en tarlatan-bol worden over het staandertje geplaatst en vastgenaaid.

Als garnering komt er om den bol een smal ripslintje, dat links opzijde met een paar lusjes en afhingende eindjes (als bij een matrozenpet) is afgemaakt. Van binnen wordt het hoedje met het kasje van mul afgewerkt.

Van dit hoedje is tegen 40 cents, met opgave van entree-maat, een patroon verkrijgbaar.

JEANNE ZWARTS.

Joh. Camphuystraat 55, Den Haag.

National Mixed

Iedere eeuw bracht nieuwe uitvindingen. De onze gaf een vervolmaking der techniek, welke ons in staat stelde de National Mixed te fabriceren, lichter in prijs, hooger in kwaliteit, lichter in gewicht, dan de tot nu toe gebrachte biscuits en wafels. Zoals Zeeland in De Gouden Eeuw de roem der zeeën voortbracht en daardoor aan de spits stond, zoo staat het thans door de National Mixed aan de spits.

VAN MELLE

HET CONFLICT

DOOR

L. LOOR—GOEDHART

1)

Tjalling. — Een tengere jongen, hoog opgeschoten met golvende, blonde lokken, met lichtblauwe, koele oogen, met een neus in één lijn met het hooge voorhoofd.

Toen hij vijftien jaar was, werd hij ernstig ziek. God bracht hem vlak voor de eeuwigheid. Zijn moeder, die hem liefhad, hem, één van haar vele kinderen, bereidde hem voor op hetgeen hem wachtte, wanneer God niet verhoedde, dat zijn broze leven afgesneden werd. Zij deed het resoluut, met scherp onlijnde woorden, zooals ze immer sprak — diep in haar beelde haar moederhart van pijn, van vurig hopen, dat de Heer hem haar liet, haar vijfde, haar Tjalling.

De jongen luisterde — hij ook wist, dat de dood van zeer nabij op hem wachtte — hij zag dit eenige

oogenblikken als een angstverwekkende werkelijkheid — het werd donker om hem heen — hij, zoo woelig, zoo driftig vaak, ongehoorzaam aan zijn ouders, zijn meester — hij, zoo ongehoorzaam aan God, ja, aan God.

Hij had altijd gebeden, elken morgen om een zegen gevraagd, elken avond zich ter ruste gelegd met dank voor den dag van genade, met een bede om nieuwen zegen.

Zoo rij-den zich zijn kinderjaren aaneen — hij begon groot te worden. En toen legde God hem dan nêr. Alle rust, alle onbezorgdheid week uit zijn kinderlijk hart — hij zag achter zich zijn leven vol krasen en scheuren, kinderlijke ongehoorzaamheid, kinderlijken onwil, kinderlijke zonde, kinderlijk, want hij was toch Gods kind. God had hem het leven gegeven, Hij was het, die hem bewaard had elken dag, Die nu ook in deze donkerheid over hem heen gebogen stond, hem in den Zoon Zijner liefde aanzag als — een afgeweken schaapje, dat de veilige armen zocht van den Herder. Zoo brak het licht door — legde hij zijn vermoed hoofd neer op het kreukelig kussen en sliep in.

En Tjalling ontwaakte in deze wereld. En de wereld

bleef om hem heen spinnen haar warrend net. Het drukte hem dikwijls — hij was een ernstige jongeman geworden — het smartte hem om zichzelf — het smartte hem om zijn Heer. Hij kreeg veel te strijden, want hij had een warm hart.

Zijn moeder. Zij had een druk leven, dat haar in beslag nam, zij had de neiging, als de meeste menschen, meer voor de wereld te leven dan voor het Koninkrijk Gods en toch was zij een liefhebbende moeder, en toch had zij een vast vertrouwen in de genade Gods. Meer aangeleerd dan beleefd. Daarom sloeg God haar. Zij moest haar jongste Hem geven. De kleine verlangde naar het leven bij haar Heiland en ging met vreugde in. De moeder moest haar afstaan, maar het verscheurde haar hart. Nogmaals nam God een kind van haar weg. En wederom werd een wond geslagen in haar ziel. Die heelden niet meer. Wel zeide zij tot zichzelf, tot God in het gebed, dat Zijne wegen niet hare wegen waren — neen, lang niet — maar zij bad, of de Heer haar wou leeren, wou leeren stille te zijn. Dat stille-zijn streed zoo tegen haar natuur.

(Wordt vervolgd.)

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Hoedenmode

Nu de winterhoeden hebben afgedaan, zullen we de hoedenmode voor het zomerseizoen eens de revue laten passeeren. Wat brengt de mode ons nu?

Een speciaal, nieuw apart model treedt niet op den voorgrond, evenmin als dit den laatsten tijd al 't geval was. Ook nu is de mode nog zeer gecompliceerd.

De groote, breede clocheranden hebben wel de overhand op de kleinere modellen. Bij een licht zomertoiletje staan deze ook wel 't aardigst en voor bescherming van 't gelaat tegen de zonnestralen wordt hij dan ook bij voorkeur genomen.

Veel verandering is er in de modellen niet gekomen, ze zijn over 't algemeen zeer eenvoudig, maar de wijze van opzetten van den hoed moet hoofdzakelijk er het cachet aan geven. De hoeden worden niet zoo diep meer in de oogen gedragen en eenigszins schuin op 't hoofd geplaatst.

Het materiaal, dat voor de hoeden gebruikt wordt, bestaat bijna enkel uit stroostompen in diverse soorten. Het z.g. chroché, bangkok en manilla stroo worden voor gekleede hoeden het meest gevraagd.

In de kleuren is ook al een groote verscheidenheid: mimosa, tomaatroot, chartreuse, bleu en naturel zijn wel het opvallendst, hoewel zwart met wit en marine toch nog steeds bij de gewilde kleuren te noemen zijn.

Veel worden 2 of 3 verschillende tinten bij elkaar verwerkt, heel fijne combinaties worden hiermee verkregen.

De garneringen zijn ook uiteenlopend. Op de groote, lichte zomerhoeden vindt men breed, soepel satijnlint, dat met een losse strik op den rand afhangt. De bloemen laten zich hierdoor echter niet weg jagen; een fijne tint bandfluweel met een losse bloementoef geven den hoed het echt zomersche aanzien.

De kleinere hoeden worden meer met smalle ripslinten in diverse tinten gearneerd.

Over 't geheel is het een mode, die gebaseerd is op mooi zomersch weer, we hopen allen, dat de zon zich niet lang meer laat wachten, maar ruim haar stralen zal zenden.

J. Z.

Onze Kleding

V 175. MEISJESMANTEL (16 jaar).

Benodigde stof: 2½ M. van 1.30 M. breed. Hierbij is gerekend op een lengte van 1.02 M. en een halve bovenwijdte van 48 c.M.

Deze mantel heeft een z.g. „heerenkraag“. Wie liever een kraag maakt, die tot het einde van de revers opgezet wordt en open en gesloten gedragen kan worden, geve dit bij de bestelling op.

Wij zien op bijgaand knipoverzicht onder: fig. 1: het voorpand; de binnenbekleding kan aangeknipt worden;

fig. 2: het rugpand; fig. 3: de bovenmouw; fig. 4: de ondermouw;

fig. 5 en 6: de zak met klep;

fig. 7 en 8: de beide kragen;

fig. 9: de ceintuur.

Bekend bij 1915

Normaalpatronen à f 0.70 fr. p. p. Voor een anderen leeftijd is f 0.15 meer nodig.

MANNBORG-ORGELS EN ANDERE BEKENDE MERKEN BIJ **W. A. HOUTMAN & CO**
ORGEL- EN PIANOHANDEL, SCHIEDAM, SINGEL 114-116
VRAAGT PRIJZEN EN CONDITIËN - FRANCOLEVERING

HET CONFLICT

DOOR

L. LOOR—GOEDHART

2)

Tjalling ook leed om het heengaan van zijn zusjes. Het kleintje, zoo teer en geduldig, zulk een zalig kind Gods. Hij zag haar heengaan en weende, maar met dank in 't hart om de liefde Gods, die zulk een teer ziele bewaarde voor de ruwe stormen, uitwendig, inwendig, van het lijden dezes tegenwoordigen tijds.

Maar het werd kouder in 't leven, toen de plaats van de kleine leeg bleef. Hij hechte zich meer en meer aan zijn andere zuster, die te strijden had als hij. Zij had een moeilijken weg — hij deelde in haar leed. Zij streed niet en wondde zich. Hij wilde haar wonden verbinden, maar kon niet, dat moest God doen. Hij deed het. Hij bracht haar in de eenzaamheid, deed de wereld wijken, die kwam op een afstand van haar te staan en zij zag zichzelf. Dat verschrikte haar — het bracht haar in ellende. En in de ellende kwam God met Zijn licht. Haar ziel werd verlicht en genezen — de wereld-van-verre kwam zeer dichtbij — zij zag haar in Zijn licht en wenschte te genezen van haar lichamelijke krankheid. Maar God zeide, dat het nu haar tijd was en langzaam wende zij aan die gedachte. Het werd verwachten voor haar — en eindelijk verlangend verwachten. Toen moest Tjalling ook zijn laatste aardischen steun missen. Het kostte hem bittere tranen. Ditmaal waren ze bitter, hij hield zoo weinig over. Zoo weinig? Hij had immers zijn Heer, met Wien hij dagelijks omging..... En toch had hij behoefte ook aan aardische liefde. Hij werd bekoord door een jong, blozend meisje. Hij tastte liefdevol in haar ziel, of die uitging naar de eeuwige liefde, maar het meisje leefde nog in de wereld en haar ziel scheen stomp te zijn, niet ontvankelijk — wel begeerig hem welgevallig te zijn, maar onbekwaam nog voor hooger

liefde. Zijn ziel ging uit naar andere meisjes — de één bekoorlijk, de ander niet, de één wel ontvankelijk en toch weer zoo platvloersch, de ander vroom en toch weer — niet voor hem. — De volkomen harmonie ontbrak. Hij voelde het meer dan hij het zeggen kon. En telkens brak hij weer af — liet het meisje alleen. Het meisje hart, dat hem toch liefhad, dat hem niet begreep, voelde smartelijk de scheiding en het verzette zich, wilde hem vasthouden, hem, zoo teeder en toch zoo vreemd bruusk. Maar ongenaakbaar was hij, God wilde zulk een verbintenis niet, meende hij. Hij zocht met opluchting de eenzaamheid en wilde voortaan leven alleen voor Hem, alleen met Hem.....

Men noemde hem „vreemd“. Hij zonderde zich veel af — en zocht toch ook weer met een hart vol liefde de beproefden op, troostte hen in innig medeleven. Zoo leefde Tjalling, jong, nog geen dertig jaar..... en toch reeds oud.

* * *

Zus „Zusje“ heette zij toen ze klein was en het bleef „Zus“. Ook toen ze reeds Moeder was. Zij was heel jong Moeder. Haar liefde concentreerde zich om hem, den liefste — en het kindje. Haar man was de knapste, de verstandigste, de wijste man ter wereld. En hij was wijs. En omdat hij wijs was, had hij ook waarlijk lief. Hij had God lief — hij beminde de menschen. Hij leerde haar de menschen inniger lief te hebben. Zij leerde veel van hem — haar hart stond steeds open om naar hem te luisteren en door hem de stemme Gods. Het maakte hen beiden gelukkig. Zij leefden in een gelukkigen sfeer, geheiligd door den Zaligmaker zelf. Het was de genade Gods, die het gaf, die de kinderen deed opgroeien in Zijn zonneschijn. En de menschen begonnen op te leven uit hun mijmerenden sleurgang. De krankten, de bedroefden beminden hem en zij beminden haar. Ook haar. Zij, een kind nog, begreep toch hun nooden, kwam in hun zielenod — en het vurig verlangen hen te troosten. den Naam des Heeren groot te maken, deed haar een „mensch“ worden. Den stervenden verwonderde

het — zij hadden het zoo niet gedacht — het overstelpte hen — de breed uitgolvende liefde Gods stortte zich over hen heen, als zij hen bij de hand vatte en hen trok om 's Heeren wil. — Een stervende met bleeke lippen, nam eerbiedig haar hand en kuste die, die hand, hem van Godswege toegestoken — zij boog zich over de zijne raakte die even aan met haar levende lippen — hij was immers haar broeder, haar broeder in Christus — één met haar, nu reeds.....

Een moeder, stervende, zag met zachten blik nog tot haar op, toen Zus voor het laatst bij haar bed zat — en zij wendde haar dorre hand naar de hare en trok haar tot zich. Een afscheid — en zij beiden voelden, dat het Koninkrijk der Hemelen nabij was gekomen in Christus, haren Heere.

* * *

Tjalling leerde hen kennen in de tram. Het was op een winteravond — zij zaten reeds in de tram, toen hij binnentrad, de deur dichtschreef en plaats nam tegenover Ernst. Zus droomde wat in een hoekje, moe. Hij voelde dadelijk sympathie voor hen beiden en taste op zijn voorzichtige manier naar het leven in hen. Daarop kwam hij hen opzoeken. En weer. En meer en meer groeide in hem de sympathie tot liefde, echte liefde. Hij begon te weten, dat zijn nieuwe vriend wijs was, een dieplevend kind Gods. Hoe vervulde deze hoogachtung zijn hart met een nieuwe vreugde, ongekend..... Hij kwam veel in zijn eenzame avonden — hij brak zijn wandelingen in het donker vroeg af en wendde zich naar het licht in hun warme huiskamer.

(Wordt vervolgd.)

Bij Scheren

geen stukgaan en pijn meer en ook geen nazchrijven der huid, als men vóór het inzoepen de huid even inwrijft met slechts een weinig

Doos 30, 60, Tube 80 ct.

PUIROL

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Gaan de kinderen toch hun eigen weg?

Truus Eygenhuys bespreekt ook de tegenwerping, dat de kinderen moeder noodig hebben, wanneer ze uit school thuis komen.

Ze doet dat op deze manier:

„Noodig? Ach de arme moeder, die verlangend uitziend naar het oogenblik waarop de kinderen uit school zullen thuis komen! Ze wordt soms jammerlijk teleurgesteld. De jongeren gunnen zich niet eens den tijd een glas melk of een kopje thee te drinken, want ze hunkeren naar de vriendjes en vriendinnetjes, die buiten wachten om te gaan spelen. De ouderen loopen met hun volle boekentas regelrecht naar hun eigen kamer of gemeenschappelijk studeervertrek om het hoofd vol te proppen met kennis, kennis en nog eens kennis.”

Alleen geeft ze toe, dat sommige moeders erin slagen, de gemeenschappelijke maaltijden te maken tot de glanspunten van den dag, die nog lang nastralen.

Om bij het laatste te beginnen: denkt ge, dat een getrouwde vrouw, die naast haar huishoudelijke bezigheden nog een betrekking buitenshuis heeft, aan den maaltijd fut genoeg over houdt, om deze tot een glanspunt te maken? Wat een kraan moet de vrouw, die dat kan, zijn.

Ik denk eerder, dat ze nergens zoozeer naar verlangt als naar rust. En dat ze daarom iedere luidruchtigheid, iedere spontane vrolijkheid van de kinderen dempen zal, en geneigd zal zijn, uit zenuwoerspanning, vaak ongegronde verwijten te doen.

Doch dit daargelaten, is het dan zoo, dat de kinderen, wanneer ze zoo schijnbaar rustig en zeker hun eigen weg gaan, moeder en ook vader, niet noodig hebben?

Wie dit beweert, weet al heel weinig van de opgroeiende jeugd af. En nog minder van de kleinere kinderen.

O zeker, de grooteren, ze gedragen zich heel zelfverzekerd. Ze voelen zich misschien ook wel zoo. Tot op een of andere manier, de botsing komt, het conflict met anderen, met de omstandigheden.....

Het is niet eens zeker, dat ze in dat conflict hulp zullen zoeken bij de ouders, door er met woorden over te spreken. Maar daarom voelen ze het toch wel aan, of ze een echt tehuis hebben, waarheen ze met hun moeiten en zorgen kunnen vluchten, als het hun daarbuiten te benauwd wordt, dan wel, of ze enkel maar een plaats hebben, waar ze op tijd eten en drinken krijgen, en waar voor hun kleeren wordt gezorgd.

En houdt de moeder, die werkelijk een betrekking buitenshuis bekleedt, waarmee ze goed geld verdient, dus waarvoor ze ook haar volle capaciteiten moet geven, nog gelegenheid over om die rustige sfeer te scheppen? Voelen de kinderen niet eerder, dat moeder te zeer ingenomen wordt door haar eigen zaken om voor de hunne volle aandacht te hebben.

En dan de kleintjes? O zeker, ze hunkeren er naar, om met hun kameraadjes te spelen. Maar gebeuren er bij dat spel, gebeuren er ook in school niet allerlei dingen, die heel noodig aan moeder verteld moeten worden? Waarover moeder haar oordeel moet zeggen? En

nu spreek ik nog maar enkel over gewone dingen en normale dagen. Doch is er in een gezin niet dikwijls ziekte? 't Behoeft juist redelijk ernstig te wezen, maar helpt het voor al die kleine, lastige kwaaltjes niet het best, wanneer je eens even bij moeder uitrusten, en desnoods, uithuilen kunt?

Werkelijk, wanneer er kinderen zijn, dan hebben die een moeder noodig, die met hen meeleeft.

En wanneer een vrouw een betrekking bekleedt, eischt goede trouw, dat ze daaraan haar volle aandacht geeft. Dat ze die niet beschouwt als een gemakkelijke manier om het wat ruimer te hebben. Dit is een opvatting, die maatschappelijke vrouwenarbeid in discreditie brengt.

Neen, we kunnen Truus Eygenhuys geen gelijk geven, al beweert ze met nog zooveel zekerheid, dat de moeder méér voldoening van haar moederschap zal hebben als ze buitenshuis meewerkt voor het heden en de toekomst van haar kinderen. We blijven precies het tegendeel gelooven en vasthouden.

J. M. W.—W.

BOTERKUSSENTJES volgens een oud Zeeuwsch recept.

De bereiding van onze Boterkussentjes is van méér afhankelijk, dan alleen van superieure ingrediënten. Een overgrote rol in het productie-proces speelt hierbij de juiste verhouding, waarin de grondstoffen worden toegevoegd, alsmede de juiste temperatuur, waaronder de samenstelling wordt gekookt.

VAN MELLE'S
ZEEUWSCHE
BOTERKUSSENTJES

HET CONFLICT

DOOR

L. LOOR—GOEDHART

3)

De kinderen, vrolijk en gultig, beklommen zijn knieën, woelden in zijn blonde lokken, deden hem lachen, vrolijk lachen als een jongen. — Dan voelde hij zich ook weer jong, ook een blij kind. Hij voelde zich opgenomen in hun midden als één der hunnen — hij maakte deel uit van hun kring, speelde met de kleinen, sprak met hun vader, met hun moeder zoo tusschenbeide, als de kinderen naar bed gebracht waren.

Eens hoorde hij haar zingen. Het ontroerde hem. Hij had haar wel gevoelig geweten, maar niet wist hij, dat zij zoo'n weemoed gevoelde om de verbrokenheid door de zonde, zóó leed om haar onwil tegens God, den natuurlijken onwil, dien de Satan opwekt in de ziel — niet had hij geweten, dat haar hart zoo uitging naar de onveranderlijke gemeenschap met haar Heer. Het ontroerde hem, deze openbaring. Zij zeide het niet — zij zong het. Haar stem was niet sterk, eer zwak, maar zacht en innig en met een diep timbre. Hij voelde de vereering, de aanbidding van haar God sterk in haar en hij moest naderbij komen, vlak naast haar gaan staan — en de ontroering verteederde zijn ziel, hij

zoo rumoerig, wantrouwend soms en lichtgeraakt.....

Later sprak zij ook met hem over de bewegingen harer ziel. Het was opnieuw een openbaring voor hem en toch had hij het geweten. Zij had niet een gemakkelijk karakter, ging door diepe dalen van nedergebogenheid, maar ook weer over zonnige hoogten van licht. Zij klaagde over haar ontoereikende liefde — zij, die zóó liefhad.....

Maar hij begreep haar, hij zag niet zoo uiterlijk oppervlakkig als vele menschen. En hij kreeg haar meer lief.

Eens, toen hij even zijn wantrouwen-gevoelen, dat hem een enkele maal overviel en dat hem „vreemd” deed schijnen, in een scherp woord had geuit, zag hij haar oogen verwijtend hem aanzien en zij zeide: „Niet zóó, je bent achterdochtig, Tjalling!”

Achterdochtig! Het stak hem uit haar mond — het was geen mooi woord — en toch was er een achtergrond van waarheid in. Hij werd bleek en stijf, hij boog en zeide met strakken blik: „Wij groeten u, Mevrouw”.

Dat hinderde haar. Zij had niet bedoeld hem te kwetsen, haar bedoeling was zuiver geweest: hem te wijzen, terecht te wijzen, in vriendschap, niet hatelijk. Zijn koude teruggetrokkenheid kwetsde haar, vooral toen hij zijn volgend bezoek teruggetrokken en strak blééf. Dat kon ze niet verdragen. „Tjalling”, zei ze, „was het zóó erg dat ik dat zei?” „Ja”, zei hij, „omdat u het zei!” — „Maar ik wilde je niet hinderen, ik had het ook wel niet kunnen zeggen, dan had

ik het alleen maar gedacht.” Even glimlachte hij pijnlijk, wat haar hart met medelijden vervulde en met warmte zei ze toen: „ik heb je niet willen pijn doen, dat weet je toch wel? wil je 't nu maar vergeten?”

De strakke lijnen trokken weg van zijn gelaat, het ontspande zich. Zijn hand stak hij uit naar haar, hij drukte haar hand vast in de zijne en met ontroering zei hij: „o, zeg maar alles tegen mij, u mag mij wel pijn doen, als u het óók weer zóó goedmaakt.” Toen boog hij zich over haar hand en kuste die zachtkens. En op hief hij zich, wijd open ging zijn hart, dagen lang leefde hij enkel uit de overvloedige liefde Gods.

Hij had het gevoel, dat hij nu echt léven ging. Hij had een God en Heiland — hij had ware vrienden. Zoo rijk was hij nimmer geweest. Hij liet de warmte van deze vriendschap zijn hart binnenstromen — hij lachte, hij straalde, hij was opgewekt, zonnig, dankbaar. Hij ging met een hunkerend hart naar zijn vrienden.

Op een avond trof hij haar alleen met een berg verstellwerk naast zich. En hij vertelde haar van zijn jongensjaren, van zijn strijd. Hij sprak met haar over de groote genade Gods — hij liet haar zijn ziel zien. Zij was niet zoo verwonderd, zij kende hem reeds.

Hij vertelde haar van zijn zusters — van de oudste, die zijn zielsvriendin geweest was — Hoe had hij alles aan zijn zuster verteld van wat leefde in zijn ziel — zij had al zijn teleurstellingen met hem gedragen — en nu — miste hij haar. (Wordt vervolgd.)

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Oud-Chineesche wijsheid

Wie niet geheel een vreemdeling is op het terrein der Zending, heeft wel gelezen over de conferentie te Jeruzalem. Op die conferentie werd door bevoegden van de verschillende groote godsdiensten een korte, karakteristieke samenvatting gegeven.

Uit hetgeen verteld wordt over het Confucianisme, een der godsdiensten der Chineezers, is vooral belangrijk de groote waarde, die in dit stelsel wordt toegekend aan het huisgezin als factor van belang in de volksopvoeding. Dr. Willard Lyon, een der prae-adviseurs op die conferentie, zegt ervan: „De mensch moet leeren in harmonische betrekkingen te leven met zijn naasten; de grondslag voor deze betrekkingen is het gezin; de beginselen hiervan moeten worden toegepast op de andere levensverhoudingen; de samenleving heeft voor hare instandhouding leiders noodig, die men vertrouwen kan; de eenige leiders, die vertrouwen waard zijn, zijn de menschen, die karakter bezitten; karakter moet worden ontwikkeld door opvoeding en door zelfbeheersching; de voornaamste taak van iederen leider is de ontwikkeling van zijn karakter in het belang van de samenleving; hij, die licht tot excessen vervalt, is niet geschikt voor leider; zij, die als ouders, opvoeders of overheidspersonen, door gebod of voorbeeld hen, die onder hen geplaatst zijn, moeten leiden, mogen vooral hunne verantwoordelijkheid niet te licht opnemen.”

En even verder: „Het volk, dat in den loop der eeuwen afweek van het pad, moet vernieuwd worden. Deze vernieuwing moet beginnen bij de familie en zoo doorwerken in den staat”.

Hier gaat het dus niet allereerst om de stoffelijke welvaart, maar om de zedelijke vorming. En als allereerste en allervroegste kweekplaats voor die vorming wordt het gezin genoemd. Als allerbelangrijkste ook.

Zou er nu heusch in den loop der tijden zooveel veranderd zijn, dat dit in onze moderne samenleving niet meer geldt?

Klagen wij er niet eerder over, dat in onze hedendaagsche maatschappij zoo ontzettend veel verwarring en onvrede heerscht?

Zullen we dan aan de jongeren het eenige rustige plekje, dat ze hun eigen kunnen noemen, nog ontnemen, door aan de moeders voor te houden, dat ze haar plicht verzaken, als ze niet meehelpen de inkomsten te vermeerderen?

We weten immers, dat er hogere belangen op het spel staan.

Laten ook onze Christen-moeders maar eens rustig deze woorden van oud-Chineesche wijsheid op zich laten inwerken. Ze zullen er heur taak grooter en belangrijker door zien. Wat haar zal steunen in de getrouwe betrachtting ervan, wanneer ze althans tegelijk heur onmacht, om deze taak naar behooren te vervullen, beseffen. Want dan zullen ze niet die taak, als te zwaar, van haar schouders laten glijden, doch ze zullen de kracht ertoe zoeken waar die te vinden is.

En als ze dus handelen in den geest van deze oud-Chineesche wijsheid, zullen ze ervaren, dat er in het Christendom een veel grootere, een veel sterkere macht ter vernieuwing ligt dan welke andere godsdienst ook ooit heeft bezeten.

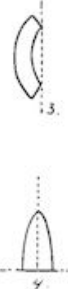
J. M. W.—W.

Hoedenmode

Het 2de hoedje is voor een wat ouderen jongen en wel voor den leeftijd van 5 jaar. Het vormpje bestaat nu uit een randje, dat rechts cloche loopt en achter en links opgeslagen is, en een partenbol van 6 deelen. We moeten hiervoor twee lengte-helften van 't patroon teekenen en spelden deze vóór aan elkaar, daar in dit randje nu alleen achter een naad komt (zie fig. III). Het patroon kan weer van tarlatan en stof nageknippt worden. Het tarlatanrandje wordt op de bekende wijze in elkaar gezet. Hierop rijgen we eerst den boven- en daarna den onderpas en stikken het randje, op smalle afstanden van elkaar, op de machine door.

De onafgewerkte omvang van 't randje wordt nu afgeboord met een schuin reepje stof.

De parten van den bol hebben een lengte van 18 c.M. en een breedte van de entree gedeeld door 6 (zie fig. IV).

Tarlatan- en stoffen bol worden weer op de bekende wijze op 't randje geplaatst; onder om den bol wordt daarna een ripslintje getrokken, dat rechts opzijde met een plat strikje is afgemaakt.

Van dit hoedje is tegen 40 cents, met opgave van entreemaat, een patroon verkrijgbaar.

• • •

Aan het verzoek van Mej. A. W. willen wij nu voldoen en geven dan 2 ideeën voor een raffia-hoed.

Het eerste is wel het eenvoudigst, maar het meest bewerkelijke. Nu grove, gespikkelde hoeden zooveel in de mode zijn, probeeren we dit stroo na te vlechten van raffia.

We nemen daarvoor 4 verschillende tinten, b.v. natuurel, rood, chartreuse en blauw. Van de eerste tint 6 en van de andere 3 kleuren 3 draden. Deze 15 draden knopen we aan een touwtje, dat op een zandkussen vastgezet wordt. De kleuren moeten zooveel mogelijk door elkaar opgespannen staan. Op de gewone wijze worden deze draden stevig tot 'n breeden band gevlochten, tot men ongeveer een 6 M. lengte heeft. Van grootte van entree en breedte van rand hangt deze lengte natuurlijk af. Om den hoed te naaien, beginnen wij

bovenaan den bol met het maken van een kruintje. Aan één kant wordt de band sterk uitgerekt, terwijl men het aan den anderen kant bij het naaien in moet houden, zoodat men een plat ovaaltje krijgt (zie fig. 1). De banden naaien we met een draad raffia aan elkaar, zoo, dat de afscheiding bijna niet te zien is. De plak naaien we steeds in 't rond tot we een grootte hebben van 18 bij 15 c.M. Het beste is, wil men een goed beloop in den bol krijgen, om den raffia-bol verder los over een goeden stroo- of gazenbol te naaien, welke er later weer onderuit wordt gehaald.

Is men tot onderaan den bol gekomen, dan moet men de vlecht sterk innaaien en langs den anderen kant weer uittrekken, om model in 't randje te krijgen. Het randje wordt nu vóór en op zijde naar verkiezing 3 of 4 banden breed; achter loopt iedere band langzaam tot niets toe uit.

Wil men zien of het model voor den rand goed is, dan kan men er het beste over oordeelen, wanneer men den hoed even op 't hoofd plaatst. Bepaalde maten zijn hiervoor niet aan te geven, daar de één veel vaster vlecht dan den ander. Het komt dus nu op handigheid in dit werk aan.

Voor stevigte en afwerking van 't randje zetten we langs den omvang aan den binnenkant een smal ripslintje, in één van de kleuren van de raffia.

Aan den buitenkant wordt het lintje in den stoom uitgerekt, zoodat het rond loopt en dus glad langs het randje gezet kan worden. Aan beide kanten wordt het met een onzichtbaar steekje genaaid.

Om den bol komt als garneering, het zelfde lintje dat rechts opzijde met een strikje is afgewerkt.

Een volgende maal behandelen we het tweede idee.

J. ZWARTS.

Joh. Camphuysstraat 55, Den Haag.

De kindertjes komen des Maandags op school.
De juffrouw, zij monstert de klas;
En zij kent aan het schortje de Moeder er uit.
Die „Klokzeep” gebruikt voor de wasch.

(Adv.)

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Arbeid buitenshuis voor de gehuwde vrouw

Boven een artikel, dat Truus Eygenhuyzen schreef over dit onderwerp, staat met groote letters deze stelling: „de moeder, die goed betaald werk kan krijgen, mag ter wille van haar huishouden dit niet afslaan”.

Als men deze regels leest, vraagt men zich onwillekeurig af, of de wereld nu geheel op haar kop staat. Hoe hebben we niet, al lezend in romans of artikelen, het lot betreurd van vrouwen uit den werkenden stand, die het huis uitgedreven werden naar de fabriek, omdat de man alleen niet genoeg verdiende. Hoe schril teekent Henriëtte Roland Holst haar lot, en dat van hun kinderen. Hoe geeft ze ook scherp en juist de oorzaak aan:

..... Meesters zonden
Veel mannen weg: hun werk deed de machine.
Een vrouw kon 't mannen-daggeld half verdienen
en er moest brood zijn thuis voor grage monden.”

En nu gelukkig de arbeidsvoorwaarden voor velen verbeterd zijn, nu proclameert men voor de vrouw uit den middenstand (want over haar gaat het voornamelijk) den plicht, om buitenshuis werk te zoeken! Niet, wijl er anders in haar huis gebrek geleden wordt, maar opdat, door haar arbeid buitenshuis, door hetgeen zij op deze manier verdient, haar aandeel in het onderhoud van het gezin even groot zal zijn als het aandeel van den man (ik cursiveer).

Met andere woorden: wanneer de man drie-duizend gulden verdient, moet de vrouw door haar werk evenveel inbrengen, anders verstaat ze haar plicht niet.

Het is duidelijk, dat bij een dergelijke redeneering in 't geheel niet wordt gerekend met de zeer verschillende taak van man en vrouw. Men vraagt alleen naar wat beiden inbrengen.

Als een man op die manier redeneerde, zou de geheele vrouwenwereld hem te lijf gaan.

„Ons werk in huis dan, beteekent dat niets? Zou je anders daarvoor geen betaalde hulp moeten nemen? En denk je, dat zou iemand er zin in zou hebben, altijd maar te rekenen en te passen en te meten om te maken, dat de eindigen mekaar ontmoeten? Om, als 't kan, een beetje over te sparen voor later, voor moeilijke tijden, voor de studie der kinderen? Omdat het je eigen gezin geldt, doe je dat met plezier, maar als het voor vreemden is, pas je er natuurlijk voor!”

Met deze en dergelijke argumenten zou men zijn meening, dat een vrouw, die haar huishouden goed beheert, toch altijd blijft staan beneden het peil van den man, die het geld verdient, bestrijden. En terecht.

Maar er is nog een andere kant aan deze kwestie. Een maatschappelijke. En het bevremdt mij altijd, dat vrouwen, die strijden voor de gelijkheid van man en vrouw, zoo gemakkelijk voor dezen kant de oogen sluiten en niet begrijpen, welk een on-maatschappelijke houding ze eigenlijk innemen.

„Als ik werk, wordt het salaris van mijn man verminderd en daarom dank ik er feestelijk voor”, zei iemand tegen de schrijfster van genoemd artikel.

Zij vindt dat echter geen geldend argument. „Als door vermindering van het salaris der mannen de vrouwen geen gelegenheid zijn werk te vinden, dan zouden we alvast een beter eerlijker regeling van plichten krijgen”, vindt zij.

Ik voor mij acht het al moeilijk genoeg, dat zooveel jonge mannen geen betrekking kunnen krijgen, wijl de plaats, die zij zouden kunnen innemen, door jonge, ongetrouwde vrouwen wordt bezet. Het zou niet eerlijk zijn, die jonge vrouwen in 't algemeen daarvan een verwijt te maken, al moet iedere poging om voor de vrouw een eigen en geëigend terrein van werkzaamheid te scheppen, worden toegejuicht.

Maar laat men toch althans niet beginnen, de maatschappelijke moeilijkheden nog te vergrooten, door voor de gehuwde vrouw in het algemeen den plicht tot maatschappelijke arbeid te proclameeren. Voor haar is er ander, even gewichtig werk.

Hierover een volgenden keer. Alleen voeg ik er duidelijkheidshalve even bij, dat ik hier spreek over den regel. En niet over de uitzonderingen: kinderlooze vrouwen: vrouwen met bijzondere gaven voor een bepaald werk: vrouwen, die arbeid verrichten, welke niet door een man gedaan kan worden.

J. M. W.—W.

**Daar wordt gewerkt
maar hier niet minder**

... om edele tarwe te verwerken tot delicatessen; om vruchten-drops aan fruit gelijk te maken.

VAN MELLE
BRESKENS (HOLLAND)

HET CONFLICT

DOOR

L. LOOR—GOEDHART

5)

Zij lag dien nacht zoo stil mogelijk in bed, bang. Ernst wakker te maken, die al eenige dagen met influenza te bed lag en zijn rust zoo noodig had — bang ook voor haar baby, die aan de andere zijde in zijn ledikante naast haar sliep. Maar het kostte moeite — liever was zij opgestaan, had zij heen en weer geloopt, had zij haar handen voor de oogen geslagen en geweend aan het Vaderhart Gods — Zij voelde zich zoo bezwaard, zoo verward — Had zij zich dan zoo vergist in Tjalling? was hij een gewoon wereldmens met wereldsche begeerten, wereldsche verlangens, vergankelijke emoties? Het kon toch niet — Haar hart, zoo in opstand tegen hem eerst, beleedigd, gekrenkt, ging toch weer naar hem uit, verontschuldigde hem — hij was nog zoo jong en hij was zoo alleen, zulk een eenzaam man — en — het was toch eerlijk van hem, dat hij zijn zonde beled — kon zij Ernst maar om raad vragen — maar dat kon niet, neen, dat kon niet — het zou hem bezwaren, een last voor hem zijn, het verkeerd-begrijpen van Tjalling zou hem tot ergernis

zijn, hem méér nog dan haar — omdat zij zijn oogappel was, zijn eigen vrouw — Neen, dat kon niet — zij moest het doorworstelen met den Heer — niet anders was de weg —

Dus bleef zij onbeweeglijk liggen en staarde in het duister en vouwde haar handen — de vingers knepen ineem, dat ze kraakten — haar hoofd brandde van zorg — het conflict — het conflict —

Toen kwam Tjalling zijn zieken vriend bezoeken, op een Zondagnamiddag. Ernst was voor het eerst op. Zus was stil, niet opgewekt als anders — de blijde atmosfeer was er niet, als anders. Was het zijn schuld? vroeg hij zich af. Dat hinderde hem. Hij werd ook stil en teruggetrokken. Liep zonder woorden naast haar en de kinderen naar de avondkerk. „Tjalling”, zei ze en ze keek naar het lantaarnlicht, dat blonk in het donkere water van de gracht, „je begrijpt het niet goed — je hebt mij verkeerd begrepen — ik had niet gedacht, dat we er ooit nog over zouden moeten praten, maar je dwingt mij ertoe — heb je er wel aan gedacht, dat jouw zelfbeschuldiging voor mij een aanklacht zou kunnen zijn? ongemotiveerd, niet verdiend.....”

Hij bewoog zijn hand heen en weer: „praat er niet over!” beteekende het. Maar zij ging voort: „Neen, niet verdiend — ik wil mij niet vrijpleiten — wat je misschien zoo toelijkt.....” Het klonk bitter, omdat het zoo'n teleurstelling voor haar was. — „Maar —

eerlijk — ik hou van je als moeder — goed begrepen?”

Hij streek zich over 't voorhoofd. — Ja, hij wist het immers wel, het was maar een wegschuiven van hem geweest, een wegschuiven van het zondig verrassende, dat over hem gekomen was — en zij moest deelen de schuld, dat was hem gemakkelijker te dragen geweest — het verlichtte het drukkende in hem — en toch weer niet, omdat het hem bleek, dat zijn liefde voor haar veel van zelfzucht in zich droeg.

***

's Avonds — Ernst lag reeds in bed, omdat hij nog niet geheel beter was — stond Zus in haar onderjurk voor de waschtafel, maakte 't haar los, begon het te borstelen. Hij keek naar haar, zooals ze daar stond in haar kort onderjurkje, met het golvend haar los over schouders en rug, nog net een meisje, zijn eigen, kleine meisje.....

(Wordt vervolgd.)

Zomersproeten verdwijnen spoedig door een pot **Sprutol**. Bij alle Drogisten.

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Hoedenmode

De 2de hoed, die voor raffiawerk geschikt is, is als volgt:

Het model heeft een cloche-randje, dat vóór 4½ c.M., op zijde 6 c.M. en achter 2 c.M. breed is; het patroon kan hiervoor in een lengte-helft getekend worden (zie fig. 1).

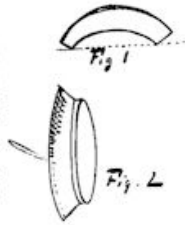
Van dubbel tarlatan knippen we het patroon na en zetten het gazen randje aan een staandertje (gelaitonneerd reepje gaas op hoofdwijde). Voor dit hoedje nemen we 2 tinten raffia, b.v. naturel en rood. Het tarlatan-vormpje moet aan den bovenkant nu geheel bewerkt worden met naturel-raffia. We beginnen langs den omvang met steken van 1½ c.M. lang, vlak naast elkaar te plaatsen, zoodat er niets meer van 't gaas te zien blijft. Na den eersten omvang met steken gaan we een 2^{den} maken; de steken van de 2de rondte komen even tusschen die van de vorige, zoodat het raffia geheel aansluit (zie fig. II). Zoo wordt het heele randje bewerkt. De binnenpas van het randje komt van rood, grof ripslint, 't z.g. crocraïn. Dit lint rekken we aan één kant, met behulp van stoom, uit, zoo, dat het glad tegen het vormpje kan komen. Rekt het lint niet voldoende, dan stikken we er op gelijke afstanden (naar de entree toe) kleine plooitjes in. Langs den omvang wordt het lint met kleine, onzichtbare steekjes aan het randje genaaid en daarna glad naar de entree afgetrokken.

De bol wordt van raffia gehaakt en wel in kleine rondjes. We zetten hiervoor een 5 losse steken op en maken deze tot een ring dicht. Hierin komen nu stokjes gehaakt tot het ringetje geheel gevuld is. Het haken mag niet te los gebeuren, daar de bol anders te slap wordt. Deze rondjes worden van naturel raffia gemaakt. Hierom komt van rood raffia op ieder stokje een vasten tot afwerking. Heel de bol komt dan van deze rondjes, welke aan elkaar gezet wordt. Om goed model in den bol te krijgen, doen we dit tijdelijk over een anderen bol en stoomen hem daarna goed in het model.

Is de bol droog, dan plaatsen we hem over het staandertje. Als garnering komt er een rood met naturel ripslintje om, dat rechts eenvoudig vastgeknoopt wordt.

Van het randje is à 30 cent een patroon verkrijgbaar.
Joh. Camphuisstraat 55, Den Haag.

J. ZWARTS.

Onze Kleding

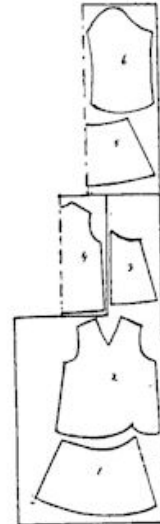
V. 180. MOUSELINE JURK VOOR DEN LEEFTIJD VAN DERTIEN JAAR.

Gerekend op een halve bovenwijdte v. 44 c.M.; een halve heupwijdte v. 50 c.M. en een lengte van 92 c.M., hebben we 2¾ M. mousetine noodig van 80 c.M. breedte. Het kraagje maken we van effen, de jurk van gebloemde stof. Op bijgaand knipoverzicht zien we eerst op de opgelegde stof: fig. 1: de rechtervoorbaan; fig. 2: het voorpand; fig. 3: de linkervoorbaan; de stof, die naast laatstgenoemd deel overblijft wordt dubbel gevouwen. Hierop zien we fig. 4: het rugpand; nu wordt de stof dubbel gevouwen; hierop zien we dan fig. 5: de achterbaan; fig. 6: de mouw. Normaalpatronen op bovengenoemden leeftijd à f 0.70 fr. p. p.

Voor andere maten is de prijs f 0.15 meer.

Broek op Langendijk 424.

Aankond by V. 180

GEZ. BALDER.

Alle zorgen aan den kant,
Want de Klokzeep is 't land,
't Is het beste wat men ziet,
Nummer één op zeepgebied,
't Loflied aangeheven:
Lang zal „Klokzeep“ leven.

(Adv.)

HET CONFLICT

DOOR

L. LOOR—GOEDHART

6)

„Liefste“, zei ze opeens — ze legde den borstel neer, vlocht vlug 't haar, kwam op den rand van zijn bed zitten. — „Ik moet je iets zeggen.“ En ze vertelde. Het viel haar niet gemakkelijk — zij had immers Tjalling aan te klagen en te verdedigen beide. Hij lag haar, toen ze zweeg, eenige oogenblikken aan te kijken. — Ze zag, dat hij zeer bleek was. Toen zei hij kortaf: „Je bent nog een kind — en je zal altijd een kind blijven, tot je ouderdom toe, naar het schijnt — morgen zullen we er verder over praten.“

Zij, verwonderd, getroffen, gehoorzaamde. En wederom lag zij uren onbeweeglijk te peinzen — keerde de dingen om en om, bekeek ze van alle kanten. Een kind! dat kon aan den ééne kant lof zijn, maar Ernst had het niet met teederheid gezegd, zoo kortaf, eenigszins met misnoegen. Had zij hem verdriet gedaan? Hem, haar man, haar eenigste, liefste, het beste deel van haarzelf? Of — zou ook hij, zelfs hij, haar beschuldigen? Van onvoorzichtigheid niet alleen, zooals ze nu zelf deed — van te onverstendig, ongebonden vertrouwen niet alleen, zooals ze nu zelf deed — maar van zelfzucht, van vrouwelijke ijdelheid, zooals Tjalling scheen te willen doen. — Maar dat kon niet. Ernst kende haar — hij kende haar door en door — hij was haar man en haar vader — beide. En Tjalling.....? Met een gevoel, of er iets in haar gebroken was ten opzichte van hem, dacht ze aan hem. Hoe had hij zoo grof, zoo beleedigend kunnen doen? Neen, hoe had het zóó met hem kunnen zijn? Want

eerlijk was hij, aandoenlijk eerlijk — hij legde zonder terughouding ook het donkere van zijn ziel voor haar neer. Hij had het ook kunnen verzwijgen en zich edel, hoog kunnen voordoen. Maar dan zou zij het toch gemerkt hebben — zeker zou zij het gemerkt hebben — zij voelde zoo sterk de bewegingen der zielen aan.

Naast haar sliep haar man — hij ademde rustig. Rechtvaardig was hij en wijs en hij ging een zekeren weg. Ging ook zij maar zulk een zekeren weg, zoo recht op het doel af — zoo recht toe op haar Heere. Zij ging langs omwegen. Ja, langs omwegen, anders zou ze zich nu niet zoo troosteloos alleen voelen in den donkeren nacht. Zij keek de duisternis van de kamer in, niet te doorboren zwartheid. Wat zou ze zich nu graag naar haar man willen toewenden, zijn hoofd laten rusten op haar arm, dicht bij hem willen wezen.

Bleek was hij geweest, erg bleek daarstraks. Trok hij het zich zóó aan? Was hij geschrokken? Om Tjalling? Of om haar? Nu deed haar hart pijn om zijnentwil, om Ernst. Het werd een nacht vol warige gedachten, vol zieleSMART, vol vragen zonder antwoord. Maar God gaf de rust, waarom zij bad, de rust voor dezen ééne nacht. „Heere“, fluisterde ze, „Gij weet toch alles beter dan ik — ik dacht, dat ik het goede wilde doen, maar er kwam kwaad uit voort — „het goede, dat ik wil, doe ik niet — het kwade, dat ik niet wil, o, niet wil, dat doe ik“, al zie ik het nog niet zoo duidelijk. Maar Gij ziet het met Uw heilige oogen — ruk het uit, Heere, o, heilig mij — opdat ik U welgevallig worde — en ontwar Gij deze verwarde draden — laten ze medewerken ten goede, voor Ernst, voor mij, voor Tjalling ook — ja, ook voor hem.“

Toen begonnen haar tranen te vloeien, ze druppelden warm langs haar slapen, dropen in haar haar, op het kussen. Zij vloeden zachtens neer, zij verlicht-

ten haar. En zij boog zich voorzichtig naar haar man toe — legde o zoo zacht en teeder haar hand op zijn haar. Hij sliep.

Den volgenden dag na 't ontbijt — de kinderen naar school, de baby in zijn box — vroeg hij haar, of ze op zijn studeerkamer kwam. En toen wilde hij opnieuw hooren, hoe het geweest was en wat Tjalling gezegd had. Van haar hoefde hij niets te weten — hij kende haar immers. Maar zij spaarde toch zichzelf niet — zij was toch stellig haar eigen weg gegaan, meenende, dat het Gods weg was — „de zonde kleeft mij aan zonder dat ik het merk“, zei ze hulpeloos. „Ja, lieveling“, zei hij — hij wist, dat ze rein was van bedoelelen, zoover men een mensch „rein“ kan noemen — „zoo is het, gelukkig, dat je 't ziet“. „Je hebt het moeilijk voor jezelf gemaakt met je impulsieve neigingen — en — juist Tjalling! juist hem! Ik heb medelijden met den armen kerel.....“

Doorzitten bij Wielrijden

Zonnebrand, Smelten en Stukloopen van Huid en Voeten, verzacht en geneest men met

PUIROL

Doos 30-60-90 ct. Tube 80 ct.
Bij Apoth. en Droogisten

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

KIND, KLEEREN EN KLEUREN.

IN een beschrijving van een geborduurd kinderjurkje trof me de volgende opmerking: „men moet de kleuren kiezen in overeenstemming met het uiterlijk, maar ook met het karakter van het kind”.

Zouden er wel heel veel moeders zijn, die bij de keuze van kleeren voor hun kinderen aan deze waarheid denken?

Laten we ons niet, bij het kiezen van snit en kleur, leiden door wat we zelf mooi vinden? Door wat naar onze meening het kind snoezig zal staan.

't Is best mogelijk, 't is zelfs heel waarschijnlijk, dat ook onze volwassen kennissen vinden: „o, wat een schattige jurk! Wat een doddig pakje!” En dat het kind-zelf er zich ongelukkig in voelt.

„Maar een kind heeft nog geen gevormden smaak. We kunnen ons dus niet laten leiden door wat ze zelf mooi vinden!” werpt ge tegen.

Er schuilt in die opmerking waarheid. Alleen maar: we behoeven daarom nog niet de kinderen te verplichten dat te dragen, waarvan we, met een beetje nadenken, hadden kunnen weten, dat ze het niet mooi zouden vinden. Of misschien nog wel mooi, maar — voor een ander kind.

Wij, als volwassenen, zijn toch ook niet allen eender, wat onze smaak betreft. Ik bedoel nu minder onze smaak voor kleuren en vormen, dan wel onze genegenheid voor het gewone, stemmige, of onzen hang naar het ongewone, in 't oog loopende.

„Ik vond het als kind vreeselijk, iets te moeten dragen, dat een beetje afweek. Een beetje anders was dan een ander het had. En eigenlijk vind ik het nog naar om in 't oog te loopen”, bekende een moeder.

Terwijl één van haar kinderen vond: „ik heb juist graag wat een ander niet heeft”.

't Kan ook net andersom zijn: dat je, als moeder, het leuk vindt, je kind modern en volgens de nieuwste snufjes te kleeden ('t kan daarom nog wel eenvoudig zijn) terwijl je omgeving daaraan niet meedoet. En dat het kind-zelf niet trotsch denkt: „ik zie er toch fijner uit dan m'n kameraadjes”, doch in zijn hart heimelijk hunkert ook een manchester broek en grijzen kiel of een „gewone” jurk aan te mogen hebben.

Komen zulke kinderen in een andere omgeving, waar de kleine jongens wel vuurroode broeken dragen en de meisjes er zomers wel leuk uitzien met wat wij boerinejurkjes noemen — dan vinden ze het ook wel weer prettig, zelf zoo gekleed te gaan. Want dan zijn ze juist met die kleeren weer aan de anderen gelijk.

Omgekeerd kan ook het kind van een in haar kleedingkeus stemmige moeder een groote voorliefde hebben voor het bonte, het sprekende, het kleurige. Waarom zouden we het die vreugd niet gunnen? Eigen stemmigheid zal wel van uitersten terug houden.

Ik heb het hier niet over het, op zichzelf ook heel moeilijke, vraagstuk van oud-nieuwe kleeren: van opgeknapte afdragertjes. Ook

inzake de kleeding kunnen niet alle moeders zoals ze wel willen en zoals hun kinderen graag zouden willen. Op zichzelf is dat niet eenerg. Het is wel goed, als we reeds in onze jeugd leeren, onze verlangens te beperken. Toch kan ook bij het opknappen wel een beetje gerekend worden met het karakter van het kind. Het al te saai goed kan worden opgevroot door een steekje, een fleurig strikje. Moeilijker wordt het, wanneer stof, die eigenlijk alleen maar voor volwassenen deugt, toch moet worden gebruikt voor kindergoed.

Doch, nog eens, daarover had ik het nu eigenlijk niet. Ik wilde alleen maar even onderstrepen wat de schrijfster van bedoeld mode-artikeltje kort en krachtig formuleerde, gelijk ik in het begin aanhaalde: „men moet de kleuren ook kiezen in overeenstemming met het karakter van het kind”. Terwijl ze er ter verduidelijking nog bijvoegde: „een schuchter meisje voelt zich nog meer verlegen, als ze zich met bonte kleuren vertoonen moet, terwijl een vrijmoedig kind daarvan niet den minsten last ondervindt.

Misschien zijn er onder de kinderen van mijn lezeressen ook wel van die schuchteren ('t kunnen ook heel best jongens zijn) die we door nadenken bij 't kiezen van hun kleertjes echt verdriet kunnen besparen. Kinderverdriet, ja! Maar onderzoek eens bij uw kennissen, hoevelen er nog de heugenis kunnen opdiepen aan een jurk of een ander kleedingstuk, dat ze wel dragen moesten, en dat ze toch vreeselijk vonden. Het zullen er niet zoo weinigen zijn.

J. M. W.—W.

National Mixed

Iedere eeuw bracht nieuwe uitvindingen. De onze gaf een vervolmaking der techniek, welke ons in staat stelde de National Mixed te fabriceren, lager in prijs, hooger in kwaliteit, lichter in gewicht, dan de tot nu toe gebrachte biscuits en wafels. Zoals Zeeland in De Gouden Eeuw de roem der zeeën voortbracht en daardoor aan de splits stond, zoo staat het thans door de National Mixed aan de splits.

VAN MELLE

Zoo stipt de „klok” haar uren slaat
En het thuis zonder „klok” niet gaat,
Heeft ied're huisvrouw, dat staat vast,
Een voorraad „Klokzeep” in de kast.

(Adv.)

HET CONFLICT

DOOR

L. LOOR—GOEDHART

7)

Tjalling genoot opnieuw van hun huiselijken kring. Hij kon tijden met de baby op zijn knie zitten, dat kleine figuurtje tegen hem aan, de zachte haartjes kriebelend tegen zijn kin. De kleine voelde zich op zijn gemak bij „Omke”. Hij drukte zijn neusje tegen Omkes gezicht voor een kusje — en Omke voelde zich niet alléén meer. Wel had hij nog moeite met zichzelf. Als hij zijn avondwandelingen maakte en zijn verlangen ging uit naar het warm milieu, dan richtte hij zijn schreden toch vaak niet daarheen — „de eenzaamheid is vanavond beter voor mij”, zei hij zacht tot God — want God begreep hem. Hij kende hem volkomen, dat was zulk een rustig gevoel. En als hij ging, dan ging hij met God. Dat was veilig.

Zus voelde zijn strijd — zij zag zijn overwinning en bewondering vervulde haar — voor iemand, die minder strijd had, was de overwinning gemakkelijker, maar voor hem met zijn warm hart, zijn vurig temperament,

was overwinnen het werk van God, van Hem alleen — he kon niet anders.

Zij nam hem weer geheel op in haar moederlijke zorg, maar teederder nog dan tevoren — ze ontzag hem, nam uit den weg wat hem in de verte maar hinderen kon.

***

En toch bleef daar het conflict. Hij was steeds bezig met zichzelf in stilte. Het hinderde zijn moeder. Zij deed alles, wat ze kon, om zijn leven gemakkelijk te maken. Zij omringde hem steeds met haar zorgen, maar hij merkte het niet op. Hij was afgetrokken, antwoordde haar soms niet eens, ging maar stil zijn gang, zat uren alleen op zijn kamer.

Op een avond brak ze opeens uit: „Tjalling — wat hindert je toch? Je bent teveel met jezelf bezig — dat is niet goed. Ga toch wat meer met andere menschen om, ga wat uit — of — ik wou, dat je een meisje zocht (dat „zocht” irriteerde hem bijzonder) — een meisje, in wie je op kon gaan — je ziet er uit als een oude man, kind!”

Tjalling schudde het hoofd. Mem begreep hem niet! Uitgaan? Al reisde hij naar het andere eind van de wereld, nam hij zijn hart niet mee? Nam hij zijn zonde niet mee? Mem ging te licht over de dingen heen —

zij begreep hem niet!

En naar boven trok hij, naar zijn kamer.

Zijn oude moeder dook ineen — zij begreep hen niet! hem! den eenige, dien ze nog bij zich had — alle andere kinderen waren uit huis, getrouwd — en die beiden — weg — overleden. In tranen brak ze uit — die twee had God van haar weggenomen — en juist die zouden haar hebben kunnen troosten in haar eenzaamheid — en de eenige, haar Tjalling, liet haar alleen staan. Of — was het haar schuld? — Had zij niet al die jaren voortdurend gewerkt, gezorgd voor het uiterlijk welzijn van haar kinderen, alles had ze aan hen opgeofferd, haar krachten, haar rust, haar genoegens. — Sprak zoo een moeder? Was niet offeren juist voor een moeder het leven, blijdschap? Ja, het was haar tot blijdschap geweest en — dank geerde zij niet — het eenige, wat ze begeerde, was — de liefde van haar jongen — en die onthield hij haar.

Zij begreep hem niet.....! (Wordt vervolgd.)

Zomersproeten verdwijnen spoedig door een pot **Sprutol**. Bij alle Drogisten.

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Onze Kleding

V 181. DAMESJAPON VAN WOLLEN STOF.

Gerekend op een halve bovenwijdte van 50 cM. en een lengte van 1.14 M., hebben we voor deze japon slechts 2.10 M. stof noodig van 1.30 M. breedte.

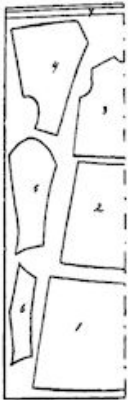
De rok heeft van voren eenige plooiën; op zij en achter is 't model eenigszins „klokkend”.

Voor 't vest en den kraag nemen we crêpe-de-chine. We maken beide deelen van dubbele stof. Hiervoor is 40 c.M. voldoende. Voorpand en mouwen worden omgeboord met tres of met een vies zijde.

Op nevensgaand knipoverzicht is

- fig. 1: de voorbaan;
- fig. 2: de achterbaan;
- fig. 3: het ruggand;
- fig. 4: het voorpand;
- fig. 5: de bovenmouw;
- fig. 6: de ondermouw;
- fig. 7: de ceintuur.

Normaalpatronen à f 1 franco per post. Geef, bij bestelling, s.v.p. even op: de gewenschte bovenwijdte, heupwijdte, lengte en mouwlengte.

Beeld bij 181

V 181

BOTERKUSSENTJES volgens een oud Zeeuwsch recept.

De bereiding van onze Boterkussentjes is van méér afhankelijk, dan alleen van superieure ingrediënten. Een overgrote rol in het productie-proces speelt hierbij de juiste verhouding, waarin de grondstoffen worden toegevoegd, alsmede de juiste temperatuur, waaronder de samenstelling wordt gekookt.

VAN MELLE'S
ZEEUWSCH
BOTERKUSSENTJES

V 183. MEISJESJURK VOOR DEN LEEFTIJD VAN 12 JAAR.

Gerekend op een lengte van 90 cM. en een halve bovenwijdte van 43 cM., hebben we hiervoor 2.10 M. stof noodig van 80 cM. à 1 M. breedte.

't Meest aan te bevelen achten wij wollen mousseline of crêpe-de-chine.

Bij een stofbreedte van 1 M. kunnen de rokbanen precies uit de breedte geknipt worden.

Is de stof echter 80 of 90 cM. breed, dan zullen er op zij van de banen punten aangezet moeten worden.

V 183

Beeld bij 183

Op de teekening zien we onder:

- fig. 1 en 2: de voor- en achterbaan;
- fig. 3 en 4: het voor- en ruggand.

Deze jurk heeft aangeknipte mouwen. Wie liever lange ingezette mouwen heeft, geve dit bij de bestelling op.

Met aangeknipte mouwen is de prijs f 0.60; met ingezette f 0.70. Voor andere maten dan de hierboven genoemde is de prijs f 0.15 meer.

Van 5 Aug. a.s. tot 24 Aug. d.a.v. zijn wij afwezig. Dan zijn geen patronen verkrijgbaar. Dames, die bestellingen hebben, gelieven het spoedig te doen.

Broek op Langendijk 424.

GEZ. BALDER.

U gaat in dezen tijd op Reis.

De treinen zijn overvol. De lucht in de coupé's is niet al te frisch. Laat Uw stemming daardoor niet bedorven worden. Neem een flesch "4711" mee. "4711" koelt af, verfrist, schenkt nieuwe kracht en bewaart U gedurende den rit voor vermoeidheid en elk onaangenaam gevoel.

4711 Eau de Cologne

"4711" Eau de Cologne-Zeep - "4711" Mat-Crème en Cold Cream

Er zijn er, die den waschdag Steeds noemen een verdriet. Maar die zoo spreken kennen wis 't Gebruik van „Klokzeep" niet.

(Adv.)

VOOR ONZE VROUWEI

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Hand- werken

HAAKWERK.

(Kastranden.)

Mej. H. te B. verzoekt ons om een patroon voor een kastrand.

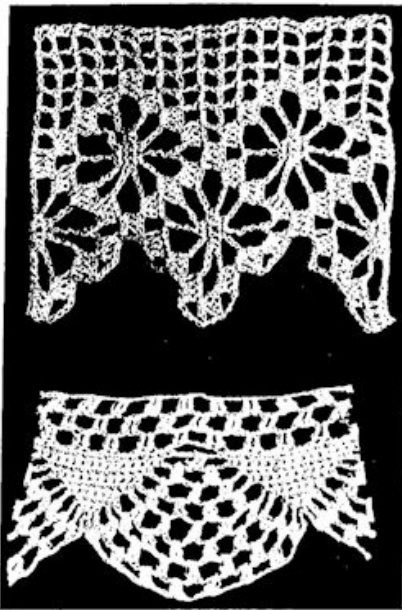
Op bijgaande foto vindt onze geachte lezeres twee verschillende gehaakte patronen.

De bovenste wordt in de breedte, de onderste in de lengte gehaakt.

Het zal wel geen bezwaar opleveren van de foto het haakwerk af te zien.

A. BALDER.

Broek o. Langend. 424.

Onze Kleding

V 182. ZIJDEN DAMESJAPON.

Benodigd 3 M. stof van 1 M. breedte; $\frac{1}{2}$ M. garneering; $\frac{1}{2}$ M. satinet.

De rok bestaat uit twee klokkende volants. De onderste volant zetten we aan een rokje van satinet of voering.

Bij een effen japon nemen we voor den jabot en de halsbies gebloemde zijde; omgekeerd garneeren we gebloemde stof met effen zijde.

Den jabot laten we langs den buitenkant ajouren. Doen we dit liever niet, dan maken we den jabot van dubbele stof.

Voor den binnenkant gebruiken we dan de zijde van de japon. Naast de volants blijft wel een deel over, dat we hiervoor kunnen gebruiken. Komt hierin een naad, dit vormt geen bezwaar, als we maar zorgen, dat deze niet zichtbaar is in een teruggeslagen plooi van den jabot.

De halsbies wordt schuin geknipt. Wie den hals liever niet te laag wil maken, kan in de japon links een split maken.

Hier volgt de verklaring van het knipoverzicht:

fig. 1 en 2: voor- en ruggand;

fig. 3 en 4: onder- en bovenmouw;

fig. 5 en 6 vormen samen de bovenste volant;

fig. 7 en 8 zijn samen de onderste volant;

fig. 9 is de ceintuur. Deze lengte is niet voldoende, er blijft evenwel naast fig. 5 wel een deel stof over om aan te zetten.

Aan één volant moet een kleine punt worden aangezet.

Normaalpatronen à f 1.— franco per post.

We ontvangen gaarne de maten als bij afbeelding 181 zijn gevraagd. De bovengenoemde stofopgaven werden berekend naar een halve bovenwijdte van 52 cM.: voor de japonlengte namen we 1.12 M.

V. 184. JONGENSPAK VOOR DEN LEEFTIJD VAN VIJF JAAR.

Hiervoor kunnen we zowel katoenen als wollen stof nemen.

Bij een breedte van 80 cM. is $\frac{2}{4}$ M. voldoende.

Deze opgave baseeren we op de volgende maten:

Halve bovenwijdte 38 cM.,

halve heupwijdte 39 cM.;

lengte van de blouse 55 cM.,

zijlengte van de broek 39

cM. Op bijgaand knipover-

zicht is:

fig. 1: het voorpand;

fig. 2: de ondermouw;

fig. 3: de kraag;

fig. 4: het ruggand;

fig. 5: de bovenmouw; fig. 6: de achterkant;

fig. 7: de voorzijde van de broek;

fig. 8: de onderkraag; fig. 9 en 10: het front.

Bij katoen maken we dit voor de stevigheid van dubbele stof.

Als de stof 70 cM. breed is, dan hebben we de mouwlengte meer nodig.

Wie liever inplaats van boven- en ondermouw een model heeft met eenige plooitjes, geve dit bij bestelling op. Normaalpatronen à f 0.60 franco per post. Voor een anderen leeftijd f 0.15 extra.

Broek op Langendijk 424.

Bekend bij 184

MEDICIJN.

Mijn vrouwtje zat altijd zoo droevig ter neer, Als de waschdag haar kracht had gefnuikt, Maar 't is weer de vroolijke vrouw van weleer, Sedert zij de „Klokzeep“ gebruikt.

(Adv.)

Hoedenmode

Wij geven nu een hoed, welke zeer geschikt is om als reishoed of regenhoed te dragen. De hoed is gemaakt van peau de pêche met leer.

Het randje van den hoed bestaat uit een vóór- en achterhelft; het voorrandje heeft een breedte van 5 c.M. op zijde en vóór 4 c.M. De achterklep is achter 2 c.M. en op zijde $6\frac{1}{2}$ c.M.; van beiden kan een patroon geteekend worden.

Voor het randje heeft men kleermakerslinnen genomen. Het patroon wordt nu nageknippt van linnen en twee maal van stof. Het linnen wordt tusschen de 2 stoflagen geregen en op de machine stikt men de vóór- en achterhelft van 't randje door; de stiksels een $\frac{1}{2}$ c.M. van elkaar af.

Den omvang van den rand boordt men daarna af met een biesje leer, dat een bijpassende tint vormt bij de stof.

De bol bestaat uit 6 deelen: 2 lengte biause over den bol loopend, hieraan komen 2 biause, waarvan het model zoo rond loopt, dat er aan beide zijden van den bol een cirkel overblijft; deze worden nu van stof en linnen geknipt. De biause worden ook van stof en linnen nageknippt. De linnen- en stoffen bol worden afzonderlijk in elkaar gestikt.

De peau-de-pêche-cirkels worden afgeboord met een reepje leer en op deze cirkels komen (2 c.M. van elkaar af) in 't rond nog eenige biesjes leer.

De linnen- en stoffen bol worden nu met een inslag op 't randje genaaid.

Aan de achterklep van 't randje komt aan iederen kant een breede reep stof, welke gevoerd wordt met leer. Deze einden zijn zóó lang, dat zij onder den hals met een drukknop kunnen dichtgemaakt worden. Heeft men geen stormband noodig, dan kan men ze midden op de cirkels vastknopen.

Van dezen hoed is à f 0.50 een patroon verkrijgbaar, s.v.p. met opgave van de entree-maat.

Joh. Camphuystraat 55,
Den Haag.

JEANNE ZWARTS.

Bekend bij 184

V 184

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Voor de Vacantie

TOEN we in Mei dag aan dag zonneshijn hadden, konden we ons wellicht overgeven aan de illusie, dat de vakantie enkel dagen zou geven, waarop we zonder stoornis van het buiten-zijn konden genieten. De eerste Juni-week bracht ons echter de grilligheid van ons Hollandsch klimaat opnieuw in herinnering, al hadden we daarbij reden te over ons over den regen te verheugen.

Het lijkt me dan ook geen overbodig werk om eenigen tijd vóór de vakantie nog eens weer titels van boeken te geven, die ook voor onze jeugd geschikt zijn.

De firma J. B. van Goor en Zonen zond ons reeds eenigen tijd geleden enkele deeltjes van haar bibliotheek voor jongens en meisjes, serie „Na schooltijd“.

Hier volgen de titels: *In mist en storm*, door G. J. Visscher. Leef-tijd 10—14 jaar. Een heel geschikt boek, dat ijver, goede trouw en durf verheerlijkt, en ons allerlei leert over het leven van een paar jongens in een veerhuis aan de Maas. Vooral interessant voor stads-jongens, die misschien een beetje op de „boertjes“ neerzien.

Zonsverduistering, door Marie Weyland. Leeftijd 10—14 jaar. Eveneens een goed boek, hoewel ik af en toe wel eens paedagogische bezwaren heb, b.v. tegen de guitenstreken der jongens en tegen de manier, waarop de held z'n oom behandelt. Het is wenschelijk, dat ook de ouders dit boek lezen en over een en ander even praten met hun kinderen, aan wie ze het in handen geven. Overigens staat er ook veel goeds in.

Annie's duiveltje, door Cor van Ossenbruggen. 11—13 jaar. Meer bestemd voor meisjes, doch voor haar dan ook heel geschikt. Annie is niet het eenige meisje, dat een dergelijk duiveltje te bekampen krijgt. En de vader van Annie is wel heel verstandig.

Een gelukkig jaar, door Clemence Bauer en K. Breebaart. 10—14 jaar. Lizi, de heldin van dit verhaal, heeft het door allerlei huiselijke omstandigheden lang niet gemakkelijk in het jaar, waarover dit boek spreekt. En toch heeft ze gelijk, als ze het aan 't eind een gelukkig jaar noemt. De jonge lezeressen (want ook dit is een meisjesboek) kunnen er uit leeren, dat uiterlijke omstandigheden niet beslissen over ons geluk, al is het er ook niet geheel onafhankelijk van.

In en om de Kijk over, door P. A. ter Haar, 8—12 jaar, is meer een gewoon boek, doordat het de lotgevallen geeft van de jeugdige leden van een gezin en hun vrienden, doch verder niet veel aan karaktertekening of karakterontwikkeling doet. Het is geen verkeerde lectuur, doch de eerst-genoemde nummers staan hooger.

Verder verschijnt bij deze zelfde firma een andere reeks, „De nieuwe Serie“ genoemd, waarin lectuur gegeven wordt voor kinderen

van 8—10 jaar. Hiervan ontvingen we twee meisjesboeken: „Stien en haar buurtjes“, door Dien Brinkgreve, en „Toen 't vakantie was“, door Anna Sutorius. In beide verhalen zit een goede strekking, en ook de alle-daagsche gebeurtenissen zijn prettig verteld.

Dat de firma Van Goor van geen stilstand wil weten, blijkt wel hieruit, dat onderwijl in de serie „Na schooltijd“ weer nieuwe deelen verschijnen.

Ik noem hiervan „Het Zeerooversjongetje“, door M. van Zeggelen, welk boek in vierden druk verscheen. Wie het nog niet weet kan reeds hieruit wel enigszins opmaken, dat Mevr. Van Zeggelens kunst (want haar kinderboeken zijn kunst) staat boven het peil der middelmatigen. Dit verhaal is bijzonder geschikt ook voor onze kinderen, omdat we erin zien de zegenrijke werking van het Zendingswerk. Jammer is het wel, dat we die werking vooral zien op het maatschappelijk terrein, en dat, wanneer de kinderen een dienst in het Zendingskerkje bijwonen, de zendeling dan juist niet vertelt uit het „Grootte Boek“, doch een overlevering ten beste geeft. En het slot geeft wel het uitzicht, dat Bo ziekenoppasser zal worden, maar dat hij christen wordt lezen we niet. Geeft dit verhaal dus niet alles, wat we zouden wenschen, wát het geeft is naar inhoud en vorm zeer goed.

J. M. W.—W.

Onze Kleding

V 185. JAPON VAN WOLLEN STOF.

Als de stof 1.30 M. breed is, hebben

we voor deze japon slechts 2.35 M. nodig. Dit is, als we rekenen dat de rok links ook nog vier plooiën heeft, al heel weinig. Een extra voordeelig model dus! Er is echter één voorwaarde aan verbonden: we moeten stof hebben, die we in beide richtingen kunnen knippen. Traver of popeline zijn zeer aan te bevelen. Laatst-genoemde stof is echter smaller; we zullen dan 2.70 M. van 1.10 M. breedte moeten nemen.

Voor de lengte nemen we 1.17 M.; de halve bovenwijdte rekenen we op 50 cm. Kraag en vest maken we van garnering, b.v. crêpe de chine. Hiervoor is ½ M. genoeg. Beide deelen maken we van dubbele zijde.

Op onze teekening zien we onder fig. 1 en 2: den rok. Deze wordt op de opgelegde stof geknipt. Op de dubbele stof is: fig. 3: de achterbaan; fig. 4: de bovenmouw; fig. 5: de ondermouw; fig. 6: het ruggand; fig. 7: het voorpand; fig. 8: de ceintuur. Normaalpatronen à f 1.— franco per post. Opgave der gewenschte bovenwijdte, heupwijdte, lengte en mouwlengte, is steeds noodig.

Van 5 Aug. a.s. tot 24 Aug. d.a.v. zijn wij afwezig. Dan zijn geen patronen verkrijgbaar. Dames, die bestellingen hebben, gelieven het spoedig te doen.

GEZ. BALDER.

Broek op Langendijk 424.

Zeg Jans, als straks de kruidenier komt,
Vergeet dan een pak „Klokzeep“ niet,
Want dan krijg ik een boek voor zusje,
Of een aardig spel voor Piet.

(Adv.)

**Daar wordt gewerkt
maar hier niet minder**

... om edele tarwe te verwerken tot delicatessen; om vruchten-drops aan fruit gelijk te maken.

**VAN MELLE
BRESKENS (HOLLAND)**

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

NOG MEER LECTUUR VOOR GROOTEN EN KLEINEN.

SPECIAAL bestemd voor de scholen met den Bijbel zijn de drie deeltjes, die onder den titel „Uit 's lands historieblaas", eveneens bij de firma Van Goor en Zonen verschenen. De heer P. de Zeeuw J.G.zn. verzorgde den inhoud. Deze boekjes geven historische leestof, waarin personen, toestanden en gebeurtenissen boeiend worden beschreven. Ze beginnen, na het vers „Holland's wording", met een verhaal uit den tijd der hollenmensen en eindigen met de droogmaking der Zuiderzee en „Zij zullen het niet hebben".

Al staat er ook op het titelblad, dat de boekjes (ze zijn niet zoo dun: ik zou haast kunnen zeggen: „boeken") bestemd zijn voor de school, er bestaat niet de minste reden, dat we ze ook niet in het gezin zouden kunnen gebruiken. En ook voor knapen- en meisjesvergaderingen lijken ze me als aanvulling bij de Vaderlandsche Geschiedenis heel geschikt. Wanneer men een hoofdstuk laat voorlezen, dat aansluit bij het behandelde onderwerp, snijdt het mes van twee kanten: de leden krijgen een duidelijk inzicht in het behandelde tijdperk of omtrent den behandelde persoon en ze leeren er goed, duidelijk voorlezen mee.

Van geheel anderen aard is „Het geheim van het oude horloge", door Leonard Roggeveen. We komen in dit boek opnieuw in aanraking met Bram Vingerling, wiens ongelooflijke avonturen de schrijver vroeger reeds vertelde. Men kan dit boek vergelijken bij hetgeen Jules Verne aan zijn tijdgenooten gaf: fantasie, berustend op werkelijkheid of althans op mogelijkheid. En wie weet in hoeverre die fantasie later werkelijkheid zal worden. Intusschen: Leonard Roggeveen schrijft voor onzen tijd: gezelliger, sjeuiger dan Jules Verne dat deed, al komen we er ook hier niet af zonder wat natuurkunde. Ik twijfel er niet aan, of de jongens zullen het een prachtboek vinden.

„De manke Grapjas", door Sini Greup Roldanus is weer van een geheel ander type. Men krijgt uit de tegenwoordige jeugdboeken wel eens de idee, dat de tegenwoordige jongeren voornamelijk leven voor sport, voor grappen op school, en, desnoods, voor natuurkundige onderzoekingen. De jonge menschen van deze schrijfster zijn anders:

ik zou willen zeggen: „innerlijker". Ik hoop niet, dat iemand dit neemt als synoniem voor „vervelend", want dan zou men zich vergissen. Wel is „De manke Grapjas" een boek voor oudere meisjes; misschien ook voor sommige oudere jongens. Voor hen, die staan op de grens van het volwassen-zijn of die grens reeds even hebben overschreden. En dan is het een goed, vormend boek, al is het in zekeren zin neutraal.

Er is ook nog wat voor de heele kleintjes. Van „Het Poppenhuis" en „Op de Boerderij", boeken om te kleuren, te knippen en op te zetten, verscheen de tweede druk.

Ook de N. V. Gebr. Kluitman te Alkmaar zorgde voor de kleintjes, door de uitgave van twee artistieke prentenboeken: „Teddy, Bollie en Kardoes" en „Van Bibi en Dot". Voor het eerste schreef Caroline van Dommelen versjes, die veel beter zijn dan de gewone prentenboekenpoëzie. Alleen de uitdrukking „heerejee" hadden we graag gemist. Ook vinden we het minder noodig, onze kinderen reeds op dien leeftijd met schouwburg en jazzband in kennis te brengen. Bij het tweede schreef P. Hellinga—Zwart eenvoudig doch goed proza. Als ik kiezen moest, gaf ik hieraan de voorkeur.

Verder verscheen bij dezelfde firma weer een dik boek met vertellingen: „Onder de schemerlamp". Het is ook verkrijgbaar in twee gebonden of vier gecartonneerde deeltjes. Wie verlegen zit om een verhaaltje om te vertellen of voor te lezen, kan hier terecht.

En onderwijl zorgt de bekende firma Van Wees en Weiss te Zeist, dat moeders noch groote of kleinere zusters verlegen behoeven te zitten om een handwerkje.

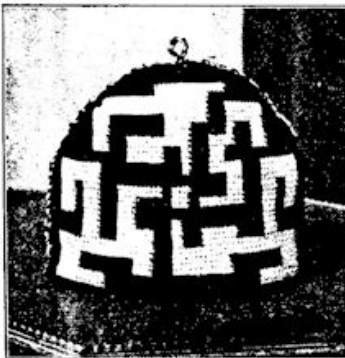
Er zijn weer verscheidene nieuwe uitgaven, waarvan ik noem: Spansteek of stramien; Diverse kunstzijde; Nieuwste Filetpatronen; Moderne tafelleeden: smockwerk voor kinderjurkjes en blouses, en dan nog twee losse bladen, het eene gevende de modellen van twee prachtige sjaals in guimpewerk, het andere bevattende vijf modellen voor dameskleeding, en wel twee vesten, twee pull-overs en een jumper. Zooals men weet, zijn deze Beyers uitgaven tegenwoordig ook in den boekhandel verkrijgbaar. Kan men in de plaats uwer inwoning ze niet bemachtigen, dan informeerde men maar eens bij de firma Allert de Lange, Amsterdam. J. M. W.—W.

MANNBORG-ORGELS EN ANDERE BEKENDE MERKEN BIJ **W. A. HOUTMAN & CO**
ORGEL- EN PIANOHANDEL, SCHIEDAM, SINGEL 114-116
VRAAGT PRIJZEN EN CONDITIËN - FRANCO LEVERING

Handwerken

THEEMUTS IN DEN TUNISCHEN HAAKSTEEK.

(Bij de foto en de teekening.)

Met bijzonder veel genoegen vernamen we uit talrijke brieven, dat het kussen, vroeger door ons in dit blad behandeld en gewerkt in den tunischen haaksteek, door lezeressen is nagemaakt.

We hopen, en we twijfelen er niet heel erg aan, of ook deze muts zal weer in den smaak van veel dames vallen.

De theemuts is 32 bij 26 c.M. groot. Er zijn twee kleuren wol voor gebruikt: terra en beige.

Ter verduidelijking der foto geven we hierbij een

teekening. Elk ruitje op de teekening is 1 Tunische steek in de breedte en hoogte.

De stukken binnen de dik geteekende lijnen zijn beige; al de andere deelen zijn van de terra kleur.

We gebruiken stevige vierdraads wol, en een aluminium haaknaald no. 3½ van 24 c.M. lengte; deze naald heeft aan 't uiteinde een knopje.

Met den Tunischen steek haken we in den heentoe alle steken op de naald, om ze dan bij den terugtoer allen weer af te haken.

Voor dames, die mogelijk dezen steek nog niet kennen, volgt hier

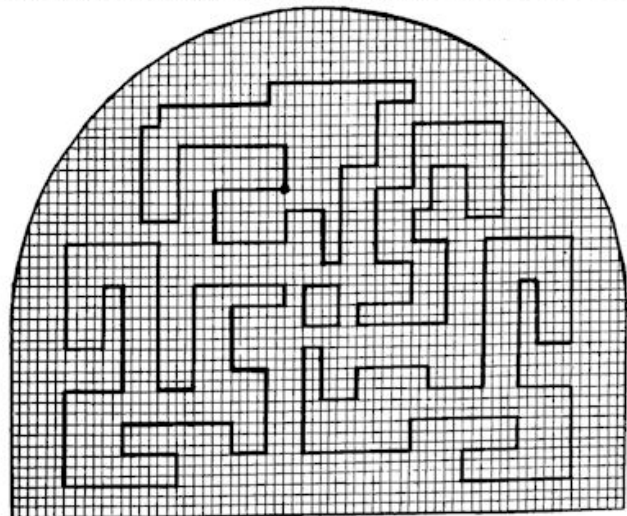
de beschrijving.

We beginnen met de terra-wol en haken 68 kettingsteken. Hierop worden de tunische steken gewerkt. Deze steek bestaat uit twee toeren.

Den 1en toer werken we, alsof we vaste steken moeten haken, maar we gaan niet verder dan de helft van den steek.

Deze toer luidt dus: insteken, de naald door 1 kettingsteek halen. We houden hierbij dus alle lussen, die we maken, op de haaknaald.

't Verdient aanbeveling de steken flink hoog op te halen. Zijn we aan 't eind van de kettingsteken gekomen, en hebben we dus 68 lus-

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

OVER BALDADIGHEID EN NOG WAT.

In de *Katholieke Vrouw* las ik het verhaal van een schilder, die met heel veel zorg een lang hek geschilderd had. Toen nam een jongen stilletjes een kwast uit den pot zwarte verf en gaf over de geheele lengte van 't hek een zwarte streep. En toen degene, die het artikeltje schreef, en die ook de wandaad gezien had, naar de moeder van den jongen ging, zei die: „o, dan moet die boer het hek maar weer over laten verven. Hij is er rijk genoeg voor.”

Uit dit antwoord spreekt haat tegen den rijke. Zeker. Maar het is toch ook wel typisch, dat die moeder in 't geheel niet aan den schilder dacht. Meende ze soms dat die het wel prettig zou vinden, een extraatje te verdienen aan het overwerken? Kon ze er niet inkomen, dat het den man pijn deed, zijn werk, dat hij met zorg en liefde had verricht, moedwillig te zien bederven?

Met liefde?

Maar wordt er tegenwoordig nog wel met liefde gewerkt? Is het niet zoo, dat ieder op z'n beurt vraagt: „wat verdienen ik er aan?” en: „welke genoegens kan ik voor dat verdiende geld kopen?”

Ik hoop niet, dat het algemeen zoo is. Ik geloof het zelfs niet.

Toch ligt in het bovenstaande wel een aanwijzing, op welk een manier we mee kunnen helpen het euvel der baldadigheid te bestrijden.

Ik zeg: meehelpen. Want er is niet één geneesmiddel: niet één remedie. In bovenstaand geval had men moeten beginnen met de moeder te vermanen, te bestraffen. En ik wil juist de moeders, de vaders maken tot bondgenooten in den strijd. Maar dat kunnen ze pas, als ze zelf eerbied hebben voor het eigendom, voor het werk van een ander.

Kinderen, die opgevoed zijn bij dien eerbied: wien het b.v. verboden wordt met vuile voeten te stappen in de gang die de dienstbode juist heeft gedweild, zullen nooit de ergste vernielers worden. Hoewel ze zich misschien wel eens een keer zullen laten verleiden tot meedoen, om niet laf te schijnen.

Er is echter, nog een ander middel, en dat wilde ik hier noemen.

Kinderen, die geleerd hebben hoeveel zorg en overleg, maar ook: hoeveel vreugde het geeft, zelf iets te maken, zullen méér eerbied hebben voor het werk van anderen dan zij, voor wie alles kant en klaar uit den speelgoedwinkel wordt thuis gebracht.

Bovendien snijdt het mes hier van twee kanten, want terwijl de kinderen bezig zijn, zelf iets te maken: speelgoed, een eenvoudig gebruiksvoorwerp, kunnen ze niet tegelijkertijd het werk en het eigendom van anderen vernielen.

Het is mee om deze redenen, dat ik nooit nalaten kan de gelegenheid aan te grijpen ouders en opvoeders warm te maken voor handenarbeid. Handenarbeid op de club, goed, best, maar ook: thuis, om te bewaren voor verveling, om den drang tot bezig-zijn te leiden in goede richting, om te weerhouden van een verkeerd-gerichte activiteit, d.w.z. baldadigheid.

En die gelegenheid deed zich opnieuw voor, toen ik kennis kon nemen van het derde deel van het „Handboek voor Jeugdleaders”. Dit werk is verschenen bij de firma Nygh en van Ditmar te Rotterdam, staat onder redactie van H. L. T. J. Deelen, gemeentelijk inspecteur voor vrije jeugdvorming, terwijl ieder onderdeel door ter zake kundigen verzorgd is. Er zijn rubrieken in over: „Riet, Raffia, Vrouwelijke Handwerken, Weven en Weefgetouwen, Pimty, knopen en steken, Het Mattenvlechten, Nettenbreien, Houtbewerking, Kartonarbeid, Stempelen, Linoleumsnede, Het Bootseeren en Metaalarbeid. Ge ziet: van alles wat. Bovendien geeft een inleiding nog andere voordeelen aan van het beoefenen van handenarbeid.

Al is dit boek bestemd voor Jeugdleaders, en al is daarbij gedacht aan leiders van clubs, ik zou het toch ook in handen wenschen van veel ouders. Want het is pas goed, als ook deze belangstellen in het

EEN PRIJSVRAAG VOOR HEN DIE VEEL GELEZEN HEBBEN

Volgende week plaatsen wij de laatste teekening en nog enkele bijzonderheden betreffende deze prijsvraag.

clubleven van hun kinderen: als gezin en club elkaar wederkeerig steunen. Daarenboven staat in dit boek heel wat, dat ook in 't gezin te pas kan komen.

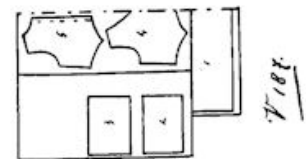
Daarbij staat onder ieder hoofdstuk verdere lectuur aangegeven, zoodat ieder, die van een bepaald onderdeel meer wil weten, kan zien welke werkjes hij of zij daartoe aan moet schaffen.

Bij het hoofdstuk over Weven en Weefgetouwen miste ik het zeer praktische Klein-Weefgerei van Bernard IJverdael, directeur van de kunstweefschool „Walda” te Apeldoorn, en de door hem en zijn vrouw uitgegeven handleiding. Toch lijkt juist dit toestel voor club en voor particulier gebruik zeer geschikt. J. M. W.—W.

Onze Kleding

V 187. KINDERSCHORTJE (leeftijd 2 jaar).

Voor dit schortje kunnen we effen en geruit linnen gebruiken. 82 cM. van 80 cM. breedte is voor dit schort voldoende. We

rekenden dan een lengte van 43 cM. Om te garneeren is 30 cM genoeg. We knippen de biezen in schuine richting. Ook het strikje maken we van een smalle, schuine bieze. Aan het einde naaien we houten kralen, in de kleur van de geruite stof. Gelijke kralen zetten we ook op de punten van het lijfje.

Op ons knipoverzicht is:

fig. 1: de rok; ter aanvulling hiervan vinden we fig. 2 en fig. 3. Voóraf knippen we evenwel fig. 4 en fig. 5: het voor- en rugpand. De stof wordt hiervoor zoover dubbel gelegd als noodig is.

Normaalpatronen à f 0.40. Voor een anderen leeftijd 10 cents meer. Gaarne ontvangen we leeftijdsopgave, vermelding van bovenwijdte, heupwijdte en lengte.

Broek op Langendijk 424.

GEZ. BALDER.

BOTERKUSSENTJES volgens een oud Zeeuwsch recept.

De bereiding van onze Boterkussentjes is van méér afhankelijk, dan alleen van superieure ingrediënten. Een over-groote rol in het productie-proces speelt hierbij de juiste verhouding, waarin de grondstoffen worden toe-gevoegd, alsmede de juiste tem-pe-ratuur, waaronder de samenstelling wordt gekookt.

VAN MELLE'S
ZEEUWSCHE
BOTERKUSSENTJES

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Handwerken

TWEE RANDEN OM OP GERUIITE STOF TE WERKEN.

Mej. V. te G. vindt hier de inwilliging van haar verzoek. We werken beide randen in drie kleuren D. M. C., dat gesplitst kan worden.

We geven eerst een beschrijving van den breedsten rand. Het behoef nauwelijks gezegd te worden, dat de kleuren der zijde gekozen worden in verband met de geruite stof.

Laten we aannemen, dat de keuze valt op zwart, rood en geel. 't Mooiste is, dat de punten van den rand in het midden van een ruit komen te staan.

We beginnen eerst met de roode zijde en werken op gelijken afstand de rechte steken, die op de punten van de teekening staan. Nu volgt met de zwarte zijde de bovenste rand. We werken dezen van links naar rechts en maken onderaan een flanelsteek, terwijl we van boven de naald door den reeds gemaakten steek halen. Als de bovenste rand klaar is, dan komt de onderste aan de beurt. Tegelijk hiermede maken we den kruissteek, die de beide randen verbindt. Vervolgens werken we met de roode kleur de figuren, die door stippellijnen zijn aangegeven. Elke figuur wordt geheel afgewerkt, eer we met de volgende beginnen.

Hoe de bewerking het gemakkelijkst achtereenvolgens kan geschieden is aangeduid door doorgehaalde werkdraden.

Bij het kruisje zien we het begin van dezen rand. Na twee steken te hebben gewerkt, komt de draad uit bij 1; na nogmaals tweemaal te hebben ingestoken bij 2, daarna bij 3. De onderste helft der figuur volgt nu vanzelf.

Ten slotte werken we met de gele zijde de dun geteekende lijnen, die in den rand voorkomen in de punten langs den onderkant. Lange steken kunnen, om vasthaken te voorkomen, op de kruispunten met een andere kleur worden overgestoken.

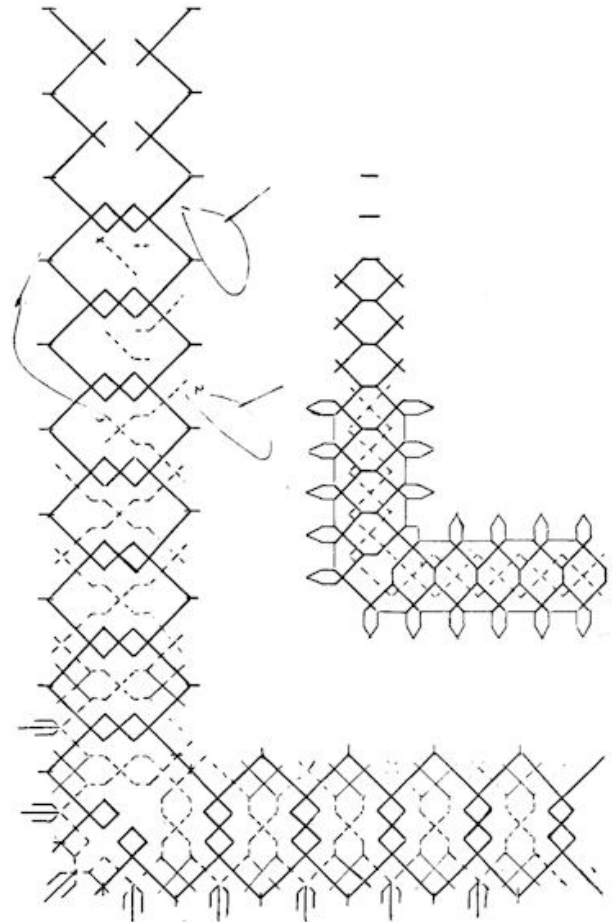
Van den breedsten rand kunnen we heel goed het halve patroon nemen.

Neem de proef eens; bedek de eene helft eens met een stuk papier. 'k Heb 't bij ondervinding; sommige dames prefereren den breedsten rand in zijn geheel, andere geven de voorkeur aan 't halve patroon.

De tweede rand is gemakkelijker te bewerken dan de eerste. We nemen hiervoor weer drie kleuren D. M. C. We veronderstellen nu, dat paars, groen en terra op de geruite stof de meeste voldoening geeft. Met de groene kleur werken we eerst de lange rechte steken, die in 't midden van den rand staan. Nu volgt van links naar rechts de bovenste geteekende helft van den rand, eveneens met de groene kleur. Aan den bovenkant maken we een flanelsteek; aan de onderzijde halen we den draad door den reeds gewerkten steek. 't Gemakkelijkst gaat dit door met het oog van de naald in te steken. Hierna wordt op dezelfde wijze de onderste rand gewerkt.

Nu volgen in het midden van het werk, van rechts naar links, de groote kruissteken. Deze zijn door middel van stippellijnen aangegeven. Hiervoor nemen we de terra kleur.

Ten slotte werken we langs den buitenkant met de paarse kleur de

punten en tevens de lijnen, die tusschen de punten staan. Broek op Langendijk 424.

A. BALDER.

MANNBORG-ORGELS EN ANDERE BEKENDEN MERKEN BIJ W.A. HOUTMAN & CO

ORGEL- EN PIANOHANDEL, SCHIEDAM, SINGEL 114-116
VRAAGT PRIJZEN EN CONDITIËN - FRANCOLEVERING

DE REIS NAAR DE STAD

BEELD VAN HET VESTLAND UIT LANG VERVLOGEN TIJDEN

Naar het Noorsch van JOH. C. W. JUUHL
door M. J. MOLANUS—STAMPERIUS

1) In de vroege ochtendschemering zeilt een kleine, zwart geteerde visschersboot met bruin gebold zeil een zee-arm over in het Scheren-land ten Westen van Bergen. Op de achterbank zit Anders in zuid-wester en bruin-leeren oliejas, de vuist in dik wollen want om den helmstok geklemd. Op de middenbank zit z'n dochter, de kleine Olina, met bleeke, koude wangen en lichtblauwe oogen in het smalle gezichtje, omsloten door de blauwe muts.

Het is een iijzige wintermorgen met sneeuwbuien en snerpden noord-westen wind. De eene windvlaag na de andere veegt over het watervlak. Het is zaak, goed op te letten, zooals de kleine boot over de golven scheert, voortgejaagd door de harde bries, telkenmale met den neus neerdrukkend in de schuim-gekuifde gulzige zee. Maar het is niet de eerste keer dat Anders

een reis naar stad maakt bij een dergelijken fellen noordwester. Het is hem wel toevertrouwd.

Thuis, in de kleine, grauwe, mosgedekte hut in de bergspleet, dreigt de honger. Anders acht kleinen hullen en bibberen en vechten, met leege magen, en Guri, z'n vrouw, tracht ze stil te houden en te troosten en spaart zich het karige voedsel uit den eigen mond voor de kinderen. De goede God zal spoedig hulp zenden, zegt ze. Stil en gelaten zuchtend, zoeken haar gedachten steun bij haren Vader in den hemel, vrijmoedig en vertrouwend, Die haar reeds zoovele malen heeft geholpen wanneer de nood hoog gestegen was. Zij is wel gewend aan ontberingen; en als dan eindelijk de hulp komt, is deze dubbel welkom. Het bestaan der kust- en eilandbewoners was zwaar en moeilijk in den ouden tijd. Hun leven moesten ze wagen voor een karig stuk brood.

Als gedurende den herfst en winter storm en noodweer den mannen weken aaneen beletten op zee te gaan en te visschen — hun eenige middel van bestaan — was kommer en ellende een dagelijksche gast. En altijd viel de honger hard te dragen — maar nooit zoo hard als met groote feestdagen, met Kerstmis! Met een blijmoedigen lach om de lippen zit Anders achter in de boot en neuriet vertrouwend z'n lievelingspsalm: „Een vaste burg is onze God“. Af en

toe kijkt hij tevreden naar de twee groote karen stampvol fijne, levende visch, die achter de boot aandrijven. Wacht maar, denkt hij, tot we al dien gezegenden rijkdom, duur betaald, verkocht hebben op de markt in de stad, dan zal er ook in ons huis vreugde zijn. Kerstvreugde; en volop eten voor ons en de kinders.

De kleine Olina is vol verwachting voor al de pracht, die ze zoo straks zal zien in stad. Het is haar eerste reis. En ze verheugt er zich op, dat vader haar de beloofde koeke zal geven, fijne koeke met boter en suiker, als hij de visch goed verkocht heeft. Dat zou smaken, dacht ze, den schouderdoek dichtert om het magere lijfje trekkend. Ze had de laatste weken niet te veel gehad. Van gezouten haring en kleine, half verrotte aardappelen en dunne water-soep werd ze niet dik. Een grauwe, kei-harde klodder gerstepap met een beetje tarwemeel was ook geen lekkernij. En zelfs daarvan was er nooit zooveel, dat iedereen genoeg krijgen kon. Vader heeft ook beloofd, dat ze wat suikergoed zal mogen koopen voor de kleine broertjes en zusjes. En koffie, rijst, stroop, en nog veel meer — ja, en als 'k kan een zakje kranjes en een paar kaarsen voor het Kerstfeest. Wat zou moeder blij zijn, die arme moeder.

(Wordt vervolgd.)

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

CULTUUR EN BESCHAVING.

We zijn er aan gewend geraakt, deze woorden door elkaar te gebruiken, als hadden ze dezelfde beteekenis. Toch is dit niet zoo, en het loont zeker de moeite, hierop te letten.

Tom de Bruin zegt in een heel mooi artikel over „Emancipatie” in *De Vriend des huizes*: „wanneer de vormen van onzen tijd niet in wisselwerking zijn met de inhoud; anders gezegd, wanneer de vormen van buiten af zijn opgenomen, zonder verderen achtergrond en noodzakelijkheid, is er niet sprake van cultuur, maar van beschaving, ontwikkeling en intellectueel bezit.”

Dit is iets om te overdenken, waar het de opvoeding van onze kinderen betreft. De opvoeding van de grooteren vooral, maar toch ook die van de kleinen.

Immers: ook bij die kleinen stellen we ons te gemakkelijk tevreden met den vorm zonder meer. We willen graag, dat ze zich netjes gedragen, vooral als er vreemden bij zijn; dat ze toonen goede manieren te hebben. Maar doen we hen ook gevoelen, dat dit alles niet maar is een van buiten geleerd en opgelegd iets? Een mooie vorm, zonder inhoud? Werken we het niet soms in de hand, dat ze die lieve, nette maniertjes vooral vertoonen tegenover vreemden, en kijken en luisteren we niet vaak minder nauw, als we onder elkaar zijn?

En toch: dit alles is slechts werkelijk van waarde, wanneer het van binnen-uit komt. Ook thuis moeten de kinderen vriendelijk en hulpvaardig zijn en zich beleefd gedragen, niet enkel tegenover de ouders, doch ook tegenover elkaar. Als het jongste zusje parmantig vraagt: „mag ik nou eens wat zeggen?” dan moeten de grooteren haar net zoo min in de rede vallen als ze dat een vreemde doen. Niet omdat het zoo belangrijk is, wat het kleine ding verkondigt, maar omdat de vriendelijkheid dit vraagt. Doch dan moeten de kinderen ook in ons zelf een voorbeeld kunnen zien.

En hoe dikwijls is het anders! Hoe vaak willen we pronken met de kennis van onze kinderen; met hun mooie cijfers, in plaats dat we ons allereerst verheugen als het blijkt, dat ze een mooi karakter bezitten! En de kinderen merken zoiets wel; ze voelen het aan, al kunnen ze het hoe en waarom misschien niet beredeneeren. Is het wonder, dat, wanneer vader en moeder zoo zijn en doen, de kinderen zich later verheven voelen boven hun ouders, omdat die minder weten?

Ons geheele onderwijs voedt als 't ware tot geesteshouding op, al komt er gelukkig hier en daar kentering.

Tom de Bruin zegt ook nog: „Cultuurmensch zijn is een afgerondeheid, een ingesteld-zijn naar alle kanten, het is: „bekwaam zijn tot elk goed en volmaakt werk.”

Zoo beschouwd, kan iemand, die met zijn handen zijn brood ver-

dient, even goed een cultuurmensch zijn als de geleerde. Wanneer die hand-arbeider maar niet in de stof op gaat. Doch wij zijn er langzamerhand aan gewend geraakt, alleen in menschen, die studeerden, cultuurmenschen te zien. Doch al te vaak zijn zij even goed eenzijdig ontwikkeld als de handwerksman, of de fabrikant, of de handelsman.

Het is ook een haast niet te vervullen eisch: bekwaam tot alle goed en volmaakt werk. We moeten uit zelfbehoud wel eenzijdig zijn. Als we dan maar onze eenzijdigheid inzien; dat legt den grond voor waardeering van anderen. En wanneer we zelf weten te waardeeren, kunnen we onze kinderen waardeering leeren. En de gave om te waardeeren is mee een der voorwaarden voor de begeerte, dieper in te zien in wat anderen zeggen en wat de wereld beweegt. Waardeering van anderen behoedt voor overschatting van onszelf; behoedt ook ervoor, dat we voor onszelf en onze kinderen tevreden zouden zijn met den vorm zonder inhoud. J. M. W.—W.

DE REIS NAAR DE STAD

BEELD VAN HET VESTLAND UIT LANG VERVLOGEN TIJDEN

Naar het Noorsch van JOH. C. W. JUUHL
door M. J. MOLANUS—STAMPERIUS

2)

Ja — vreugde en overvloed zou er zijn in hun kleine, grauwe hut, wanneer ze terugkwamen. Als ze nu maar eindelijk er waren — ze verlangde zoo naar die groote, groote stad. Maar Olina wist wel, dat het ver was, heel, heel ver, vele mijlen. En al ging het hard voor den wind, het duurde toch z'n tijd natuurlijk. Geduld moest ze hebben. Maar o, wat was ze blij — wat was ze blij!

Anders klemde den helmstok onder den arm en haalt uit z'n broekzak de koperen tabaksdoos. Een pruim hoort er bij op den vroegen ochtend, anders gaat het niet. Met z'n sterke tanden bijt hij een stuk af van de zwarte tabak.

Op hetzelfde oogenblik slaat een rukwind neer van den berg, waaronder langs ze juist zeilen. Het klap-pert en giert in het touwwerk, het zeil slaat om. De boot draait en helt over, het water stroomt over het boord, het zeil rust op de golven.

Met de eene vuist houdt Anders den mast vast, met de andere hand kleine Olina. Beiden hangen ze in het water — zonder een woord, zonder een kik.

Het zeil is doorweekt en verdwijnt onder het oppervlak. De schuit keert de kiel naar boven. Anders klautert er op en trekt Olina mee. Hij slaat z'n dolk-mes in het hout en knikt tegen z'n dochter. Daaraan

moet ze zich vasthouden, zegt hij, als gold het de gewoonste zaak ter wereld. Olina klemde het handvat tusschen haar koude vingers, en dicht op mekaar drijven ze voort, terwijl de golven over hen heen slaan. De boot draagt hen maar nauwelijks.

Anders kijkt om zich heen en mompelt tevreden. De beide kisten met de kostbare vangst zijn ongedeerd. Zouden de riemen er ook nog zijn, dan hoefde hij geen nieuwe te koopen. Als ze nu maar gauw een inham binnendreven, dan kon hij de boot weer keeren. Ze moesten niet te laat komen in stad; dan zouden anderen hem voor zijn en zou hij allicht geen goeie prijs kunnen maken voor z'n visch. Maar als hij zich niet vergiste, stond er een sterke stroom naar de Kijdnavig. Kwamen ze daar, dan waren ze gered. Daar was een lang strand en goede gelegenheid de schuit recht te leggen.

Anders kijkt eens naar Olina. Het kleine meisje is doodsbleek, zoo wit als een doek; maar geen klacht komt over haar lippen. Stil prevelt ze een innig gebed tot God om redding.

„Heb je het koud, sla dan je armen tegen mekaar, kind”, zegt hij. Maar Olina durft het mes niet los te laten.

Niet lang daarna staat Anders tot over het middel in het water in de Kijdnavig en werkt en zwoegt om z'n boot en alles weer in orde te krijgen na de schipbreuk. En hij dankt den almachtigen Vader daar boven voor hun beider redding en niet het minst voor het behoud van zijn gereedschap en de visch. Een wonder, kind, een wonder.

Maar kleine Olina is op een steen gaan zitten, het gezicht in de handen verborgen, rillend en snikkend. Haar tanden klapperen.

„Hallo, huil je”, lacht Anders. Daarvoor was nu geen tijd. Ze moesten zich haasten, het zeil op te krijgen en in stad te komen, voor het te laat was. Dan krijgt ze warme koffie met suikerklontjes en koek met boter en suiker, en nog veel meer, zoodra hij z'n eerste partij visch had verkocht en geld had, om te betalen, troost hij haar. Door de tranen heen glimlacht Olina. Ze trekt haar doormatten rok uit en slaat dien tegen de rotsen, dat een wolk van water er uit vliegt.

Spoedig scheert de kleine, zwart-geteerde visschersboot opnieuw over de golven, als was er niets gebeurd. En Anders zit op de achterbank, den helmstok stevig in de hand en neuriet blijmoedig: „Gods goedheid wil ik prijzen.” En kleine Olina zit op de midden bank, vol blijde verwachting uitziend naar de komende heerlijkheid in „de groote stad”. Maar doornat is ze, precies een verregende kraai. Koude rillingen schudden het tengere lijfje. Ze zou wel heel blij zijn, als ze er nu maar waren.

Nu gaan ze voorbij de laatste landtong, en voor hen ligt de groote stad met daarachter de hooge bergen. Kleine Olina kijkt zich de oogen uit naar al die witte huizen met roode daken, die zich tegen de bergen aanvielen, en naar de lange rijen pakhuizen en opslagplaatsen langs de kaden. Maar als ze langs het roode havenlicht komen en de baai inzeilen, waar het een leven van geweld is van stoombooten en van de stad zelf, lijkt het Olina, alsof ze in een sprookjesland gekomen zijn.

Daar ligt een reusachtige schuit te lossen; tonnen en zakken worden overgeladen in een roeiboort ernaast. En telkens opnieuw slaan sissende rookkolommen naar buiten. Wat zou er in al die kisten zitten; allemaal koek en suikergoed? (Wordt vervolgd.)

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Een zestig-jarige

(7 September.)

EEN net-onderhouden voortuintje, waarin randjes gelijk-geschoren maagdepalmen rond de perkjes, als omlijsting van fleurige, schoon wat ouderwetsche zomerbloemen: veel muurbloemen, oranje Juliaantjes, knoopjes en in één der perken hoog-opschietende planten, waarbij mijn weinig botanische kennis te hulp wordt geroepen.

„Is dat onkruid of niet? Wij weten het eigenlijk niet.”

Ik wist het ook niet. Kon enkel zeggen dat het, indien onkruid, dan toch te mooi was om uitgeroeid te worden.

Achter het huis, een meter ongeveer in de diepte, een moestuin, waaruit dien eigen morgen snijboonen werden gehaald om in te maken, naar mij triumpfantelijk werd verteld. Langs de glooiende kanten, terzij van het trapje, ingegraven steenen, waartusschen rotsplantjes.

„Neen, een tuinman komt hier nooit. We doen alles zelf: zaaien, verplanten, onderhouden en oogsten. Alleen niet het zware werk van spitten”, zegt m'n vriendelijke gastvrouw.

We drinken thee in het tuinhuisje, waarbij voor de ééne gast de „schrijfstoel” wordt buiten gehaald. Later zien we het huis: een knus nestje, geriefelijk en gezellig.

En ik verheug me er over, dat Johanna Breevoort (want zij was onze gastvrouw) onder zulke omstandigheden rustig haar vaak onrustig en lang niet gemakkelijk leven einden mag. En ik wensch, dat zij en haar man lang nog in dit vredige tehuis samen zullen wonen; lang nog des zomers aan familieleden en kennissen gastvrijheid mogen bewijzen. Toch.....

„Schrijft u nog veel?” vraag ik, nadat we oude herinneringen hebben opgehaald.

„Nee, niet veel. Want ik beleef hier weinig.”

Dat is de schaduwzijde. Want Johanna Breevoort moet beleven om te kunnen geven. En in Rotterdam heeft het leven sneller polsslagen dan in Soest.

Op een oogenblik, als ik belijd: „feitelijk vind ik, om zoo te zeggen, het schrijven van een korte schets moeilijker dan van een roman. Je moet in een schets het moment weten te grijpen. Je kan niet de dingen van verschillende kanten zien.....” zegt ze plots levendig: „ik bekijk de dingen niet. Ik voel me een medium, als ik schrijf. 't Vloeit me vanzelf toe.”

En daarmee karakteriseerde ze, naar mijn meening, zonder het zelf te willen, zeer juist haar kunst. Wees ze er den zwakken en den sterken kant van aan.

Want door dat beleven op het oogenblik van schrijven krijgt haar stijl de levendigheid, die het publiek pakt.

Maar ook: door dat zich laten-drijven op ingevingen, verwaast soms te veel de strakke lijn der karakterteekening. Spreekt ze zichzelf soms tegen.

Het is vooral met „Vrouwenweelde en VrouwenSMART”, dat zij het publiek won.

Hoe fel is dat boek aangevallen bij de verschijning! Feller, dan we het ons nu nog kunnen indenken.

VENSTEREN IN DEN HEMEL

DOOR

JOHANNA BREEVOORT

Een zeer geschikt en zeker gewaardeerd

GESCHENK

is deze bundel innig geschreven overdenkingen van de bekende schrijfster

PRIJS: INGENAARD f 2.—

KEURIG GEBONDEN f 2.65

Verkrijgbaar bij den Boekhandel en bij de N.V. Uitgeverij.

E. J. BOSCH Jbz.

N.Z. Voorburgwal 68, AMSTERDAM (C.)

Maar ook: hoe werd het gewaardeerd en gekocht! Zoodat het druk op druk beleefde.

Hoe voel je in dat boek: de schrijfster *bekijkt* niet enkel de kwestie, waar het om gaat, ze staat er midden in.

Ik weet niet of zij, die bepaalde personen aanwijzen als de helden en heldinnen uit Joh. Breevoorts boeken gelijk hebben. Doch in ieder geval is het begrijpelijk, dat men er toe kwam. Het zijn levende menschen, die we tegenkomen in „Vrouwenweelde en VrouwenSMART”, in „Karakterzonde en Levensleed”, in het laatste boek, dat ik van haar las, in „Martha” ook. Levend ondanks of misschien juist tengevolge van hun inconsequenties.

7 September wordt Johanna Breevoort 60 jaar.

Men kan critiek oefenen op wat ze schreef en wat ze deed. Gevonden critiek soms. Goed. Zijzelf zal de laatste zijn om te beweren, dat haar werk volmaakt was. Hoorde ik het niet pas nog uit haar eigen mond, als lofuiting op een nu weinig meer gekende tijdgenoot: „zij schreef veel beter dan ik”.

Wanneer men ook maar weet te waardeeren! Want Johanna Breevoort is een karakter. Eerlijk en trouw.

Zoo toont ze zich ook in haar jeugdboeken, waaronder sommigen zijn, die ik graag veel ruimer verspreid zag. O.a. „De meisjes van de zesde klas”, „Schoffies en Leffies”, en „In de vlegelaren”. Lector juist voor een leeftijd, die schaars nog bedeed is.

God schenke Johanna Breevoort op 7 September een dag, die glanzend wordt gemaakt ook door de sympathie der menschen. Hij schenke haar en haar man nog vele goede jaren. J. M. W.—W.

LINKS: de bekende schrijfster Johanna Breevoort.

RECHTS: met echtgenoot voor haar woning „t Bergje” te Soest.

Onze Kleding

V. 189. PYAMA (Jongen van 7 jaar).

Benodigde stof: 3 M. flanel van 70 c.M. breedte. Wie den kraag van andere stof maakt, heeft aan 2.90 M. voldoende.

We kunnen dan tevens de mouwopslagen ook van de garnering maken, en desgewenscht hiervan ook een bies langs den onderkant van de broek naaien.

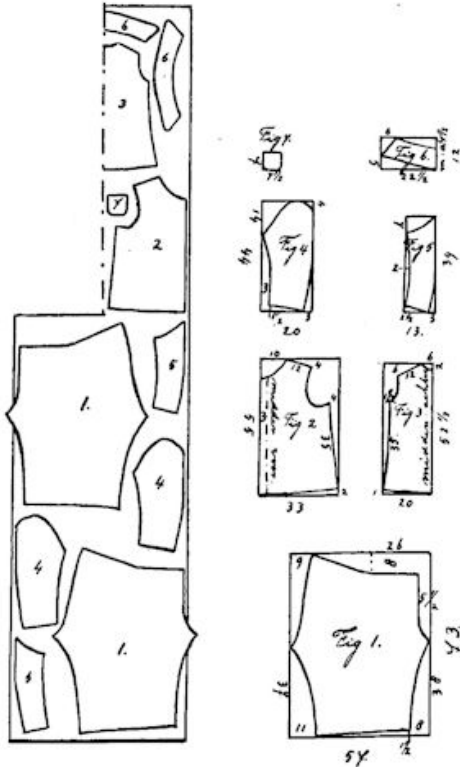
Ten gerieve van mej. T. V., die om behandeling verzocht, gaat hierbij een uitgewerkte tekening.

Fig. 1 is de broek; fig. 2 en 3 zijn voor- en rugpand van de jas; fig. 4 en 5: boven- en ondermouw; fig. 6 en 7: kraag en zak. Al deze deelen vinden we op het knipoverzicht terug. Bij de voorzijde van de broek wordt een klein gedeelte aangezet. Den kraag, die in zijn geheel op de stof afgebeeld is, knippen we van enkele stof.

Het gedeelte, dat hieronder ligt, gebruiken we voor de binnenbekleding langs de knopen en knoopsgaten aan de voorzijde.

Onze tekening is gebaseerd op de volgende gegevens:

Halve bovenwijdte 40 c.M.; lengte jas 55 c.M.; zijlengte broek 64 c.M.; lengte mouw 44 c.M.

Behoort bij V 189

Normaalpatronen à f 0.50. Voor een anderen leeftijd is f 1.00 meer noodig.

Gaarne hebben we bij bestelling leeftijdsopgave en opgave maten volgens bovenstaande aanwijzing.

Broek op Langendijk 424.

GEZ. BALDER

Hoedenmode

Den vilten meisjeshoed, die nu overal gedragen wordt, den z.g. „tommy“-hoed of matrozenhoed, kan men zelf ook aarden van stof vervaardigen. Men neemt daarvoor b.v. de stof van den mantel of peche. Het hoedje bestaat uit een hoog recht-oplopenden rand en een plat bolletje, dat maar even boven den rand uitkomt.

Voor den rand teekenen we een half patroon, waarvan de bovenkant van den rand wijder is dan bij de entree (zie fig. I). Dit patroon wordt nu 2 maal nageknipt van stevig katoen, de beide helften naait men daarna met een 1/2 c.M.

naad over elkaar heen, dus niet aan elkaar, om de dikte van den naad te vermijden. Het katoenen vormpje zetten we nu aan een staandertje (dubbel stukje stof, dat eenige malen doorgestikt is en op hoofdswijde is dichtgemaakt). De buitenkant van den rand wordt met een schuine baan stof, waarin gekleurde streepen zijn gewerkt, glad overtrokken.

Men begint nu een schuine baan stof af te knippen, die de lengte en breedte heeft van den rand. Op 5 c.M. afstand worden hier smalle biesjes van 3 sprekende tinten stof tusschen gestikt (zie fig. II).

Aan den bovenkant wordt deze baan in den stoom uitgerekt, zoodat zij geheel glad om het katoenen vormpje geregen kan worden. De binnenpas wordt met een effen baan stof bekleed. De omvang van den rand wordt nu met een smal biesje afgeboord en daarna de rand op de machine doorgestikt; de stiksels een 1/2 c.M. van elkaar.

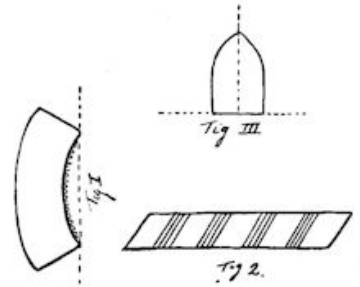
De bol bestaat uit 6 parten, die pas bovenaan smaller toelopen (zie fig. III).

Van katoenen stof worden deze parten geknipt. De katoenen bol dient gelijk als kapje. De partenbol wordt met een inslag op den rand genaaid. Tot afwerking wordt er aan den binnenkant, langs de entree van den hoed een ripslintje gezet.

Van dezen hoed is, met opgave van entree, een patroon à 40 ct. verkrijgbaar.

JEANNE ZWARTS.

Joh. Camphuystraat 55, Den Haag.

DE REIS NAAR DE STAD

BEELD VAN HET VESTLAND UIT LANG VERVLOGEN TIJDEN

Naar het Noorsch van JOH. C. W. JUUHL
door M. J. MOLANUS—STAMPERIUS

3)
Wat moesten die stadsmenschen dan wel snoepen! De groote witte meelbalen — ja, dat begrijpt ze. Er zijn zooveel huizen in de stad, met vele kamers in ieder huis; en in iedere kamer woont natuurlijk een gezin, man, vrouw en een massa kinderen, net als bij haar thuis, denkt ze. Zoo heel veel kun je ook niet koken van een baal meel, als het onder

al die menschen verdeeld moet en ze allemaal genoeg zullen eten. En die deftige, rijke stadsmenschen zullen wel altijd genoeg krijgen, denkt Olina. Alleen wij op onze eilanden in zee, lijden honger; wij hebben het niet zoo goed getroffen. Ja, ja; maar het is alles Gods wil, en dan moeten wij zondige menschen zwijgen.

Kleine Olina kijkt en kijkt, diep in gedachten. Daar staat Anders op van de bank en geeft Olina den helmstok, terwijl hij zelf het zeil lospooit en rond den mast bindt. Nu zijn ze tot aan de markt gekomen.

Nauwlijks heeft Anders de boot vastgelegd aan een ring in den kademuur, of een dienstmeisje met een mand aan den arm en een wit schort voor, steekt een blozend, glimlachend gezicht over de ijzeren leuning en roept: „Holla, visscherman, heb je ook een mooie kabeljauw voor me?“ En al spoedig komen er meer; aardige, vriendelijke dienstmeisjes en druk-pratende madammen met kleine sjaals om de schouders. De handel gaat best, want Anders heeft prachtig mooie visch, echte visch voor een Kerstmaal, beter dan een van z'n concurrenten. Hij maakt goeie prijzen ook. Bieden en loven, vragen en afdingen, lachen en schelden — Anders laat ze maar rustig praten. Hij weet slechts één ding: dat het zilver en koper in het nieuwe hoosvat, dat hij koopen moest inplaats van het verloren gegane, met de minuut zwaarder gaat wegen! En

het diepe gevoel van blijdschap overheerscht al het andere.

De beide vischkaren zijn leeg; een groote, wollen want, vol geldstukken, heeft hij onder z'n jas. Anders meent, nog nooit zoo rijk te zijn geweest. Kleine Olina heeft al lang een kop kokende heete koffie gekregen, met suiker en fijne koek met boter en suiker erbij. Tjonge, dat deed goed; wat smaakte het, ze kwam er hooelmaal van bij. Met gebogen rug en wijde broek sjokt Anders de straten door, de oliejas klapperend achter hem aan. Aandachtig om zich heen ziend, dribbelt Olina naast haar vader voort op haar fonkelnieuwe, glanzende klompen.

(Slot volgt.)

Voor allen die Sukkelen

met Verstoping of moeilijken, tragen en onregelmatigen Stoelgang zijn

Mijnhardt's Laxeertabletten

onnisbaar. Werken vlug zonder kramp of pijn. Bij Apothekers en Drogisten. Doos 60 cent.

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

OPVOEDING TOT NEDERIGHEID.

„Maar kan men daartoe opvoeden?” vraagt misschien iemand. „Nederigheid is toch een karakter-eigenschap; niet een van buiten-opgebracht iets. Men is nederig of men is het niet!”

Maar — opvoeding is toch ook niet: van buiten iets aanbrengen! Opvoeden is: ontwikkelen en tegenhouden.

Ontwikkelen de goede kiemen: in hun groei belemmeren, indien mogelijk: uitroeien, de verkeerde kiemen.

Kan men zijn kinderen niet opvoeden tot hoogmoed? Doen niet velen dat?

Als we telkens klagen, waar onze kinderen bij zijn, dat men ons niet genoeg eert: dat men ons niet de plaats gunt, die ons toekomt, leeren we hen dan niet door ons voorbeeld, dat het er op aan komt zichzelf vooruit te dringen in de wereld? Als 't niet anders kan ten koste van anderen?

Als we tegen onze kinderen zeggen, *niet*: „dat kameraadje is geen goed gezelschap voor je, want het jukt, of snoept, of spreekt ruwe woorden” — maar *wel*: „je kan daarmee niet omgaan, dat is niet iemand van onzen stand”, kweken we dan geen hoogmoed?

En hoeveel schade doen we daarmee onzen kinderen!

Ik spreek nu nog niet van de *zonde* die hoogmoed is. Ik heb het enkel over de praktische gevolgen.

Een hoogmoedig mensch heeft het moeilijk. Hij voelt zich altijd tekort-gedaan. Hij staat altijd geestelijk op zijn teenen, om maar goed gezien te worden, doch daar niemand dat lang volhoudt valt hij ook dikwijls.

Een hoogmoedig mensch, en vooral een hoogmoedig kind, dat nog niet geheel zeker van zichzelf is, omdat het nog maar een kind is, let aldoor op wat het zelf zegt en doet en is daardoor in gezelschap vaak links en onhandig. We denken, dat verlegenheid altijd een gevolg is van een te geringen dunk van zichzelf. Ze kan echter even goed daardoor veroorzaakt worden, dat men te hoog denkt van zichzelf en aldoor met zichzelf bezig is.

Een hoogmoedig mensch is nooit recht dankbaar, want voor hem is alles gewoon, of te gering. Hij meent altijd, dat hem iets beters toekomt.

En waar nu nederigheid de tegenstelling is van hoogmoedig, blijkt hieruit reeds, dat een nederig mensch het veel gemakkelijker heeft, en dat zijn leven ook veel rijker is, wijl er bij hem wel plaats is voor verwondering en voor dankbaarheid.

„Maar je wil toch graag, dat je kinderen het tot iets brengen, en hoe kunnen ze dat, als ze zulk een geringen dunk van zichzelf hebben?” vraagt ge weer.

Maar nederigheid is niet hetzelfde als volkomen gebrek aan zelf-vertrouwen! Wie zichzelf als klein ziet, en de wonderen der schepping, de schatten van cultuur en wetenschap als groot, zal zich juist inspannen om althans iets daarvan te begrijpen en te bevatten, en het dus verder brengen dan wie meent, dat hij alles al wel weet.

De werkelijk-geleerde mensch is nederig, want hij weet, dat wat hij bezit aan kennis maar een heel klein deeltje is van hetgeen er te kennen valt.

Wie nederig is, weet ook te waardeeren wat een ander bezit, weet te eerbiedigen wie anders is dan hijzelf, en is daardoor gemakkelijk in den omgang.

Maar *opvoeden* tot nederigheid, hoe doen we dat?

Allereerst door ons voorbeeld. Door zelf nederig te zijn. Door uit ons gezinsleven, uit ons maatschappelijk leven, weg te doen alle valsche schittering. Door den durf te hebben, ons te toonen voor wat we zijn en niet te willen pronken met wat niet eens ons geestelijk eigendom is. Door zelf te waardeeren, ook wie naar het gangbare oordeel der wereld, beneden ons staan.

Doch allereerst, door onze kinderen te leiden tot Hem, Die zeide: „Leert van Mij, dat Ik nederig ben van hart.” Die niet kwam om gediend te worden, maar om te dienen en Die daardoor werd de groote Koning, voor Wien alles eenmaal zich neerbuigen zal.

J. M. W.—W.

National Mixed

Iedere eeuw bracht nieuwe uitvindingen. De onze gaf een vervolmaking der techniek, welke ons in staat stelde de National Mixed te fabriceren, lager in prijs, hooger in kwaliteit, lichter in gewicht, dan de tot nu toe gebrachte biscuits en wafels. Zoo als Zeeland in De Gouden Eeuw de roem der zeeën voortbracht en daardoor aan de spits stond, zoo staat het thans door de National Mixed aan de spits.

VAN MELLE

DE REIS NAAR DE STAD

BEELD VAN HET VESTLAND UIT LANG VERVOLOGEN TIJDEN

Naar het Noorsch van JOH. C. W. JUUHL door M. J. MOLANUS—STAMPERIUS

4) (Slot.)

Ze kijkt zich de oogen uit naar al de pracht rond haar, naar de hooge huizen en al de schitterende uitstallingen in de winkels. Af en toe blijven ze een oogenblik staan, zoodat Olina op haar gemak van al het wonderlijke kan genieten. En als het aan haar gelegen had, zouden ze dien dag wel niet uit de stad weggekomen zijn. Haar vader moet haar werkelijk met macht en geweld losrukken uit de betoovering. Al het drukke gerij en lawaai in de straten maakt haar duizelig. En in het gedrang loopt ze menigen duw en stomp op. Maar daar geeft ze niet om; ze is wel aan hardhandigheid gewend, het leven heeft haar niet bedorven, op hun eiland in de zee. Dat de stadsmenschen hen uitschelden, daar letten ze verder niet op. Nooit kan dat volk het laten, den draak te steken met de visschers, die er zoo dwaas uit zien naar hun meening. Jongens loopen hen achterna; een trekt Anders aan z'n oliejas en roept, of hij z'n broek vol heeft, dat die zoo wijd uitstaat. Een ander rukt Olina aan haar rok en gapt een krans uit

haar zakje. En een heel erge ondeugd gooit een grijzen zak met steentjes voor Olina neer, en als ze bukt om den zak op te rapen, brullen ze het uit en zingen luidkeels hun geliefd spotlied.

Doch zonder zich ergens iets van aan te trekken, loopt Anders voort. Hij doet, of hij niets hoort en begrijpt. Hij is niet voor den eersten keer in de stad; hij kent de stadsmenschen wel. Als die niet genoeg krijgen van het spelletje, hem hindert het niet.

Eindelijk zijn ze klaar met hun inkoop en stappen, belast en beladen, in hun boot. Ineens herinnert Anders zich, dat hij nog wat vergeten heeft; hij moet er nog even op uit. — Kleine Olina slaat haar rok over het hoofd en gaat onder in de boot liggen, terwijl vader zich de stad inhaast. Bijna dadelijk valt ze in slaap. En ze droomt van een grooten, grijs papieren zak, die zóó groot is, dat hij haast tot aan den hemel reikt. De zak zit heelemaal vol rare, wonderlijke stadsmenschen. Maar Onze Lieve Heer wil niets van ze weten. En het deftige stadsvolk, kan weer netjes terugkruipen in den papieren zak, waar ze dooreen wiemlen als groote mieren. Al die voornamen heeren lijken zoo klein en zielig, dat het werkelijk treurig is, er naar te zien. Schaterend van het lachen wordt Olina wakker, als haar vader haar dooreen schudt.

Vreugde en blijdschap heerscht er in de kleine, armelijke hut tegen den bergwand, als Anders en Olina thuis komen. Wat smullen ze aan al het heer-

lijks, dat vader uit stad heeft meegebracht. Guri krijgt het druk met koken en met al de feestelikheden. Bijna zou ze vergeten Hem te danken, die haar heeft geholpen, nu de nood zoo hoog gestegen was. De kleine mondjes eten en happen van de koek en het prachtige, ongekende suikergoed. Om beurten kijken ze in het stroopblik en de smalle snoetjes glimmen van de kleverige heerlijkheid. Ze babbelen en snateren en vragen honderd uit, en trekken Olina aan haar rok. Ze moet vertellen van de stad, van de menschen en winkels en huizen — het spreekje!

En kleine Olina vertelt — ze raakt niet uitgepraat over al het merkwaardigs. Alles vertelt ze — alleen één ding niet: dat ze ongeslagen zijn. Hun kleine kamer is immers omgetooverd door het heerlijke eten en de feestelijke brandende kaarsen — zou zij dan de stemming bederven, de vreugde verstoren? En zijn ze niet behouden gebleven door Hem?

Huiduitslag

Wasch de aangedane plaatsen met warm water en Puroolzeep; droog dan voorzichtig af en doe er wat Purool op. Herhaal dit elken dag, zoo lang het noodig is.

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

WAAR WAREN DE OUDERS ?

Dezer dagen las ik „Lente“ van de Nobelprijswinnares Sigrid Undset. Al is dit lang niet zulk een machtig werk als „Karin Lavransdchter“, ik denk toch dat er menschen genoeg zullen zijn, die, willen ze eerlijk wezen, aan deze lichtere lectuur de voorkeur geven.

Echter: niet over de meer of minder groote litteraire waarde van „Lente“ wilde ik schrijven. Wat mij in dit boek, gelijk in sommige andere moderne romans trof, was de totale afwezigheid van ouderen, die aan de jongeren steun en leiding geven. Alleen de oude Christiansen leeft nog in 't begin van het verhaal, maar hij is een wrak, geen karakter. Verder lees je enkel van jongeren, die met elkaar verkeerden, die gezamenlijk uitstapjes maken naar „de hut“, die hun eigen moeiten uitvechten en hun eigen zorgen hebben.

Haast tegelijk las ik in een krant een klacht over de moderne jeugd, speciaal de Amerikaansche. Moeders, die jammeren, dat haar dochters van veertien jaar boos zijn, als ze niet later dan elf uur thuis mogen komen; als ze niet ieder feestje mogen bezoeken.

Leeraars, die vertellen, dat leerlingen zonder eenige schaamte er voor uitkomen, hun lessen niet geleerd te hebben, wijl ze pas lang na middernacht van een feest terug kwamen.

Het schijnt, als je die klachten hoort, dat genoemde toestand in de Nieuwe Wereld tamelijk wel regel is. Misschien zijn er toch meer uitzonderingen, dan men zou denken, en wordt er alleen over die uitzonderingen minder gepraat.

De vraag, die zich allereerst aan mij opdringt, wanneer ik dergelijke boeken en artikelen lees, is wel deze: „waar waren de ouders toch?“ Ik zeg niet „waar zijn ze?“ want wanneer eenmaal de toestand zoo verworpen is, helpt krachtig ingrijpen vaak weinig meer. Maar „waar waren ze?“ Toen de kinderen klein nog waren. Toen hun karakters nog gevormd moesten worden. Toen men ze nog gemakkelijk (betrekkelijk gemakkelijk althans, want opvoeding is nooit echt gemakkelijk) leiden kon?

Het Nederlandsche blad, dat den klaagtoon overnam, verwacht verbetering van een volkomen samenleven met de jeugd. Vroeger, zegt het, legden de ouderen den jongeren hun wil op, en zeiden „je moet gehoorzamen“. Nu is dat anders geworden. Nu weet de jeugd, dat ze recht heeft op een eigen meening, die de ouders moeten respecteren. Doch wanneer de ouders van jongs-af meelevens met hun kinderen, vormt zich een sfeer van vrouwelijkheid, waarin dat wederzijdsch respecteren niet moeilijk is.

Hierin schuilt wel een kern van waarheid. We moeten ongetwijfeld niet doen, als bleven onze kinderen steeds klein en onmondig.

Doch, al is er een kern, het is niet de geheele waarheid. Er is een objectieve waarheid, waarnaar ieder subjectief inzicht, zoo wel van ouderen als jongeren zich regelen moet. Er is een hoogst Gezag, waaraan ieder onderworpen is. Eerbied voor dat gezag; toetsing van eigen inzicht aan de wet van God, dat is het, wat de Ouders hun kinderen van jongsaf leeren moeten. Dien plicht mogen ze nooit verzaaken. Als we onze kinderen laten tobben en handelen op eigen risico; wanneer er, als bij die romans, gevraagd moet worden: „maar waar waren of waar zijn de Ouders dan toch?“, dan kunnen we wel klagen over de opstandige jeugd, maar om eerlijk te zijn moeten we dan toch een groot deel van die opstandigheid wijten aan plichtsverzuim der ouders.

J. M. W.—W.

Hoedenmode

WAT BRENGT ONS DE WINTERMODE ?

Het winterseizoen is reeds geopend. Verschillende modeshows zijn gehouden, waar men de toiletten, mantels en hoeden in de nieuwste modellen kon aanschouwen. Wij laten nu alleen de hoedenrevue passeeren.

Het grootste deel van de hoeden, die er gedragen worden zijn klein, welke natuurlijk ook wel voor het winterseizoen te verkiezen zijn, daar ze bij de hoogsluitende jassen gedragen moeten worden. De modellen zijn nu grootendeels om 't hoofd sluitend; ook wel hebben de hoeden vóór een strak opgeslagen klep en zijn achter lang in den hals gehouden.

De clocheranden zijn nog veel gewild, het is dan ook een hoed, die bijna iedere dame staat. Vilt en velours zijn de twee voornaamste materialen waarvan de hoeden vervaardigd zijn. Hierbij wordt af en toe fluweel en velours panne verwerkt.

In de kleuren is nog steeds een groote verscheidenheid; zwart met de tint bruin, groen, lila en staalblauw, zijn de voornaamste. EEN ROEaar beige als neutrale tint blijft gehandhaafd.

Ten slotte nog de garneering van den hoed. De garneering is eenvoudig maar fijn. Het model en de kwaliteit moeten hem chique maken, terwijl een kleine, passende garneering er op aangebracht wordt. Op gekleede hoeden ziet men mooie grossen in de tint van den hoed, een speld of klein garnituurtje of satijnen strik, aangevuld door een loshangende voile, die zeer flatteert. Op de chapperellen komen gekleurde riempjes, ripslinten, of van vilt wordt een aardig afwerking gemaakt.

Het is een eenvoudige, maar smaakvolle mode en de meeste dames zullen wel al met nieuwsgierig begeerige blikken voor de etalages hebben gestaan en het een of ander voor zich hebben uitgekozen.

J. Z.

Het etenspraatje

Nou, ik vond het toch wel aardig, dat de redactie van *Het Schouwvenster* mij vroeg iedere week iets over den etenspot te schrijven. Alléén begreep ik niet waaraan ik de eer te danken heb. Dat zei ik ook tegen de heeren: „ik ben nooit aan een kookschool of huishoudschool geweest en schrijven, nou, da's ook maar zóó zóó. M'n getrouwde dochter in Indië, zegt wel dat ik zulke gezellige brieven schrijf, maar da's eigen.....“ Doch de redactie vond dat geen bezwaar. „We moeten iemand hebben, die de practijk van een burger huishouden kent en onze lezeressen uit die practijk wat meedeelen kan. Recepten voor lekkere schotelletjes zijn er genoeg in de kookboeken te vinden, maar wij willen nu eens wat anders. Wij zouden graag hebben, dat u wat recepten gaf voor een degelijken burgerpot en..... daarin wat afwisseling bracht.“

Nu, de zaak staat me wel aan. 'k Ben nu alleen met m'n man en jongste dochter (mijn twee zoons en drie andere dochters zijn al getrouwd) dus 'k heb wel eens een uurtje over om de lezeressen van *Het Schouwvenster* een beetje voort te helpen. Maar als ik bij m'n kinderen moet inspringen, schrijf ik eens een week of een paar weken niet! Dan is mijn hulp daár in de eerste plaats noodig. En die hulp wordt bij ziekte, inmaak enz. nog wel eens ingeroepen. Want m'n zoons en schoonzons (zeker, de laatsten ook!) vinden dat niemand zoo lekker kookt als moeder!

MOEDER MAARTJE.

BOTERKUSSENTJES volgens een oud Zeeuwsch recept.

De bereiding van onze Boterkussentjes is van méér afhankelijk, dan alleen van superieure ingrediënten. Een overgrote rol in het productie-proces speelt hierbij de juiste verhouding, waarin de grondstoffen worden toegevoegd, alsmede de juiste temperatuur, waaronder de samenstelling wordt gekookt.

VAN MELLE'S
ZEEUWSCHE
BOTERKUSSENTJES